

SÄPÄTTIKOULU- LÄKSYT

1 neljännes 2023

HENGEN JA LIHAN VÄLINEN TAISTELU

Johdanto

Kristillinen elämä on jatkuvaa kamppailua ihmisen hengellisen ja lihallisen luonnon välillä. Nämä kaksi puolta eivät voi olla sovussa. Lihan halut sotivat Pyhän Hengen tahtoa vastaan, joka tekee työtään muuttaakseen katuvan syntisen luonteen. Lihan halut ovat luonnollisesti pahoja, kun taas Hengen toivomukset ovat pyhiä. Tässä taistelussa, joka on tuttu kaikille, hengellisen luonnon täytyy voittaa ihmisen lihallinen luonto, mikäli hän aikoo astua sisään helmiporteista tämän elämän jälkeen. Apostoli Paavali on kirjoittanut: ”Tarkoitin tätä: antakaa Hengen ohjata elämääne, niin ette toteuta lihanne, oman itsekkään luontonne haluja. Liha haluaa toista kuin Henki, Henki toista kuin liha. Ne sotivat toisiaan vastaan, ja siksi te ette tee mitä tahtoisitte.” Gal. 5:16,17.

Tämä ristiriita on nähtävissä Raamatun henkilöiden elämässä, niin miesten kuin naistenkin. Tämän neljänneksen läksyissä luomme katsauksen joidenkin Raamatussa mainittujen uskon puolestapuhujien sekä vastustajien elämään. Näemme, että toiset olivat voitokkaita, kun taas toiset hävisivät taistelun, kun he antoivat periksi perityille ja totutuille taipumuksilleen syntiin. Jokaisessa sydämessä käytiin taistelu näiden kahden toisilleen vastakkaisen voiman välillä.

”Totuuden historia on aina ollut kertomusta taistelusta oikean ja väärän välillä.” – *The Acts of the Apostles*, p. 84.

”Jokaisessa sydämessä on olemassa älyllistä ja hengellistä voimaa, käsitys oikeasta ja halu hyvyyteen. Mutta näitä periaatteita vastaan taistelee vastakkainen voima. Jokaisen ihmisen kokemuksessa on nähtävissä hyvän- ja pahantiedon puusta syömisen seurauksia. Ihmisen luonnossa ilmenee taipumus pahaan, voima, jota hän ei ilman apua voi vastustaa ” EK. s. 29.

Halki aikakausien voittajien salaisuus voittoon on ollut heidän yhteytensä Jeesukseen Kristukseen heidän antautuessaan Hänen Henkensä ja pelastavan armonsa vaikutuksen alle. Jos me haluamme menestyä yhtä hyvin, meidänkin täytyy syntyä uudestaan ja omata Kristuksen Henki, antautua Hänen armonsa varaan, joka tekee työtään meissä mielisuosionsa mukaan. Sitten me olemme Jumalan poikia ja tyttäriä – pahan voittajia ja hyvän puolustajia kodeissamme, työpaikoillamme, seurakunnissamme ja paikkakunnillamme.

Siksi on tärkeää, että tutkistelemme, kuinka käsittelemme pahaa sen ainoan voiman välityksellä, joka pystyy voittamaan sen jokaisessa tilanteessa, ajassa ja paikassa.

”Tuon voiman torjumiseen ja sen ihanteen saavuttamiseen, jota hän sisimmässään pitää ainoana arvokkaana, hän voi saada apua vain yhdeltä voimalta. Tuo voima on Kristus. Yhteistyö tämän voiman kanssa on ihmisen suurin tarve. Eikö tämän yhteistyön tulisi olla kaiken kasvatuksen korkeimpana tavoitteena?” EK. s. 29.

Apostoli Paavali opetti, että sellainen voitto on mahdollinen vain Jumalan Hengen kautta ja vastustamalla jyrkästi sielun lihallisia haluja. Sitten saamme elää Jumalan lapsina iankaikkisesti Kristuksen kanssa.

”Meillä on siis velvollisuuksia, veljet, mutta ei itsekästä luontoamme kohtaan; ei meidän pidä elää sen mukaan. Jos elätte luontonne mukaan, te kuolette, mutta jos Hengen avulla kuoletatte syntiset tekonne, te saatte elää. Kaikki, joita Jumalan Henki johtaa, ovat Jumalan lapsia.” Room. 8:12-14.

Siinä on suuri vaara, jos hylkäämme Jumalan kutsun muuttaa ajatuksiamme, asenteitamme, sanojamme, tekojamme ja tapojamme. Herran palvelijatar kertoo, kuinka jotkut kuultuaan sanoman pidättäytyä epäterveellisestä ruuasta ja maallisista tavoista vastustivat Jumalan käskyä ja päättivät elämänsä kapinassa. Hän kertoo taistelusta totuuden vakuutuksen ja ihmisen synnynnäisen itsensä miellyttämisen halun välillä. Viivyttäen päätöksen tekoa sellaiset ihmiset ovat epäonnistuneet ja pystyttäneet erottavan muurin niiden, jotka haluavat puhdistua kaikesta lihan ja hengen saastaisuudesta, ja itsensä välille. Eikä siinä kaikki! He ovat toimineet vastoin ajankohtaista totuutta ja tulleet kapinoiviksi.

”Haitallisia nautintoaineita, kuten teetä, kahvia, nuuskaa ja tupakkaa vastaan lausutut todistukset ovat ärsyttäneet tiettyä luokkaa, koska se tuhoaisi heidän epäjumalansa. Monet ovat viivyttäneet jonkin aikaa ratkaisuaan, uhratako kaikki nämä haitalliset aineet, vai hylätäkö lausutut selvät todistukset ja antautua ruokahalunsa vietäviksi. He olivat päättämättömyyden tilassa. Heidän totuuden vakuutuksensa ja itsensä hemmottelun välillä oli kamppailu. Heidän päättämättömyyden tilansa teki heistä heikkoja, ja monien kohdalla ruokahalu vei voiton. Näiden hitaasti myrkyttävien aineiden käyttö turmeli heidän pyhyiden tuntonsa, ja vähitellen he päättivät olla kieltämättä itseään seurauksista piittaamatta. Tämä pelottava päätös pystytti erottavan muurin heidän ja niiden välillä, jotka puhdistivat itsensä, niinkuin Jumala oli käskenyt, kaikesta lihan ja hengen saastaisuudesta ja tekivät pyhityksensä täydelliseksi Herran pelossa. Lausutut suorat todistukset olivat heidän tiellään ja tekivät heidän olonsa epämukavaksi, joten heitä helpotti taistella niitä vastaan ja koettaa saada itsensä ja toiset uskomaan, että ne eivät olleet totta. He sanoivat, että asiat on muuten hyvin, mutta nämä nuhtelevat todistukset aiheuttivat ongelmia. Ja kun kapinoitsijat paljastavat lippunsa, kaikki mittapuuhun tyytymättömät ja hengellisesti puutteelliset, rammatt ja sokeat, yhdistävät vaikutusvaltansa hajaannuttamaan ja kylvämään epäsofia.” –*Counsels on Diet and Foods*, p. 428.

Olkaamme nöyriä ja alttiita Jumalan Hengen ja Hänen pyhän sanansa kehoituksille, niin että voimme saavuttaa Jumalan meille asettaman alkuperäisen päämäärän – olla kutsuttuja, valittuja ja uskollisia Jeesuksen Kristuksen kautta. Vaikka taistelu on ankara, niin kuin Raamatun kertomuksissa on nähty, voitto on varma Kristuksessa.” SN. s. 48.

Saarnaajainstituutin ja pääkonferenssin veljet

**Tänään kootaan erikoissapattikolehti Salomon saarten hyväksi
Jumala siunatkoon runsaasti teitä ja teidän anteliaita lahjoituksianne!**

1

Sapattina 7. tammikuuta 2023

Henki tai liha

”Hengen hedelmää taas ovat rakkaus, ilo, rauha, kärsivällisyys, ystävällisyys, hyvyys, uskollisuus, lempeys ja itsehillintä. Näitä vastaan ei ole laki.” Gal. 5:22,23.

Hengen hedelmä

1. Millaisia Hengen hedelmiä oli nähtävissä Aabelin elämässä? Vastakohtana sille, millaisia lihan hedelmiä oli nähtävissä Aadamin ja Eevan esikoispojassa?

1 Moos. 4:1, 2 Ja mies yhtyi vaimoonsa Eevaan; ja tämä tuli raskaaksi ja synnytti Kainin ja sanoi: "Minä olen saanut pojan Herran avulla." Ja taas hän synnytti pojan, veljen Kainille, Aabelin. Ja Aabelista tuli lampuri, mutta Kainista peltomies.

Juudan 1:11 Voi heitä, sillä he kulkevat Kainin tietä ja heittäytyvät palkan tähden Bileamin eksytykseen ja hukkuvat niskoitteluunsa niinkuin Koora!

Snl. 8:13 Herran pelko on pahan vihaamista. Kopeutta ja ylpeyttä, paha tietä ja kavalaa suuta minä vihaan.

”Kain ja Aabel, Aadamin pojat, olivat hyvin erilaisia luonteeltaan. Aabel pelkäsi Jumalaa. Kain helli kapinallisia tunteita ja napisi Jumalaa vastaan Aadamille lausutun kirouksen tähden ja sentähden, että Jumala oli Aadamin synnin tähden kironnut maan.” LH. s. 39.

2. Millainen ero oli Kainin uhrin ja Aabelin uhrin välillä? Mitä niiden uhraaminen ilmaisi?

1 Moos. 4:3, 4 Ja jonkun ajan kuluttua tapahtui, että Kain toi maan hedelmistä uhrilahjan Herralle; ja myöskin Aabel toi uhrilahjan laumansa esikoisista, niiden rasvoista. Ja Herra katsoi Aabelin ja hänen uhrilahjansa puoleen;

Snl. 12:1, 2 Tietoa rakastaa, joka kuritusta rakastaa, mutta järjetön se, joka nuhdetta vihaa. Hyvä saa Herran mielisuosion, mutta juonittelijan hän tuomitsee syylliseksi.

”Ilman verenvuodatusta ei syntejä voitu sovittaa, ja uhraamalla laumansa esikoiset heidän tuli osoittaa uskovansa Kristuksen vereen luvattuna sovituksena. Tämän lisäksi oli uutiset maan hedelmistä annettava Herralle kiitosuhriksi.” PP. s. 52.

”Kain toi uhrinsa Herralle napisten ja sydämessään epäusko luvattuun Uhriin nähden. Hän oli haluton tarkoin noudattamaan kuuliaisuuden suunnitelmaa ja hankkimaan

karitsaa uhratakseen sen maan hedelmien kanssa. Hän otti pelkästään maan hedelmiä välittämättä Jumalan vaatimuksesta. Jumala oli tehnyt tietäväksi Aadamille, että ilman verenvuodatusta ei voinut olla syntien anteeksiantamista, Kain ei ollut tarkka tuodakseen edes parhaita hedelmiä. Aabel neuvoi veljeään, ettei tämä tulisi Herran eteen tuomatta uhrin verta. Kain, joka oli vanhempi, ei tahtonut kuunnella veljeään. Hän halveksi hänen neuvoaan ja epäillen ja napisten seremoniallisen uhraamisen tärkeyttä hän toi oman uhrinsa. Mutta Jumala ei hyväksynyt sitä. Aabel toi uhrin laumansa esikoisista ja niiden rasvoista, niin kuin Jumala oli määrännyt; ja täysin uskoen tulevaan Messiaaseen ja nöyrällä kunnioituksella hän toi uhrinsa. Jumala kunnioitti hänen uhriaan.” LH. s. 39,40.

3. Miksei Jumala voi hyväksyä puolittaista kuuliaisuutta? Mitä tapahtui Kainille, kun hän huomasi, että Aabelin uhri hyväksyttiin, kun taas hänen uhriaan ei hyväksytty?

1 Moos. 4:4, 5 ja myöskin Aabel toi uhrilahjan laumansa esikoisista, niiden rasvoista. Ja Herra katsoi Aabelin ja hänen uhrilahjansa puoleen; mutta Kainin ja hänen uhrilahjansa puoleen hän ei katsonut. Silloin Kain vihastui kovin, ja hänen hahmonsä synkistyi.

Fil. 2:14, 15 Tehkää kaikki nurisematta ja epäröimättä, että olisitte moitteettomat ja puhtaat, olisitte tahrattomat Jumalan lapset kieron ja nurjan sukukunnan keskellä, joiden joukossa te loistatte niinkuin tähdet maailmassa, Jaak. 2:10 Sillä joka pitää koko lain, mutta rikkoo yhtä kohtaa vastaan, se on syyppää kaikissa kohdin.

”Jumala kunnioitti hänen uhriaan. Tuli lankeaa taivaasta ja kuluttaa Aabelin uhrin. Kain ei näe mitään todistusta siitä, että Jumala olisi hyväksynyt hänen uhriaan. Hän on vihainen Jumalalle ja veljelleen. Jumala alentuu lähettämään enkelin Kainin luo keskustelemaan hänen kanssaan.” LH. s. 40.

”Kain tuli Jumalan luo napisten ja mielessään epäillen luvattua uhria ja uhritoimitusten tarpeellisuutta. Hänen uhrilahjansa ei ilmaissut mitään synnin katumusta. Hänestä tuntui, samoin kuin monista nykyään, että Jumalan tarkan suunnitelman noudattaminen olisi vain heikkouden tunnustamista, koska sen mukaan oli turvauduttava pelkästään hänen pelastukseensa ja luvattun Vapahtajan suorittamaan sovitukseen. Hän halusi mieluummin olla riippumaton ja luottaa vain itseensä ja omiin ansioihinsa. Eikä hän toisi mitään karitsaa veriuhriksi, vaan toisi omia hedelmiään, oman työnsä tuotteita. Hän esitti uhrinsa Jumalalle ikään kuin suosion osoituksena, jolla hän odotti saavansa itselleen Jumalan hyväksymisen. Kain totteli rakentamalla alttarin ja tuomalla uhrin, mutta se oli vain puolinaista kuuliaisuutta. Siitä puuttui oleellinen osa: Vapahtajan tarpeen tunnustaminen.... Mutta sen sijaan että olisi tunnustanut syntinsä Kain edelleenkin valitti Jumalan epäoikeudenmukaisuutta ja hautoi kateutta ja vihaa Aabelia kohtaan. Suutuksissaan

hän moitti veljeään ja koetti saada hänet mukaansa vastustamaan Jumalan menettelyä heitä kohtaan. Sävyisästi mutta silti pelottomasti ja lujasti Aabel puolusti Jumalan oikeamielisyyttä ja hyvyyttä.” PP. s. 53,55.

Vastakkaiset luonteet

4. Millaisena Kain piti tilannettaan? Keneen hän purki vihaansa, ja kuinka pitkälle hän meni?

1 Moos. 4:6-8 Ja Herra sanoi Kainille: "Miksi olet vihastunut, ja miksi hahmosi synkistyy? Eikö niin: jos teet hyvin, voit kohottaa katseesi; mutta jos et hyvin tee, niin väijyy synty ovella, ja sen halu on sinuun, mutta hallitse sinä sitä!" Ja Kain sanoi veljellensä Aabelille: "Menkäämme kedolle." Ja heidän kedolla ollessansa Kain karkasi veljensä Aabelin kimppuun ja tappoi hänet.

1 Joh. 3:12 eikä olla Kainin kaltaisia, joka oli pahasta ja tappoi veljensä. Ja minkä tähden hän tappoi hänet? Sentähden, että hänen tekonsa olivat pahat, mutta hänen veljensä teot vanhurskaat.

”Mutta ei sittenkään, vaikka Kainia näin uskollisesti opastettiin, hän tehnyt parannusta. Sen sijaan, että olisi nuhdellut ja inhonnut itseään epäuskostaan, hän yhä valittaa Jumalan vääryyttä ja puolueellisuutta. Ja kateellisena ja vihoissaan hän kiistelee Aabelin kanssa ja soimaa häntä. Sävyisästi Aabel osoittaa veljensä erehdyksen ja näyttää hänelle, että vääryys on hänessä itsessään. Mutta Kain vihaa veljeään siitä hetkestä asti, jolloin Jumala antaa hänelle hyväksymisensä merkit. Aabel koettaa tyynnyttää hänen vihaansa väittämällä, että Jumala säälistä pelasti heidän vanhempiensa hengen, kun Hän olisi voinut tuottaa heille pikaisen kuoleman. Hän kertoo Kainille, että Jumala rakastaa heitä, tai muuten hän ei olisi antanut Poikaansa, viatonta ja pyhää, alttiiksi vihalle, jonka ihminen tottelemattomuutensa tähden hankki kärsittäväkseen.” LH. s. 40.

”Se luokka, joka palvoo Jumalaa Kainin esimerkin mukaan, on maailmassa suurena enemmistönä, sillä miltei jokainen väärä uskonto perustuu samaan periaatteeseen: ihmisen pelastumiseen omien tekojensa turvin. Eräät väittävät, ettei ihmiskunta tarvitse lunastusta vaan kehitystä — se voi näet hienostua, jalostua ja uudistaa itsensä. Samoin kuin Kain luuli hankkivansa Jumalan suosion uhrillaan, josta puuttui uhriveri, nämäkin arvelevat ihmisyyden kykenevän kohottautumaan jumalalliselle tasolle ilman sovittua. ... Aabelin murha oli ensimmäinen esimerkki siitä vihollisuudesta, joka Jumalan sanojen mukaan tulisi vallitsemaan käärmeen ja vaimon siemenen välillä — saatanan ja hänen alaistensa sekä toisaalta Kristuksen ja hänen seuraajiensa välillä. Ihmisen langettua syntiin saatana oli saanut ihmiskunnan valvontaansa, mutta Kristus auttaisi sitä vapautumaan hänen ikeestään. Saatana vihastuu aina kun joku uskossa Jumalan Karitsaan lakkaa palvelemasta syntiä. Aabelin pyhä elämä kumosi saatanan syytöksen, jonka mukaan ihmisen oli mahdotonta noudattaa Jumalan lakia.” PP. s. 54,56.

5. Mitä merkitsee olla veljensä vartija? Minkä jalon esimerkin Aabel antoi kaikille tuleville sukupolville?

1 Moos. 4:9, 10 Niin Herra sanoi Kainille: "Missä on veljesi Aabel?" Hän vastasi: "En tiedä; olenko minä veljeni vartija?" Ja hän sanoi: "Mitä olet tehnyt? Kuule, veljesi veri huutaa minulle maasta.

Hebr. 11:4 Uskon kautta uhrasi Aabel Jumalalle paremman uhrin kuin Kain, ja uskon kautta hän sai todistuksen, että hän oli vanhurskas, kun Jumala antoi todistuksen hänen uhrilahjoistaan; ja uskonsa kautta hän vielä kuoltuaankin puhuu.

"Veljet ja sisaret uskossa, nouseeko sydämessänne kysymys: 'Olenko minä veljeni vartija?' Jos väitätte olevanne Jumalan lapsia, niin olette veljenne vartijoita. Herra pitää seurakuntaansa vastuussa niiden sieluista, joille he voisivat olla pelastuksen välikappaleina." –*Historical Sketches of the Foreign Missions of the Seventh-day Adventists*, p. 291.

"Jälleen Herra sanoi Kainille: »Mitä olet tehnyt? Kuule, veljesi veri huutaa minulle maasta.» Jumala oli antanut Kainille tilaisuuden tunnustaa syntinsä. Hänellä oli ollut miettimisaikaa. Hän tiesi tekonsa ja sen peittämiseksi lausumansa valheen hirvittävyuden, mutta hän oli yhä kapinamielinen, eikä tuomiota enää pitkitetty." PP. s. 57.

6. Miksei Jumala tuhonnut Kainia välittömästi? Millaisena Kain piti Jumalan päätöstä?

1 Moos. 4:11-16 Ja nyt ole kirottu ja karkoitettu pois tältä vainiolta, joka avasi suunsa ottamaan veljesi veren sinun kädestäsi. Kun maata viljelet, ei se ole enää sinulle satoansa antava; kulkija ja pakolainen pitää sinun oleman maan päällä." Ja Kain sanoi Herralle: "Syyllisyyteni on suurempi, kuin että sen kantaa voisin. Katso, sinä karkoitat minut nyt pois vainiolta, ja minun täytyy lymytä sinun kasvojesi edestä ja olla kulkija ja pakolainen maan päällä; ja kuka ikinä minut kohtaa, se tappaa minut." Mutta Herra sanoi hänelle: "Sentähden, kuka ikinä tappaa Kainin, hänelle se pitää seitsenkertaisesti kostettaman." Ja Herra pani Kainiin merkin, ettei kukaan, joka hänet kohtaisi, tappaisi häntä. Niin Kain poistui Herran kasvojen edestä ja asettui asumaan Noodin maahan, itään päin Eedenistä.

Snl. 8:13 Herran pelko on pahan vihaamista. Kopeutta ja ylpeyttä, paha tietä ja kavalaa suuta minä vihaan.

"Siitä huolimatta, että Kain oli rikoksillaan ansainnut kuolemantuomion, armollinen Luoja vielä säästi hänen henkensä ja soi hänelle tilaisuuden katumiseen. Mutta elämänsä varrella Kain paatui yhä kovemmaksi, lietsoi kapinaa Jumalan hallintoa vastaan ja tuli hillittömien julkisyntisten kantaisäksi. Tästä yhdestä luopiosta tuli

saatanan johdossa toisten kiusaaja, ja hänen esimerkkinsä ja vaikutuksensa levittivät väkevää mädännäisyyttään kaikkialle, kunnes koko maa tuli niin täyteen turmelusta ja väkivaltaa, että Jumalan oli hävitettävä se. Säästämällä ensimmäisen murhaajan hengen Jumala antoi koko maailmankaikkeudelle suurta taistelua koskevan opetuksen. Kainin ja hänen jälkeläistensä synkät vaiheet osoittivat, mikä olisi ollut seurauksena siitä että syntisten olisi annettu elää ikuisesti ja kapinoida Jumalaa vastaan. Jumalan pitkämielisyys sai jumalattomat vain yltymään syntielämässään entistä julkeammiksi ja uhittelevammiksi.” PP: s. 57.

7. Kuka ja mikä yllittää nykyään ihmisiä tekemään paha Jumalan lapsille?

Ilm. 12:11, 9 Ja he ovat voittaneet hänet Karitsan veren kautta ja todistuksensa sanan kautta, eivätkä ole henkeänsä rakastaneet, vaan olleet alttiit kuolemaan asti... a suuri lohikäärme, se vanha käärme, jota perkeleeksi ja saatanaksi kutsutaan, koko maanpiirin villitsijä, heitettiin maan päälle, ja hänen enkelinsä heitettiin hänen kanssansa.

Room. 7:5 Sillä kun olimme lihan vallassa, niin synnin himot, jotka laki herättää, vaikuttivat meidän jäsenissämme, niin että me kannoimme hedelmää kuolemalle,

”Samoin jumalattomat ovat kaikkina aikoina vihanneet niitä, jotka ovat heitä parempia. Aabelin kuuliainen ja vakaa uskonelämä oli Kainille ainaisena nuhtena. »Sillä jokainen, joka paha tekee, vihaa valkeutta eikä tule valkeuteen, ettei hänen tekojansa nuhdeltaisi» (Joh. 3:20). Mitä kirikkaampana taivaallinen valo heijastuu Jumalan uskollisten palvelijain luonteesta, sitä selvempinä ilmenevät jumalattomien synnit, ja sitä kiivaammin he pyrkivät tuhoamaan ne, jotka häiritsevät heidän rauhaansa.” PP. s. 56.

”Kun Kain pahalaisen kiihdyttämässä mielentilassaan huomasi, ettei hän saanut Aabelia puolelleen ja valtaansa, hän raivostui niin että tappoi hänet. Ja aina kun jotkut ryhtyvät puolustamaan Jumalan lain vanhurskautta, ilmenee samanlaista henkeä heitä vastaan. Tuossa samassa hengessä on Kristuksen opetuslapsille eri aikakausina pystytetty häpeäpaaluja ja sytytetty polttorovioita. Mutta saatana joukkoineen yllittää suorittamaan näitä julmuuksia Jeesuksen seuraajalle sen vuoksi, etteivät he pysty pakollakaan alistamaan häntä valtaansa. Se on voitettun vihollisen raivoa. Jokainen Jeesuksen marttyyri on kuollut voittajana. Profeetta lausuu: »He ovat voittaneet hänet [sen vanhan käärmeen, 'jota perkeleeksi ja saatanaksi kutsutaan'] Karitsan veren kautta ja todistuksensa sanan kautta, eivätkä ole henkeänsä rakastaneet, vaan olleet alttiit kuolemaan asti» (Ilm. 12: 11,9).” PP. s. 56,57.

Lisätutkisteluksi

”Jumala kutsuu meitä tulemaan tykönsä taakkoinemme ja sydänsuruinemme. Synti täyttää meidät pelolla Jumalaa kohtaan. Kun olemme tehneet syntiä, yritämme kätkeytyä Häneltä. Mutta mitä hyvänsä meidän syntimme ovatkaan, Jumala kutsuu

meitä tulemaan tykönsä Jeesuksen Kristuksen kautta. Voimme vapautua synneistämme ainoastaan tuomalla ne Jumalalle. Jumalan nuhdellessa Kainia, tämä ei myöntänyt syyllisyyttään surmattuaan Aabelin vaan pakeni Jumalan luota, aivan kuin hän voisi paeta syntiään. Jos hän olisi paennut Jumalan tykö syyllisyyden taakkoineen, hän olisi saanut anteeksi. Kun tuhlaajapoika ymmärsi syyllisyytensä ja kurjuutensa, hän sanoi: 'Minä nousen ja menen isäni tykö'. Luuk. 15:18. Hän tunnusti syntinsä, ja isän sydän otti hänet takaisin." –*That I May Know Him*, p. 260.

2

Sapattina 14. tammikuuta 2023

Rakkaus tai ihastuminen

"Rakkaus on pitkämielinen, rakkaus on lempeä; rakkaus ei kadehdi, ei kerskaa, ei pöyhkeile, ei käyttäydy sopimattomasti." 1. Kor. 13:4,5.

"Rakkaus - - ei ole järjetön eikä sokea. Se on puhdas ja pyhä. Mutta luonnollisen sydämen intohimo on aivan muuta. Puhdas rakkaus ottaa Jumalan mukaan kaikkiin suunnitelmiinsa ja haluaa olla täydessä sopuoinnussa Jumalan Hengen kanssa, kun taas intohimo on äkkipikainen, järjetön, kaikkia hillikkeitä uhmaava, ja se tahtoo tehdä valitsemastaan kohteesta epäjumalan." KI. s. 45.

Rakkaus on aivan erilaista kuin ihastuminen

1. Mitä ajatuksia Amnonilla oli sisartaan Tamaria kohtaan? Kuinka epäviisaasti intohimo toimii?

2 Sam. 13:1, 2 Sen jälkeen tapahtui tämä. Daavidin pojalla Absalomilla oli kaunis sisar nimeltä Taamar, ja Daavidin poika Amnon rakastui häneen. Ja Amnon tuli aivan sairaaksi tuskasta sisarensa Taamarin tähden; sillä kun tämä oli neitsyt, näytti Amnonista mahdottomalta tehdä hänelle mitään.

1 Aikak. 3:1, 9 Nämä ovat ne Daavidin pojat, jotka syntyivät hänelle Hebronissa: esikoinen Amnon, jisreeliläisestä Ahinoamista; toinen Daniel, karmelilaisesta Abigailista; ... Tässä ovat kaikki Daavidin pojat, lukuunottamatta sivuvaimojen poikia. Ja Taamar oli heidän sisarensa.

Kork v. 2:5 Vahvistakaa minua rypälekakuilla, virvoittakaa minua omenilla, sillä minä olen rakkaudesta sairas.

Kork v. 5:8 "Minä vannotan teitä, te Jerusalemin tyttäret: jos löydätte rakkaani, mitä hänelle sanotte? Sanokaa, että minä olen rakkaudesta sairas."

"Todellista, aitoa, uskollista ja puhdasta rakkautta on vain vähän. Tämä kallisarvoinen lahja on hyvin harvinainen. Intohimoa pidetään usein rakkautena.... Rakkaus, joka perustuu vain aistilliseen tyydytykseen, on itsepäistä, sokeaa ja hillitöntä. Kunnia, totuus ja kaikki jalot sielun kyvyt joutuvat intohimojen orjiksi.

Tämän hurman kahleisiin joutunut ei yleensä kuuntele järjen ja omantunnon ääntä. Häntä ei saada järkisyin eikä hartain pyynnöin käsittämään valitsemansa tien mielettömyyttä.” KI. s. 45,46.

2. Minkä hirtittävän neuvon ”ystävä” antoi Amnonille? Milloin ei ole ollenkaan viisasta seurata ystävien neuvoja?

2 Sam. 13:3-5 Mutta Amnonilla oli ystävä, nimeltä Joonadab, Daavidin veljen Simean poika; ja Joonadab oli hyvin ovela mies. Tämä sanoi hänelle: "Miksi sinä kuihdut noin päivä päivältä, kuninkaan poika? Etkö ilmaise minulle sitä?" Amnon vastasi hänelle: "Minä olen rakastunut veljeni Absalomin sisareen Taamariin." Joonadab sanoi hänelle: "Paneudu vuoteeseesi ja tekeydy sairaaksi. Ja kun isäsi tulee katsomaan sinua, niin sano hänelle: 'Salli minun sisareni Taamarin tulla antamaan minulle jotakin syötävää; jos hän valmistaisi ruuan minun silmiäni edessä, että minä näkisin sen, niin minä söisin hänen kädestään.'"

1 Kor. 15:33 Älkää eksykö. "Huono seura hyvät tavat turmelee."

Ps. 1:1 Autuas se mies, joka ei vaella jumalattomain neuvossa eikä astu syntisten teitä eikä istu, kussa pilkkaajat istuvat,

”Meidän suurella vastustajallamme on käyteiriä, jotka etsivät jatkuvasti tilaisuutta tuhota sieluja, niin kuin leijona metsästää saalista. Karta heitä, nuori mies; sillä samalla, kun he näyttävät olevan ystäviäsi, he esittelevät viekkaasti huonoja teitä ja tapoja. He imartelevat sinua huulillaan ja tarjoutuvat auttamaan ja johdattamaan sinua, mutta heidän askeleensa vievät helvettiin. Jos kuuntelet heidän neuvojan, se voi olla käännekohta elämässäsi.” –*Colporteur Ministry*, p. 52.

”Saatana houkuttelee lapsia olemaan varautuneita vanhempiaan kohtaan ja valitsemaan uskotuikseen nuoria ja kokemattomia ystäviä, jotka eivät voi auttaa heitä, vaan antavat huonoja neuvoja.” –*Testimonies for the Church*, vol. 1, p. 391.

3. Mitä tapahtui Daavidin esikoisen kodissa Amnonin petollisuuden kautta?

2 Sam. 13:6-10 Niin Amnon paneutui maata ja tekeytyi sairaaksi. Kun kuningas tuli katsomaan häntä, sanoi Amnon kuninkaalle: "Salli minun sisareni Taamarin tulla tekemään kaksi kakkua minun silmiäni edessä, niin minä syön hänen kädestään." Silloin Daavid lähetti sanan Taamarille linnaan ja käski sanoa hänelle: "Mene veljesi Amnonin taloon ja valmista hänelle ruokaa." Niin Taamar meni veljensä Amnonin taloon, jossa tämä makasi. Ja hän otti taikinaa, sotki ja teki kakkuja hänen silmiensä edessä ja paistoi kakut, otti pannun ja kaatoi hänen eteensä; mutta tämä ei tahtonut syödä. Ja Amnon sanoi: "Toimittakaa kaikki minun luotani ulos." Niin menivät kaikki hänen luotaan ulos. Sitten Amnon sanoi Taamarille: "Tuo ruoka tänne

sisähuoneeseen, syödäkseni sinun kädestäsi." Niin Taamar otti tekemänsä kakut ja toi ne sisähuoneeseen veljellensä Amnonille.

Room. 12:9 Sillä nämä: "Älä tee huorin, älä tapa, älä varasta, älä himoitse", ja mikä muu käsky tahansa, ne sisältyvät kaikki tähän sanaan: "Rakasta lähimmäistäsi niinkuin itseäsi."

"Vanhemmat ovat unessa eivätkä tiedä, että Saatana on pystyttänyt lippunsa heidän kotiinsa. Minun täytyy kysyä, mitä heidän nuoristaan tulee tänä turmeltuneena aikana. Minä toistan, vanhemmat ovat unessa. Lapset ovat ihastuneet lemmensairaaseen haaveiluun, eikä totuudella ole voimaa korjata vääryyttä. Mitä voidaan tehdä pahan aallon voittamiseksi? Vanhemmat voivat tehdä paljon, jos tahtovat." –*Child Guidance*, p. 455.

4. Minkä tuomittavan teon paha Amnon teki sisarelleen? Mitä Mooseksen laki määrää sellaisessa tapauksessa??

1 Moos. 34:7 Ja Jaakobin pojat tulivat kedolta. Kuultuaan, mitä oli tapahtunut, miehet sydäntyivät ja vihastuivat kovin siitä, että hän oli tehnyt häpeällisen teon Israelissa, kun oli maannut Jaakobin tyttären; sillä semmoista ei saa tehdä.

5 Moos. 22:28, 29 Jos joku tapaa neitsyen, joka ei ole kihlattu, ja ottaa hänet kiinni ja makaa hänen kanssaan ja heidät siitä tavataan, niin mies, joka makasi hänen kanssaan, antakoon tytön isälle viisikymmentä hopeasekeliä, ja tyttö tulkoon hänen vaimokseen, koska hän raiskasi hänet; hän älköön hyljätkö häntä koko elinaikansa.

3 Moos. 18:9 Älä paljasta sisaresi häpyä, olipa hän isäsi tytär tai äitisi tytär, kotona tai ulkona syntynyt; älä paljasta heidän häpyänsä.

"Ne, jotka etsivät päähyvänään ruokahalun ja himojen tyydytystä, eivät milloinkaan ole hyviä tai tosi suuria ihmisiä. Miten korkealla he maailman mielestä ovatkin, he ovat alhaisia, halpamaisia ja turmeltuneita Jumalan mielestä. Taivas on määrännyt, että heidän turmeluksensa merkit näkyvät suorastaan heidän ulkomuodostaankin. Heidän ajatuksensa ovat maasta, maallisia. Heidän sanansa ilmaisevat heidän mielensä alhaisen tason. He ovat täyttäneet sydämensä inhottavuudella, ja siksi miltei hävittäneet Jumalan kuvan. Järjen ääni on hukkunut, ja arvostelukyky on turmeltunut. Oi, miten aistillinen nautinto turmeleekaan koko ihmisen luonnon! Kun tahto on alistettu saatanan valtaan, minne paheiden ja hulluuden syvyyksiin ihmiset lankeavatkaan! Turhaan totuus vetoaa järkeen, sillä sydän on sen puhtaita periaatteita vastaan." SN. s. 59,60.

Viha

5. Kuinka rakkaus, jota Amnon väitti tuntevansa sisartaan kohtaan, muuttui?

Mistä sisaren vaatetus ja teot todistivat?

2 Sam. 13:15-19 Mutta sitten valtasi Amnonin ylen suuri vastenmielisyys häntä kohtaan: vastenmielisyys häntä kohtaan oli suurempi kuin rakkaus, jolla hän oli häntä rakastanut. Ja Amnon sanoi hänelle: "Nouse, mene tiehesi." Silloin hän sanoi hänelle: "Eikö tämä rikos, että ajat minut pois, ole vielä suurempi kuin se toinen, jonka olet minulle tehnyt?" Mutta hän ei tahtonut kuulla häntä, vaan huusi nuoren miehen, joka häntä palveli, ja sanoi: "Ajakaa ulos minun luotani tämä, ja lukitse ovi hänen jälkeensä." Ja tytöllä oli yllään pitkäliepeinen, hihallinen ihokas; sillä sellaisiin viittoihin olivat kuninkaan tyttäret puetut neitsyenä ollessaan. Ja kun palvelija oli vienyt hänet ulos ja lukinnut oven hänen jälkeensä, sirotteli Taamar tuhkaa päähänsä ja repäisi pitkäliepeisen, hihallisen ihokkaan, joka hänellä oli yllänsä, pani kätensä pänsä päälle ja meni huutaen lakkaamatta.

Ef. 5:27 saadaksean asetetuksi eteensä kirkastettuna seurakunnan, jossa ei olisi tahraa eikä rypyny eikä mitään muuta sellaista, vaan joka olisi pyhä ja nuhteeton.

"Tosi rakkaus on ylevä ja pyhä periaate, luonteeltaan täysin toisenlainen kuin hetkellisen mielijohteen synnyttämä rakkaus, joka kovaan koetukseen jouduttuaan sammuu helposti." KI. s. 45.

6. Mitä Absalom tunsu veljeään kohtaan kuultuaan, mitä hänen sisarelleen oli tehty? Entä kuningas Daavid? Mitä hän vastasi tytärtään kohtaan tehtyyn hirveään loukkaukseen?

2 Sam. 13:20-22 Hänen veljensä Absalom sanoi hänelle: "Onko veljesi Amnon ollut sinun kanssasi? Vaikene nyt, sisareni, onhan hän veljesi. Älä pane tätä asiaa niin sydämellesi." Niin Taamar jäi hyljättyinä veljensä Absalomin taloon. Kun kuningas Daavid kuuli kaiken tämän, vihastui hän kovin. Mutta Absalom ei puhunut Amnonille sanaakaan, ei pahaa eikä hyvää, sillä Absalom vihasi Amnonia, sentähden että tämä oli tehnyt väkivaltaa hänen sisarelleensa Taamarille.

"Amnonin, esikoisen, häpeällisen rikoksen Daavid salli tapahtua rankaisematta ja moittimatta sitä. Laki julisti aviorikkojalle kuolemantuomion, ja Amnonin luonnonvastainen rikos teki hänet kaksin verroin syylliseksi. Mutta oman synnintuntonsa soimaamana Daavid ei vaatinut rikkojaa vastaamaan teostaan." PP. s. 714.

7. Miten Absalom kosti veljelleen? Koska Jumala ottaa tietyt asiat omiin käsiinsä?

2 Sam. 13:23, 26, 27, 32, 33 Kahden vuoden kuluttua tapahtui, että

Absalomilla oli lammasten keritsiäiset Baal-Haasorissa, joka on Efraimin luona. Ja Absalom kutsui sinne kaikki kuninkaan pojat.... Silloin Absalom sanoi: "Jollet itse tulekaan, salli kuitenkin veljeni Amnonin tulla meidän kanssamme." Kuningas sanoi hänelle: "Miksi juuri hänen olisi mentävä sinun kanssasi?" Mutta kun Absalom pyytämällä pyysi häntä, päästi hän Amnonin ja kaikki muut kuninkaan pojat menemään hänen kanssansa... Niin Joonadab, Daavidin veljen Simean poika, puhkesi puhumaan ja sanoi: "Älköön herrani luulko, että kaikki nuoret miehet, kuninkaan pojat, ovat tapetut; ainoastaan Amnon on kuollut. Sillä ilme Absalomin kasvoilla on tiennyt pahaa siitä päivästä lähtien, jona Amnon teki väkivaltaa hänen sisarellensa Taamarille. Älköön siis herrani, kuningas, panko sydämelleen sitä puhetta, että muka kaikki kuninkaan pojat olisivat kuolleet; sillä ainoastaan Amnon on kuollut." Snl. 15:3 Herran silmät ovat joka paikassa; ne vartioitsevat hyviä ja pahoja. Saarn. 12:14 Sillä Jumala tuo kaikki teot tuomiolle, joka kohtaa kaikkea salassa olevaa, olkoon se hyvää tai paha.

"Kaksi täyttä vuotta Absalom, vääryyttä kärsineen sisaren luonnollinen suojelija, salasi kostohankkeensa mutta vain iskeäkseen lopulta sitä varmemmin. Eräässä kuninkaan poikien juhlassa sai juopunut, sukurutsainen Amnon surmansa veljensä käskystä. ...Daavid oli jättänyt rankaisematta velvollisuutensa mukaisesti Amnonin rikoksen, ja kuninkaan ja isän uskottomuuden sekä pojan katumattomuuden tähden Herra ei puuttunut asioiden luonnolliseen kulkuun eikä pidätellyt Absalomia. Kun vanhemmat tai hallitsijat laiminlyövät velvollisuutensa ja jättävät jumalattomuuden rankaisematta, Jumala ottaa itse asian omiin käsiinsä. Hän poistaa pahuuden voimilta tietystä määrin ehkäisevän voimansa, jolloin olosuhteet kehittyvät sellaisiksi, että synti koituu rangaistukseksi toiselle synnille. Mutta Daavidin Amnonia kohtaan osoittaman hölläkäätisyyden pahat seuraukset eivät päättäneet tähän, sillä Absalom alkoi tästä lähtien vieraantua isästään." PP. s. 714,715.

Lisätutkisteluksi

"Pilvilinnojen rakentelua ja lemmensairasta haaveilua tulisi karttaa kuin pitaalia. Hyvin monet nykyajan nuoret elävät siveettömästi. Sen vuoksi tulisi olla hyvin varovainen. — Ne, jotka ovat säilyttäneet puhtautensa, vaikka heiltä puuttuisikin muita toivottavia ominaisuuksia, voivat olla moraaliseksi tueksi muille." KI. s. 46.

3

Sapattina 21. tammikuuta 2023

Ilo tai suru

"Iloitkaa aina Herrassa! Sanon vielä kerran: iloitkaa!" Fil. 4:4.

”Jos Jeesus ei olisi kuollut uhrinamme ja noussut kuolleista, meillä ei koskaan olisi ollut rauhaa tai iloa, vaan olisimme kokeneet vain pimeyden kauhuja ja epätoivon kurjuutta. Olkoon siksi kiitollisuus ja ylistys meidän sydämemme kieltä. Koko elämämme ajan olemme saaneet osallistua Hänen taivaallisista eduistaan, ottaa vastaan Hänen ilmaisen sovituksensa siunauksia. Siksi meidän on mahdotonta ymmärtää sitä alhaista ja avutonta tilaa ... josta Kristus on meidät korottanut.” –*In Heavenly Places*, p. 36.

Suuri suru

1. Kuka oli Hanna? Millainen tilanne hänen perheessään vallitsi?

1 Sam. 1:1-3 Raamataim-Soofimissa, Efraimin vuoristossa, oli mies, nimeltä Elkana, Jerohamin poika, joka oli Elihun poika, joka Toohun poika, joka Suufin poika, efratilainen. Hänellä oli kaksi vaimoa; toisen nimi oli Hanna, ja toisen nimi oli Peninna. Ja Peninnalla oli lapsia, mutta Hanna oli lapseton. Tämä mies meni joka vuosi kaupungistansa Siiloon rukoilemaan Herraa Sebaotia ja uhraamaan hänelle. Ja siellä oli kaksi Eelin poikaa, Hofni ja Piinehas, Herran pappeina.

”Elkana, Efraimin vuoristosta kotoisin oleva varakas ja vaikutusvaltainen leeviläinen, rakasti ja pelkäsi Herraa. Hänen vaimonsa Hanna oli palavan harras uskovainen. Hän oli luonteeltaan lempeä ja vaatimaton mutta samalla syvällisen vakava ja lujauskoinen. Tältä hurskaalta avioparilta puuttui se siunaus, jota jokainen heprealainen niin hartaasti ikävöi: lapset eivät äänellään ilahduttaneet heidän kotiaan. Haluten sukunsa jatkuvan mies oli monien muiden tapaan solminut toisenkin avioliiton. Mutta tämä teko osoitti, ettei hän ollut uskonut Jumalaan eikä se lisännyt kodin onnea. Poikia ja tyttäriä kyllä tuli, mutta Jumalan pyhän asetuksen ilo ja kauneus oli piloilla ja perheen rauha mennyttä. Peninna, uusi vaimo, oli mustasukkainen ja ahdasmielinen ja käytökseltään ylpeä ja röyhkeä. Hannalla ei näyttänyt olevan mitään toivoa, ja elämä tuntui raskaalta. Hän ei kuitenkaan valitellut vaivojaan, vaan kesti ne nöyrästi kärsien. Elkana noudatti tunnollisesti Jumalan säädöksiä. Uhripalvelusta jatkettiin yhä Siilossa mutta sikäli epäsäännöllisesti ettei häntä tarvittu pyhäkössä, jonka palvelukseen hänen leeviläisenä tuli osallistua. Määrättyinä juhla-aikoina hän silti kävi perheensä kanssa uhraamassa ja osallistumassa yhteisiin jumalanpalveluksiin.” PP. s. 554.

2. Mitä Elkana teki pitääkseen rakastamansa vaimon onnellisena? Millainen asenne hänen toisella vaimollaan Peninnalla oli?

1 Sam. 1:4-8 Niin Elkana eräänä päivänä uhrasi. Ja hänellä oli tapana antaa vaimollensa Peninnalle ja kaikille tämän pojille ja tyttärille määräosat. Mutta Hannalle hän antoi kahdenkertaisen osan, sillä hän rakasti Hannaa, vaikka Herra oli sulkenut hänen kohtunsa. Ja hänen kilpailijattarensa kiusasi häntä

kiusaamistaan suututtaaksensa häntä, koska Herra oli sulkenut hänen kohtunsa. Ja näin tapahtui joka vuosi, niin usein kuin hän meni Herran huoneeseen. Niinpä Peninna nytkin kiusasi häntä, ja hän itki eikä syönyt mitään. Silloin hänen miehensä Elkana sanoi hänelle: "Hanna, mitä itket, miksi et syö ja miksi olet noin apealla mielellä? Enkö minä ole sinulle enempi kuin kymmenen poikaa?"

”Jumalanpalveluksien pyhiä juhlahetkiäkin koetti Elkanan kotia vaivannut paha henki häiritä. Kiitosuhrien jälkeen koko perhe yhtyi vakiintuneen tavan mukaan viettämään juhlavaa mutta silti iloista juhlaa. Näissä tilaisuuksissa Elkanan tapana oli antaa määräosa lastensa äidille ja tämän kullekin pojalle ja tyttärelle. Osoitukseksi kiintymyksestään Hannaan hän antoi tälle kaksinkertaisen osan, mikä merkitsi sitä, että hän rakasti Hannaa yhtä paljon kuin jos tälläkin olisi ollut poika. Silloin toinen vaimo kateuden puuskassaan väitti olevansa Jumalan erikoisessa suosiossa ja pilkkasi Hannaa väittäen hänen lapsettomuuttaan selväksi merkiksi Jumalan epäsuosiosta. Tällaista jatkui vuodesta toiseen, kunnes Hanna ei enää jaksanut kestää sitä. Hän ei kyennyt kätkemään suruaan, vaan itki hillittömästi ja vetäytyi pois juhlasta. Elkana koetti turhaan lohdutella häntä. »Hanna, mitä itket, miksi et syö ja miksi olet noin apealla mielellä», mies kyseli. »Enkö minä ole sinulle enempi kuin kymmenen poikaa?»” PP. s. 554,555.

3. Minne Hanna meni rukoilemaan? Mitä hän juhlallisesti lupasi Herralle?

1 Sam. 1:9-11 Kun he sitten olivat syöneet ja juoneet Siilossa ja pappi Eeli istui istuimellaan Herran temppelin ovenpielessä, nousi Hanna ja rukoili Herraa mieli murheellisena, itki katkerasti ja teki lupauksen sanoen: "Herra Sebaot, jos sinä katsot palvelijattaresi kurjuutta, muistat minua etkä unhotat palvelijattaresi, vaan annat palvelijattarellesi miehisen perillisen, niin minä annan hänet Herralle koko hänen elinajaksensa, eikä partaveitsi ole koskettava hänen päätänsä."

”Hanna ei ruvennut moittimaan. Kun hän ei voinut jakaa kuormaansa kenenkään maisen ystävän kanssa, hän siirsi sen Jumalan kannettavaksi. Hartaasti hän rukoili, että Jumala poistaisi häneltä solvaukset lahjoittamalla hänelle kaivatun pojan hoivattavaksi ja kasvatettavaksi Herralle. Hän vannoi juhlallisesti, että jos Herra suostuisi hänen pyyntöönsä, hän pyhittäisi lapsensa syntymästä asti Jumalalle. Hanna oli hakeutunut lähelle temppelin sisäänkäyntiä, ja ahdingossaan hän »rukoili» ja »itki katkerasti.»” PP. s. 555.

4. Kuinka pappi tuomitsi väärin tämän naisen, joka vuodatti sydäntään Herralle? Mitä Hanna vastasi papin moitteeseen?

1 Sam. 1:12-16 Ja kun hän kauan rukoili Herran edessä, tarkkasi Eeli hänen suutansa, sillä Hanna puhui sydämessänsä ja ainoastaan hänen huulensa

liikkuivat, mutta ääntä häneltä ei kuulunut; niin Eeli luuli, että hän oli juovuksissa. Ja Eeli sanoi hänelle: "Kuinka kauan sinä siinä olet juovuksissa? Haihduta humalasi." Mutta Hanna vastasi ja sanoi: "Ei, herrani, minä olen murheen raskauttama vaimo; viiniä ja väkijuomaa en ole juonut, vaan minä vuodatin sydämeni Herran eteen. Älä pidä palvelijatartasi kelvottomana naisena, sillä tuskani ja suruni suuruuden tähden minä olen näin kauan puhunut."

"Ääntäkään päästämättä hän siinä piti hiljaista yhteyttä Jumalaan. Noina pahoina aikoina tällainen rukouksessa viipyminen oli harvinaista. Pikemminkin noissa juhlissa, niin uskonnollisia kuin ne olivatkin, riehaannuttiin pitämään iloa ja jopa juopottelemaan. Niinpä Eeli, ylimmäinen pappi, Hannaa tarkatessaan arveli tämän juopuneen viinistä. Katsoen olevan syytä nuhteeseen hän sanoi ankarasti: »Kuinka kauan sinä olet juovuksissa? Haihduta humalasi.» Tuskaisena ja hämmästyneenä Hanna vastasi lempeästi: »Ei, herrani, minä olen murheen raskauttama vaimo; viiniä ja väkijuomaa en ole juonut, vaan minä vuodatin sydämeni Herran eteen. Älä pidä palvelijatartasi kelvottomana naisena, sillä tuskani ja suruni suuruuden tähden minä olen näin kauan puhunut.»" PP. s. 555.

Ilo

5. Mikä osoittaa, että pappi muutti näkemystään tästä hurskaasta naisesta? Mitä nimi, jonka Hanna antoi pojalleen, merkitsi?

1 Sam. 1:17-21 Eeli vastasi ja sanoi: "Mene rauhaan, Israelin Jumala antakoon sinulle, mitä olet häneltä pyytänyt." Hän sanoi: "Salli palvelijattaresi saada armo sinun silmiesi edessä." Niin vaimo meni pois ja söi eikä enää näyttänyt murheelliselta. Varhain seuraavana aamuna he nousivat ja kumartaen rukoilivat Herran edessä; sitten he palasivat ja tulivat kotiinsa Raamaan. Ja Elkana yhti vaimoonsa Hannaan, ja Herra muisti tätä. Ja Hanna tuli raskaaksi ja synnytti vuoden vaihteessa pojan ja antoi hänelle nimen Samuel, sanoen: "Herralta olen minä hänet pyytänyt." Sitten se mies, Elkana, ja koko hänen perheensä lähti uhraamaan Herralle jokavuotista teurasuhria ja lupausuhriaan,

"Ylimmäinen pappi liikuttui tästä kovin, sillä hän oli Jumalan mies. Nyt hän ei enää nuhdellut, vaan lausui siunauksen: »Mene rauhaan, Israelin Jumala antakoon sinulle, mitä olet häneltä pyytänyt.» Hanna sai vastauksena rukoukseensa lahjan, jota hän oli niin hartaasti anonut. Katsellessaan lastaan hän antoi hänelle nimen Samuel — »Jumalalta pyydetty». Sitten hän täytti lupauksensa niin pian kuin lapsi voitiin vieroittaa äidistään. Hän rakasti lastaan äidin sydämen koko lämmöllä ja kiintyi tähän yhä läheisemmin tarkkaillessaan pienuisensa voimistumista ja kuunnellessaan hänen lapsellista lepertelyään. Olihan lapsi hänen ainoa poikansa ja taivaan erikoinen lahja.

Mutta hän oli vastaanottanut lahjansa Jumalalle pyhitettävänä aarteena eikä halunnut pidättää Antajalta hänen omaansa.” PP. s. 555, 556.

6. Minkä päätöksen hän teki lapsensa suhteen? Kuinka Herralle annetut lupaukset tulee täyttää?

1 Sam. 1:22-28 mutta Hanna ei lähtenyt, vaan sanoi miehellensä: "Kun poika on vieroitettu, vien minä hänet sinne, niin että hän tulee Herran kasvojen eteen ja saa jäädä sinne ainiaaksi." Hänen miehensä Elkana sanoi hänelle: "Tee, niinkuin hyväksi näet, jää kotiin, kunnes olet hänet vieroittanut; kunhan Herra vain täyttää sanansa." Niin vaimo jäi kotiin ja imetti poikaansa, kunnes hän vieroitti tämän. Mutta kun hän oli hänet vieroittanut, vei hän hänet kanssansa ottaen mukaansa kolme härkää, yhden eefa-mitan jauhoja ja leilin viiniä; niin hän toi hänet Herran huoneeseen Siiloon. Mutta poika oli vielä pieni. Ja teurastettuaan härän he toivat pojan Eelin tykö. Ja Hanna sanoi: "Oi, herrani, niin totta kuin sinä elät, herrani, minä olen se vaimo, joka seisoin tässä sinun luonasi rukoillen Herraa. Tätä poikaa minä rukoilin; Herra antoi minulle, mitä häneltä pyysin. Sentähden myös minä suostun antamaan hänet Herralle: kaikiksi elinpäiviksensä hän olkoon Herralle annettu." Ja Samuel rukoili siellä Herraa.

Saarn. 5:5, 6 On parempi, ettet lupaa, kuin että lupaat etkä täytä. Älä anna suusi saattaa ruumistasi syynalaiseksi, äläkä sano Jumalan sanansaattajan edessä: "Se oli erehdys"; miksi pitäisi Jumalan vihastua sinun puheestasi ja turmella sinun kättesi työt?

”Kerran vielä Hanna matkasi miehensä kanssa Siiloon. Siellä hän esitti papille Jumalan nimessä kalliin lahjansa sanoen: »Tätä poikaa minä rukoilin; Herra antoi minulle, mitä häneltä pyysin. Sen tähden myös minä suostun antamaan hänet Herralle: kaikiksi elinpäiviksensä hän olkoon Herralle annettu.» Tämän israelilaisen vaimon usko ja hartaus vaikuttivat Eeliin syvästi. Liiankin perään antavaisena isänä hän aivan kauhistuen ja häveten katseli, miten suuren uhrin tämän äiti antoi luopumalla ainoasta lapsestaan saadakseen tämän pyhitetyksi Jumalan palvelukseen.” PP. s. 556.

7. Mikä oli Hannan rukouksen aiheena? Kuinka pitkälle hänen ylistyksensä ulottuivat?

1 Sam. 2:1-10 Ja Hanna rukoili ja sanoi: "Minun sydämeni riemuitsee Herrassa; minun sarveni kohoaa korkealle Herrassa. Minun suuni on avartunut vihollisiani vastaan, sillä minä iloitsen sinun avustasi. Ei kukaan ole pyhä niinkuin Herra; paitsi sinua ei ole yhtäkään, eikä ole kalliota meidän Jumalamme vertaista. Älkää yhä ylpeitä puhuko, älköön suustanne lähtekö

Julkeita sanoja; sillä Herra on kaikkietävä Jumala, hänen edessään punnitaan teot. Urhojen jouset ovat särjetyt, voipuneet vyöttäytyvät voimalla. Kylläisinä olleet käyvät palvelukseen leipäpalkoilla, nälkää nähneet eivät enää nälkää näe. Hedelmätön synnyttää seitsemän lasta, lapsirikas kuihtuu. Herra antaa kuoleman ja antaa elämän, hän vie alas tuonelaan ja tuo ylös jälleen. Herra köyhdyttää ja rikastuttaa, hän alentaa ja ylentää. Hän tomusta nostaa halvan, hän loasta korottaa köyhän, pannaksensa heidät ruhtinasten rinnalle ja antaaksensa heidän periä kunniasijat. Sillä maan tukipylväät ovat Herran, hän on asettanut niiden päälle maanpiirin. Hän varjelee hurskastensa jalat, mutta jumalattomat hukkuvat pimeyteen; sillä mies ei omalla voimallaan mitään voi. Jotka taistelevat Herraa vastaan, ne joutuvat kauhun valtaan; hän jylisee taivaasta heidän ylitsensä. Herra tuomitsee maan ääret; hän antaa vallan kuninkaallensa ja korottaa korkealle voideltunsa sarven."

"Hannan sanat olivat profeettallisia ja sisälsivät ennustuksen sekä Daavidista, joka hallitsi Israelin kuninkaana, että Messiaasta, Herran Voidellusta. Viitaten laulussaan ensin ylepeään, julkeaan ja riidanhaluiseen naiseen hän siirtyy kuvailemaan Jumalan vihollisten kukistumista ja hänen lunastettujensa lopullista riemuvoittoa." PP. s. 557.

Lisätutkisteluksi

"Kerran vielä Hanna matkasi miehensä kanssa Siiloon. Siellä hän esitti papille Jumalan nimessä kalliin lahjansa sanoen: »Tätä poikaa minä rukoilin; Herra antoi minulle, mitä häneltä pyysin. Sen tähden myös minä suostun antamaan hänet Herralle: kaikiksi elinpäiviksensä hän olkoon Herralle annettu.» Tämän israelilaisen vaimon usko ja hartaus vaikuttivat Eeliin syvästi. Liiankin perään antavaisena isänä hän aivan kauhistuen ja häveten katseli, miten suuren uhrin tämän äiti antoi luopumalla ainoasta lapsestaan saadakseen tämän pyhitetyksi Jumalan palvelukseen. Häntä hävetti oma itsekäs rakkautensa, ja nöyrän kunnioittavasti hän kumartui rukoilemaan Herraa. Äidin sydän oli tulvillaan iloa ja ylistystä, ja hän halusi sydämestään kiittää Jumalaa." PP: s. 556.

4

Sapattina 28. tammikuuta 2023

Rauha tai suuttumus

"Minä jätän teille rauhan. Oman rauhani minä annan teille, en sellaista jonka maailma antaa. Olkaa rohkeat, älkää vaipuko epätoivoon." Joh. 14:27.

"Rauha, jota Kristus kutsuu omaksi rauhakseen ja jonka Hän jätti opetuslapsilleen, ei ole rauha, joka estäisi hajaannuksen, vaan se on rauha, joka annetaan ja josta

nautitaan hajaannuksen keskellä. Rauha, joka uskollisella Kristuksen asian puolustajalla on siinä tietoisuudessa, että hän tekee Jumalan tahdon ja heijastaa Hänen kirkkauttaan hyvissä teoissa. Se on enemmän sisäistä kuin ulkoista rauhaa. Sen ulkopuolella on vihollisten vastustuksesta johtuvat sodat ja taistelut sekä niiden kylmyys ja epäilykset, jotka väittävät olevansa ystäviä.” –*The Upward Look*, p. 220.

Viha

1. Mitä Raamattu kertoo Abigailin ja hänen miehensä Naabalin luonteista?

1 Sam. 25:2, 3 Ja Maaonissa oli mies, jolla oli karjataloutensa Karmelissa, ja se mies oli hyvin rikas: hänellä oli kolmetuhatta lammasta ja tuhat vuolta. Ja hän oli keritsemässä lampaitansa Karmelissa. Miehen nimi oli Naabal, ja hänen vaimonsa nimi oli Abigail. Vaimo oli hyvin ymmärtäväinen ja vartaloltaan kaunis, mutta mies oli tyly ja menoissaan raaka; hän oli kaalebilainen.

2. Minkä pyynnön Daavid antoi lähettäjänsä esitettäväksi miehelle, jota he olivat siunanneet?

1 Sam. 25:4-8 Ja kun Daavid kuuli erämaassa, että Naabal keritsi lampaitansa, lähetti hän sinne kymmenen nuorta miestä, ja Daavid sanoi nuorille miehille: "Menkää Karmeliin, ja kun tulette Naabalin luo, niin tervehtikää häntä minun nimessäni ja sanokaa sille eläjälle: 'Sinä elät rauhassa; rauhassa elää myös sinun perheesi ja kaikki, mitä sinulla on. Minä olen nyt kuullut, että sinulla on lammasten keritsijäiset. Sinun paimenesi ovat olleet meidän läheisyydessämme; me emme ole heitä loukanneet, eikä heiltä ole mitään hävinnyt koko sinä aikana, minkä ovat olleet Karmelissa. Kysy nuorilta miehiltäsi, niin he sanovat sen sinulle. Saakoot siis nämä miehet armon sinun silmiesi edessä, sillä mehän olemme tulleet juhlapäivänä. Anna sentähden palvelijoillesi ja pojallasi Daavidille sitä, mitä sinulla on käsillä.'" Matt. 7:7 Anokaa, niin teille annetaan; etsikää, niin te löydätte; kolkuttakaa, niin teille avataan.

Ps. 107:5 Heidän oli nälkä ja jano, heidän sielunsa nääntyi heissä.

”Oltiin lampaiden keritsemisen ajassa, joka oli erikoisen vieraanvaraisuuden aikaa. Daavidilta ja hänen miehiltään puuttui muonaa, ja ajan tavan mukaan lisäin poika lähetti kymmenen nuorta miestä tervehtimään Naabalia isäntänsä nimessä ja käski heidän sanoa näin: »Sinä elät rauhassa; rauhassa elää myös sinun perheesi ja kaikki, mitä sinulla on. Minä olen nyt kuullut, että sinulla on lammasten keritsijäiset. Sinun paimenesi ovat olleet meidän läheisyydessämme; me emme ole heitä loukanneet, eikä heiltä ole mitään hävinnyt koko sinä aikana, minkä ovat olleet Karmelissa. [Ei tarkoita Karmelin vuorta vaan sennimistä paikkaa Juudeassa, lähellä Maasonin vuorikaupunkia.] Kysy nuorilta miehiltäsi, niin he sanovat sen sinulle. Saakoot siis

nämä miehet armon sinun silmiesi edessä, sillä mehän olemme tulleet juhlapäivänä. Anna siis palvelijoillesi ja pojallesi Daavidille sitä, mitä sinulla on käsillä.» PP. s. 653.

3. Mitä Naabal sanoi hyödyistä, jota Daavid ja hänen miehensä olivat antaneet hänen työntekijöilleen? Kuinka Daavid reagoi miehen epäämiseen ja tyylyyn vastaukseen?

1 Sam. 25:10, 11, 13 Mutta Naabal vastasi Daavidin palvelijoille ja sanoi: "Kuka Daavid on, kuka on Iisain poika? Tätä nykyä on paljon orjia, jotka karkaavat isäntänsä luota. Ottaisinko minä ruokani ja juomani ja teuraani, jotka olen teurastanut keritsiäisiini, ja antaisin ne miehille, jotka ovat kotoisin ties mistä?"... Niin Daavid sanoi miehille: "Jokainen sitokoon miekkansa vyölleen." Ja jokainen satoi miekkansa vyölleen; ja Daavid itsekin satoi miekkansa vyölleen. Ja noin neljäsataa miestä lähti seuraamaan Daavidia, mutta kaksisataa jäi kuormaston luo.

Snl. 29:11 Niin Daavid miehinensä lähti varhain seuraavana aamuna matkalle palatakseen filistealaisten maahan. Mutta filistealaiset menivät Jisreeliin.

Ef. 4:31 Kaikki katkeruus ja kiivastus ja viha ja huuto ja herjaus, kaikki pahuus olkoon kaukana teistä.

”Daavid oli miehineen ollut aivan kuin suojamuurina Naabalin paimenille ja laumoille, ja nyt tätä rikasta miestä pyydettiin luovuttamaan yltykyläisyydestään jotakin helpotusta niiden tarpeisiin, jotka olivat niin ansiokkaasti auttaneet häntä. Daavid olisi voinut hankkia muonaa välleen suoraan verottamalla laiduntavia laumoja, mutta sitä hän ei tehnyt, vaan käyttäytyi rehellisesti. Nuorten miesten ystävälliset sanat kaikuivat kuitenkin kuuroille korville. Naabal lähetti Daavidille luonteensa mukaisen vastauksen: »Kuka Daavid on, kuka on Iisain poika? Tätä nykyä on paljon orjia, jotka karkaavat isäntänsä luota. Ottaisinko minä ruokani ja juomani ja teuraani, jotka olen teurastanut keritsijäisiini, ja antaisin ne miehille, jotka ovat kotoisin ties mistä?» Kun nuoret miehet palasivat tyhjin käsin ja kertoivat Daavidille kuulumisensa, tämä suuttui kovin. Hän käski miestensä valmistautua taisteluun, sillä hän oli päättänyt rangaista miestä, joka oli kieltäytynyt antamasta hänelle kuuluvaa osaa ja oli lisäksi puhunut loukkaavasti. Tämä hetken mielijohteen sanelema päätös kuvasti pikemmin Saulin kuin Daavidin luonnetta, mutta Iisain pojan olikin vielä opittava kärsivällisyyttä ahdistusten koulussa.” PP. s. 653,654.

Rauha

4. Mitä Naabalin vaimo teki, kun hän kuuli, miten karkealla tavalla hänen miehensä oli vastannut Daavidin pyyntöön?

1 Sam. 25:14-20 Mutta eräs nuori mies toi sanan Abigailille, Naabalin

vaimolle, ja sanoi: "Katso, Daavid on lähettänyt sanansaattajia erämaasta tervehtimään meidän isäntäämme, mutta hän vain haukkui heitä. Ne miehet ovat kuitenkin olleet meille varsin hyviä: he eivät loukanneet meitä, eikä meiltä mitään hävinnyt koko sinä aikana, minkä kuljeskelimme heidän läheisyydessään ollessamme kedolla. He olivat muurina meidän ympärillämme yöllä ja päivällä koko sen ajan, minkä oleskelimme heidän läheisyydessään paimentaessamme lampaista. Niin ajattele nyt sinä ja katso, mitä voit tehdä, sillä onnettomuus uhkaa meidän isäntäämme ja koko hänen taloansa. Hän itse on kelvoton mies, niin ettei hänelle auta puhua." Niin Abigail otti joutuin kaksisataa leipää, kaksi leiliä viiniä, viisi lampaanpaistia, viisi sea-mittaa paahdettuja jyviä, sata rusinakakkua ja kaksisataa viikunakakkua ja pani ne aasien selkään. Ja hän sanoi palvelijoilleen: "Menkää minun edelläni, minä tulen jäljessänne." Mutta miehensä Naabalille hän ei sitä ilmoittanut. Kun hän sitten ratsasti aasilla alasmäkeä vuoren suojassa, niin katso, Daavid miehinensä tuli toista mäkeä alas häntä vastaan, niin että hän joutui kohtaamaan heidät.

"Muuan Naabalin palvelijoista lähetti Daavidin nuoret miehet kotimatkalle ja riensi sitten selostamaan tapahtunutta Abigailille, Naabalin vaimolle." PP: s. 654.

"Abigail ymmärsi, että jotain oli tehtävä, jotta vältettäisiin seuraukset Naabalin virheestä ja että hänen täytyi ottaa vastuu ja toimia välittömästi kysymättä neuvoa mieheltään. Hän tiesi, että oli hyödytöntä puhua hänelle, sillä hän vastaisi vaimonsa ehdotukseen vain halveksunnalla ja solvauksilla. Hän muistuttaisi, että hän on taloutensa herra, ja hänen vaimonsa on hänen alaisenaan tehtävä niin kuin hän sanoo. Ilman hänen suostumustaan vaimo kokosi sellaisen ruokamäärän, jonka hän ajatteli parhaiten rauhoittavan Daavidin vihan; sillä hän tiesi, että tämä oli päättänyt kostaa osakseen tulleen loukkauksen. ... Abigailin suunnitelma tässä asiassa oli Jumalan hyväksymä, ja nämä olosuhteet paljastivat hänen jalon henkensä ja luonteensa." – *Conflict and Courage*, p. 168.

5. Kuinka hän esitteli itsensä loukatulle Daavidille? Kuinka meidän tulisi toimia, kun joudumme samankaltaisiin riitatilanteisiin?

1 Sam. 25:21-31 Mutta Daavid oli sanonut: "Mitään saamatta minä olen suojellut kaikkea, mitä tällä miehellä oli erämaassa, niin ettei mitään ole hävinnyt kaikesta, mitä hänellä oli. Hän on palkinnut minulle hyvän pahalla. Jumala rangaiskoon Daavidin vihamiehiä nyt ja vasta: totisesti, minä en jätä kaikesta hänen väestänsä huomenaamuksi henkiin yhtään miehenpuolta." Mutta kun Abigail näki Daavidin, laskeutui hän kiiruusti aasin selästä maahan, lankesi kasvoilleen Daavidin eteen ja kumartui maahan. Ja kun hän oli langennut hänen jalkainsa juureen, sanoi hän: "Minun on syy, herrani.

Mutta salli palvelijattaresi puhua sinulle ja kuule palvelijattaresi sanoja. Älköön herrani välittääkö mitään tuosta kelvottomasta miehestä, Naabalista, sillä nimi on miestä myöten. Naabal on hänen nimensä, ja houkkamainen hän on. Mutta minä, sinun palvelijattaresi, en ole nähnyt niitä miehiä, jotka sinä, herrani, lähetit. Ja nyt, herrani, niin totta kuin Herra elää ja niin totta kuin sinä itse elät, jonka Herra on estänyt joutumasta verivelan alaiseksi ja auttamasta itseäsi omalla kädelläsi: käyköön nyt sinun vihamiehillesi ja kaikille, jotka hankkivat onnettomuutta minun herralleni, niinkuin Naabalille. Ja nyt annettakoon tämä tervehdyslahja, jonka palvelijattaresi on herralleni tuonut, niille miehille, jotka seuraavat herraani. Anna palvelijattaresi rikkomus anteeksi. Sillä Herra on rakentava minun herralleni pysyväisen huoneen, koska minun herrani käy Herran sotia; eikä mitään paha löydetä sinussa koko elinaikanasi. Ja jos joku nousee vainoamaan sinua ja väijymään sinun henkeäsi, niin herrani henki on tallella elävien kukkarossa Herran, sinun Jumalasi, tykönä; mutta sinun vihollistesi hengen hän lingolla linkoaa pois. Ja kun Herra tekee minun herralleni kaiken hyvän, josta hän on sinulle puhunut, ja määrää sinut Israelin ruhtinaaksi, niin ei sinua kaada eikä herrani tuntoa vaivaa se, että olisit aiheettomasti vuodattanut verta ja että herrani olisi itse auttanut itseänsä. Mutta kun Herra on tekevä hyvää minun herralleni, niin muista palvelijatartasi."

Snl. 15:1 Leppeä vastaus taltuttaa kiukun, mutta loukkaava sana nostaa vihan.

”Abigail puhutteli Daavidia niin kunnioittavasti kuin olisi puhunut kruunatulle kuninkaalle. Naabal oli tokaissut pilkallisesti: »Kuka Daavid on?» mutta Abigail käytti hänestä sanaa »herrani». Ystävällisin sanoin hän koetti lauhduttaa kiihtyneitä tunteita ja pyysi häntä säästämään miestänsä. Abigail ei rehennellyt eikä ylpistellyt vähääkään, vaan kaikella Jumalan antamalla viisaudella ja rakkaudella toi ilmi tarmokkaan taloudenhoitonsa ja selvitti Daavidille, ettei hänen miehensä epäystävällinen käytös ollut mitenkään tarkoitettu harkituksi henkilökohtaiseksi loukkaukseksi, vaan oli vain noita hänen ikävän ja itsekkään luonteensa valitettavia purkauksia. »Ja nyt, herrani, niin totta kuin Herra elää ja niin totta kuin sinä itse elät, jonka Herra on estänyt joutumasta verivelan alaiseksi ja auttamasta itseäsi omalla kädelläsi: käyköön nyt sinun vihamiehillesi ja kaikille, jotka hankkivat onnettomuutta minun herralleni, niin kuin Naabalille.» Koettaessaan järkisyillä saada Daavidia luopumaan pikaisesta aiikestaan Abigail ei taivuttelustaan ottanut ansiota itselleen, vaan antoi siitä Jumalalle kunnian ja kiitoksen. Sitten hän tarjosi runsaasti ruokavaroja sovinnon lahjaksi Daavidin miehille ja pyysi vielä anteeksi rikettään aivan kuin itse olisi aiheuttanut harmia heidän johtajalleen.” PP. s. 654,655.

6. Kuinka Daavid otti vastaan hänen neuvonsa? Miksi kutsutaan ihmisiä, jotka ovat tämän viisaan naisen kaltaisia?

1 Sam. 25:32-35 Niin Daavid sanoi Abigailille: "Kiitetty olkoon Herra, Israelin Jumala, joka tänä päivänä lähetti sinut minua vastaan. Ja siunattu olkoon sinun ymmärtäväisyytesi, ja siunattu ole sinä itse, joka tänä päivänä estit minut joutumasta verivelan alaiseksi ja auttamasta itseäni omalla kädelläni. Mutta niin totta kuin Herra, Israelin Jumala, elää, hän, joka on pidättänyt minut tekemästä sinulle pahaa: jollet sinä joutuin olisi tullut minua vastaan, niin totisesti ei Naabalin väestä olisi huomenna aamun valjetessa ollut jäljellä yhtään miehenpuolta." Sitten Daavid otti häneltä, mitä hän oli hänelle tuonut, ja sanoi hänelle: "Mene rauhassa kotiisi. Katso, minä olen kuullut sinua ja tehnyt sinulle mieliksi."

Matt. 5:9 Autuaita ovat rauhantekijät, sillä heidät pitää Jumalan lapsiksi kutsuttaman.

”Näin on voinut puhua vain sellainen, joka on osallistunut ylhäältä tulevasta viisaudesta. Abigailin kasvoilta, sanoista ja teoista leyhyi kukan tuoksun tavoin tiedottomasti hurskautta, Jumalan Hengen viihtyessä hänen sydämessään. Hänen puheensa, joka oli armon höystämää, ystävällistä ja rauhallista, huokui taivaallista vaikutusta. Se antoi Daavidille hyviä herätteitä ja sai hänet vapisemaan, kun hän ajatteli harkitsemattoman aikeensa arvaamattomia seurauksia. »Autuaita ovat rauhantekijät, sillä heidät pitää Jumalan lapsiksi kutsuttaman» (Matt. 5:9). Jospa tämän israelilaisen vaimon kaltaisia olisikin monta, jotka tyynellä ja harkitulla puheellaan lauhduttaisivat ärtyneitä tunteita, ehkäisisivät äkkipikaisia mielijohteita ja tukahduttaisivat paljon pahaa. Pyhittynyt kristitty henkii alati valoa, lohtua ja rauhaa. Puhtaus, tahdikkuus, vaatimattomuus ja käyttökelpoisuus ovat hänelle tunnusomaisia. Hän on epäitsekään rakkauden valvonnassa, joka pyhittää hänen vaikutuksensa. Hänessä on Kristuksen täyteyttä, ja minne tahansa hän meneekin, hän jättää jälkeensä valoisan muiston. Abigail nuhteli ja neuvoi viisaasti. Hänen vaikutuksensa ja järkisyysnsä saivat Daavidin kiihkon lauhtumaan. Hänelle selvisi, että hän oli toiminut harkitsemattomasti ja menettänyt malttinsa. Nöyryn mielin hän otti vastaan nuhteen, sopusoinnussa omien sanojensa kanssa: »Lyököön minua vanhurskas: se on rakkautta; kurittakoon hän minua: se on öljyä minun päähäni» (Ps. 141:5). Daavid kiitti ja siunasi Abigailia hänen vanhurskaasta neuvostaan. Monet arvostavat nuhtelua, jos suhtautuvat siihen kärsivällisesti, mutta miten harvat osaavatkaan vastaanottaa nuhteen kiitollisin mielin ja siunata niitä, jotka koettavat estää heitä menettelemästä väärin.” PP. s. 655,656.

Lopputulos

7. Millainen oli vihaisen ja raukkamaisen Naabalin loppu? Mitä alkoholin myrky aiheuttaa?

1 Sam. 25:36-38 Kun Abigail sitten tuli Naabalin luo, oli tällä talossansa pidot, niinkuin kuninkaan pidot; ja Naabalin sydän oli iloinen, ja hän oli kovin juovuksissa. Niin hän ei kertonut Naabalille mitään, ennenkuin aamu valkeni. Mutta seuraavana aamuna, kun Naabalista humala oli haihtunut, kertoi hänen vaimonsa hänelle, mitä oli tapahtunut. Silloin hänen sydämensä kuoleutui hänen povessaan, ja hän ikäänkuin kivettyi. 38. Ja noin kymmenen päivän kuluttua Herra löi Naabilia, niin että hän kuoli.

Snl. 23:29, 30 Kenellä on voitonus, kenellä vaikerrus? Kenellä torat, kenellä valitus? Kenellä haavat ilman syytä? Kenellä sameat silmät? Niillä, jotka viinin ääressä viipyvät, jotka tulevat makujuomaa maistelemaan.

”Kotiin palattuuan Abigail tapasi Naabalin juhlimassa ja juopottelemassa vieraittensa kanssa. Vasta seuraavana aamuna hän kertoi miehelleen tuloksen Daavidin kanssa käymästään neuvottelusta. Naabal oli pelkuri, ja kun hän tajusi olleensa vähällä menettää henkensä tyhmyytensä vuoksi, hän aivan kuin halvaantui. Hän kauhistui peljätessään, että Daavid sittenkin vielä kostaisi, ja niin hän lamaantui ja lyyhisty maahan tajuttomana. Kymmenen päivän kuluttua hän kuoli. Hän oli käyttänyt Jumalalta saamansa elämän pelkästään maailmallisiin rientoihin. Kesken kaikkea ilonpitoa Jumala sanoi hänelle samoin kuin vertauksen rikkaalle miehelle: »Tänä yönä sinun sielusi vaaditaan sinulta pois» (Luuk. 12: 20).” PP. s. 666.

Lisätutkisteluksi

”Kukaan muu ei voi vähentää meidän vaikutustamme niin paljon, kuin me itse sitä vähennämme suvaitsemalla itsellämme hallitsematonta mielenlaatua. Luonnostaan kártyinen ihminen ei tunne oikeaa onnellisuutta, ja hän on harvoin tyytyväinen. Hän toivoo jatkuvasti saavansa suosiollisemman aseman tai paremman ympäristön, niin että hänellä on rauha ja levollinen mieli. . Hänen elämäänsä näyttää kuormittavan raskas risti ja koettelemukset, joista monia hän olisi välttänyt, jos olisi hallinnut mieltään ja mitänyt kiелensä kurissa. 'Sävyisä vastaus taltuttaa kiukun.' Kosto ei ole milloinkaan voittanut vihollista. Hyvin hallittu mielenlaatu levittää hyvää vaikutusta ympärilleen, mutta 'Kuin muurinsa menettänyt kaupunki on mies, joka ei hillitse itseään.'” –(Testimonies for the Church, vol. 4, pp. 367, 368 [1879]) *Mind, Character, and Personality*, vol. 2, p. 520.

5

Sapattina 4. helmikuuta 2023

Kärsivällisyys tai kärsimättömyys

”Hengen hedelmää taas ovat rakkaus, ilo, rauha, kärsivällisyys,...” Gal. 5:22.

”Meillä tulee olla rakkaus, ja sen mukana on ilo, rauha, pitkämielisyys,

kärsivällisyys. Me näemme maailman levottomuuden, ihmisten tyytymättömyyden. He haluavat aina sellaista, mitä heillä ei ole. He haluavat jotakin pitämään yllä jännitystä tai huvitusta. Mutta kristityillä on ilo, rauha, pitkämielisyys, ystävällisyys, hyvyys, uskollisuus, sävyisyys, itsensähillitseminen, ja näille me haluamme avata sydämemme oven, vaalia Jumalan Hengen taivaallisia armolahjoja.” –*In Heavenly Places*, p. 244.

Daavidin kärsivällisyys

1. Mitä Daavid teki sen jälkeen, kun Samuel oli voidellut hänet? Millainen vaikutus sillä tiedolla, että hän olisi jonakin päivänä Israelin kuningas, oli hänen päivittäisiin toimiinsa?

1 Sam. 16:11-13 Ja Samuel kysyi Iisailta: "Siinäkö olivat kaikki nuorukaiset?" Hän vastasi: "Vielä on nuorin jäljellä, mutta hän on kaitsemassa lampaita." Niin Samuel sanoi Iisaille: "Lähetä noutamaan hänet, sillä me emme istu ruualle, ennenkuin hän tulee tänne." Silloin tämä noudatti hänet; ja hän oli verevä, kaunissilmäinen ja sokea nähdä. Ja Herra sanoi: "Nouse ja voitele tämä, sillä hän se on." Niin Samuel otti öljysarven ja voiteli hänet hänen veljiensä keskellä. Ja Herran henki tuli Daavidiin, siitä päivästä ja yhä edelleen. Sitten Samuel nousi ja meni Raamaan.

”Samuel ei ollut ilmoittanut asiaansa edes lisain perheelle, eikä Daavidin voitelukaan tullut kaikkien tietoon. Sen tulikin vain tiedottaa nuorukaiselle, että hän tulisi pääsemään korkeaan asemaan, ja tämän tiedon tuli tulevien vuosien eri kokemuksissa ja vaaroissa rohkaista häntä uskollisesti noudattamaan sitä suunnitelmaa, jonka Jumala oli hänen elämänsä varten laatinut. Tämä Daavidille osoitettu suuri kunnia ei tehnyt häntä ylpeäksi. Tulevasta korkeasta asemastaan huolimatta hän pysyi hiljalleen tehtävässään ja tyytyi odottamaan, miten Herra toteuttaisi suunnitelmansa omalla ajallaan ja tavallaan. Yhtä nöyränä ja vaatimattomana kuin ennen voitelemistaankin paimenpoika palasi kukkuloille vartioimaan ja varjelemaan laumojaan entiseen hellään tapaansa.” PP: s. 626.

2. Vaikka Saul halusi tappaa Daavidin ja tiesi, että tästä nuoresta miehestä tulisi Israelin seuraava kuningas, mikä esti häntä toteuttamasta pahaa suunnitelmaansa?

1 Sam. 24:4-6 Ja kun hän tuli tien varrella oleville karjatarhoille, oli siellä luola; ja Saul meni luolaan tarpeelleen. Mutta Daavid ja hänen miehensä istuivat luolan perällä. Niin Daavidin miehet sanoivat hänelle: "Katso, tämä on se päivä, josta Herra on sanonut sinulle: 'Minä annan vihamieheni sinun käsiisi, tehdäksesi hänelle, mitä hyväksi näet.'" Ja Daavid nousi ja leikkasi salaa kappaleen Saulin viitan liepeestä. Mutta sen jälkeen Daavidin omatunto soimasi häntä siitä, että hän oli leikannut Saulin viitan lievettä.

”Eräässä syrjäisessä luolassa lisain poika oli miehineen odottamassa, mitä Jumala neuvoisi heitä tekemään. Saulin noustessa joukkoineen vuorille hän sattui poikkeamaan aivan yksin juuri siihen luolaan, jonka perällä Daavid miehineen istui. Tällöin Daavidin miehet yllyttivät johtajaansa surmaamaan Saulin. He katsoivat Jumalan itsensä antaneen kuninkaan, heidän vihamiehensä, heidän käsiinsä, jotta he voisivat tuhota hänet. Daavid oli kiusattu yhtymään tähän käsitykseen, mutta tunsikin omantuntensa varoittavan: »Älä satuta kättäsi Herran voideltuun.» Daavidin miehet eivät vielä kukaan halunneet päästää Saulia poistumaan rauhassa, vaan muistuttivat päällikölleen Jumalan sanoneen: »Minä annan vihamieheni sinun käsiisi, tehdäkseen hänelle, mitä hyväksi näet.» Ja Daavid nousi ja leikkasi salaa kappaleen Saulin viitan liepeestä.» Mutta myöhemmin hänen omantuntensa soimasi häntä jopa kuninkaan vaatteiden turmelemisesta. Kun Saul nousi ja poistui luolasta jatkamaan etsintäänsä, hän kuuli yllätyksekseen jonkun huutavan: »Minun Herrani, kuningas!» Hän kääntyi nähdäkseen, kuka häntä näin puhutteli, ja kas, lisain poikahan siinä oli, mies, jota hän niin kauan oli tavoitellut tappaakseen hänet. Kunnioittavasti kumartaen Daavid tunnusti hänet herrakseen. Sitten hän sanoi Saulille: »Miksi sinä kuuntelet ihmisten puhetta, jotka sanovat: 'Daavid hankkii sinulle onnettomuutta'? Katso, näethän nyt omin silmin, kuinka Herra tänä päivänä antoi sinut minun käsiini luolassa, mutta minä säästin sinut, vaikka minua neuvottiin tappamaan sinut; sillä minä ajattelin: 'Minä en satuta kättäni herraani; sillä hän on Herran voideltu.' Katso itse, isäni, katso tätä viittasi liepeen kappaletta, joka on minun kädessäni. Kun minä leikkasin sen sinun viittasi liepeestä enkä sinua tappanut, niin ymmärrä siitä ja näe, ettei minulla ole tekeillä mitään pahaa tai rikollista ja etten minä ole sinua vastaan rikkonut, vaikka sinä vainoat minua ottaaksesi minulta hengen.»” PP: s. 649,650.

3. Mitä tapahtui muutamia kuukausia myöhemmin Siifin erämaassa? Mitä Daavid teki?

1 Sam. 26:7-15 Niin Daavid ja Abisai menivät yöllä väen luo ja näkivät, että Saul makasi ja nukkui leirissä, ja hänen keihäänsä oli pistettynä maahan hänen pänpohjiinsa; mutta Abner ja väki makasivat hänen ympärillensä. Ja Abisai sanoi Daavidille: "Jumala on tänä päivänä antanut vihamiehesi sinun käsiisi. Salli nyt minun keihästää hänet maahan; yksi isku vain, toista ei tarvita." Mutta Daavid vastasi Abisaille: "Älä surmaa häntä; sillä kuka on rankaisematta satuttanut kätensä Herran voideltuun?" Ja Daavid sanoi vielä: "Niin totta kuin Herra elää: Herra itse lyö hänet, tahi hänen kuolinpäivänsä tulee, tahi hän menee sotaan ja tuhoutuu siellä. Mutta minä en satuta kättäni Herran voideltuun. Pois se, Herra varjelkoon! Vaan ota nyt keihäs hänen pänpohjistaan ja vesiastia, ja sitten menkäämme." Ja Daavid otti keihään ja vesiastian Saulin pänpohjista, ja sitten he menivät tiehensä. Eikä kukaan nähnyt tai huomannut sitä, eikä kukaan herännyt, vaan he nukkuivat kaikki;

sillä Herran lähettämä raskas uni oli vallannut heidät. Kun sitten Daavid oli tullut toiselle puolelle, asettui hän kauas vuoren laelle, pitkän välimatkan päähän. Ja Daavid huusi väelle ja Abnerille, Neerin pojalle, ja sanoi: "Etkö vastaa, Abner?" Abner vastasi ja sanoi: "Kuka sinä olet, joka niin huudat kuninkaalle?" Daavid sanoi Abnerille: "Sinähän olet mies, eikä sinun vertaistasi ole Israelissa. Miksi et sitten vartioinut herraasi, kuningasta? Sillä joku kansasta tuli surmaamaan kuningasta, sinun herraasi.

”Kun Daavid näin toisen kerran säästi valtiaansa hengen, se vaikutti entistä syvemmin Saulin mieleen ja sai hänet entistä nöyremmin tunnustamaan virheensä. Hän hämmästyí ja nujertui moisen ystävällisyyden osoituksesta. Erotessaan Daavidista Saul huudahti: »Siunattu ole sinä, poikani Daavid! Mihin sinä ryhdyt, siihen sinä pystyt.» Mutta lisain poika ei luottanut vähääkään siihen, että kuningas pysyisi kauankaan tällä mielellä.” PP. s. 658.

4. Kun kuningas Saul oli kuollut, ainoastaan mitä heimoa Daavid alkoi hallita?
2 Sam. 2:1-4 Sen jälkeen Daavid kysyi Herralta: "Menenkö minä johonkin Juudan kaupunkiin?" Herra vastasi hänelle: "Mene." Ja Daavid kysyi: "Mihinkä minä menen?" Hän vastasi: "Hebroniin." Niin Daavid meni sinne, mukanaan molemmat vaimonsa, jisreeliläinen Ahinoam ja Abigail, karmelilaisen Naabalin vaimo. Ja Daavid vei sinne myös miehet, jotka olivat hänen kanssaan, kunkin perheineensä; ja he asettuivat Hebronin ympärillä oleviin kaupunkeihin. Ja Juudan miehet tulivat ja voitelivat siellä Daavidin Juudan heimon kuninkaaksi. Kun Daavidille ilmoitettiin, että Gileadin Jaabeksen miehet olivat haudanneet Saulin,

”Daavid ryhtyi miehineen heti noudattamaan Jumalan antamaa ohjetta. Kuusisataa asekuntoista miestä vaimoineen ja lapsineen, lampaineen ja raavaskarjoineen oli pian matkalla Hebroniin. Karavaanin päästyä perille Juudan miehet tulivat tervehtimään Daavidia Israelin tulevana kuninkaana. Hetimiten he ryhtyivät valmistelemaan kruunajaisia, ja niin he sitten »voitelivat siellä Daavidin Juudan heimon kuninkaaksi». Mutta muita heimoja ei mitenkään yritetty pakottaa tunnustamaan häntä hallitsijakseen.” PP. s. 684.

5. Daavid kruunattiin lopulta Israelin kuninkaaksi. Laske, kuinka monta vuotta oli kulunut siitä, kun Samuel oli ensin voidellut Daavidin kuninkaaksi. Kuinka Daavid harjoitti kärsivällisyyttä tuona aikana?

2 Sam. 5:3-5 Ja kaikki Israelin vanhimmat tulivat kuninkaan tykö Hebroniin, ja kuningas Daavid teki heidän kanssaan liiton Hebronissa, Herran edessä; ja sitten he voitelivat Daavidin Israelin kuninkaaksi. Daavid oli kolmenkymmenen vuoden vanha tullessaan kuninkaaksi ja hallitsi

neljäkymmentä vuotta. Hebronissa hän hallitsi Juudaa seitsemän vuotta ja kuusi kuukautta, ja Jerusalemissa hän hallitsi koko Israelia ja Juudaa kolmekymmentä kolme vuotta.

1 Aikak. 11:1-3 Sitten koko Israel kokoontui Daavidin tykö Hebroniiin, ja he sanoivat: "Katso, me olemme sinun luutasi ja lihaasi. Jo kauan sitten, Saulin vielä ollessa kuninkaana, sinä saatoit Israelin lähtemään ja tulemaan. Ja sinulle on Herra, sinun Jumalasi, sanonut: 'Sinä olet kaitseva minun kansaani Israelia, ja sinä olet oleva minun kansani Israelin ruhtinas.'" Ja kaikki Israelin vanhimmat tulivat kuninkaan tykö Hebroniiin, ja Daavid teki heidän kanssaan liiton Hebronissa Herran edessä. Ja sitten he voitelivat Daavidin Israelin kuninkaaksi sen sanan mukaan, jonka Herra oli puhunut Samuelin kautta.

”Iisobetin kuoleman jälkeen Israelin johtavat miehet halusivat yleisesti, että Daavidista tulisi kaikkien heimojen kuningas. ... Näin Jumala oli kaitselmuksellaan avannut hänelle pääsyn valtaistuimelle. Hänen ei tarvinnut etsiä tyydytystä itsekkäälle kunnianhimolle, sillä hän ei ollut tavoitellut sitä arvoasemaa, johon oli nyt kohonnut. ...Daavid oli pukeutuneena kuninkaalliseen viittaansa. Ylipappi siveli pyhää öljyä hänen kulmilleen, sillä Samuelin voitelu oli vain vertauskuvallisesti esittänyt sitä, mitä tapahtuisi kuninkaan kruunajaisissa. Nyt oli tullut se aika, ja Daavid pyhitettiin juhlallisin menoin Jumalan käskynhaltijan virkaansa. Valtikka annettiin hänen käsiinsä. Hänen vanhurskaan kuninkuutensa liittosopimus kirjoitettiin, ja kansa antoi uskollisuuden lupauksensa. Otsakoriste, diadeemi, painettiin hänen kulmilleen, ja niin päättyivät kruunajaiset. Israelilla oli nyt Jumalan määräämä kuningas. Hän joka oli kärsivällisesti odottanut Herraa, sai nähdä Jumalan lupauksen täyttyneenä. »Ja Daavid tuli yhä mahtavammaksi, ja Herra, Jumala Sebaot, oli hänen kanssansa» (2 Sam. 5: 10).” PP: s. 688,689.

Kuningas Saulin kärsimättömyys

6. Mitä kuningas Saulin levoton, impulsiivinen henki sai hänet tekemään, kun hänen piti odottaa profeetta Samuelia tulevaksi uhraamaan uhreja?

1 Sam. 13:7-12 Ja kuningas puhui Jumalan miehelle: "Tule minun kanssani kotiini virkistämään itseäsi; minä annan sinulle lahjan." Mutta Jumalan mies sanoi kuninkaalle: "Vaikka antaisit minulle puolet linnastasi, en minä tulisi sinun kanssasi. Tässä paikassa en minä syö leipää enkä juo vettä. Sillä niin käski minua Herra sanallansa, sanoen: Älä syö leipää, älä juo vettä äläkä palaa samaa tietä, jota olet tullut." Ja hän meni toista tietä eikä palannut samaa tietä, jota oli tullut Beeteliin. Mutta Beetelissä asui vanha profeetta; ja hänen poikansa tuli ja kertoi hänelle kaiken, mitä Jumalan mies sinä päivänä oli tehnyt Beetelissä ja mitä hän oli puhunut kuninkaalle. Kun he olivat

kertoneet sen isällensä, kysyi heidän isänsä heiltä, mitä tietä hän oli mennyt. Ja hänen poikansa olivat nähneet, mitä tietä Juudasta tullut Jumalan mies oli lähtenyt.

”Saul odotti yhä kärsimättömämmin Samuelin tuloa ja syytti joukkojensa hämmingistä ja hajaannuksesta profeetan poissaoloa. Mutta tämä ei tullut vielä sovittuna aikanaan. Jumala oli sallimuksessaan pidätellyt palvelijaansa. Mutta Saul oli jo niin levoton, ettei malttanut enää pysyä alallaan. Hänen mielestään oli pelokasta kansaa jotenkin tyynytettävä, ja siksi hän päätti kutsua sen koolle jumalanpalvelukseen ja pyytää uhripalveluksen apua Jumalalta. Jumalan ohjeiden mukaan vain virkaan vihityt saivat toimittaa uhripalvelusta hänen edessään. Mutta Saul käski: »Tuokaa minulle polttouhri», ja niin hän kaikkine varusteineen ja aseineen lähestyi alttaria ja toimitti siinä polttouhrin Jumalalle.” PP: s. 606.

Ominaisuus, joka pelastaa henkiä

7. Mikä luonteenpiirre on ehdottoman tärkeä ihmisen pelastukselle? Kuinka näet tämän omassa elämässäsi?

Ilm. 14:12 Tässä on pyhien kärsivällisyys, niiden, jotka pitävät Jumalan käskyt ja Jeesuksen uskon.

Hebr. 10:35, 36 Älkää siis heittäkö pois uskallustanne, jonka palkka on suuri. Sillä te tarvitsette kestäväisyyttä, tehdäksenne Jumalan tahdon ja saadaksenne sen, mikä luvattu on.

”Minulle näytettiin pyhien palkka, kuolematon perintö. Sitten minulle näytettiin, kuinka paljon Jumalan kansa on kärsinyt totuuden tähden, kun he ajattelivat, että taivas on huokea kyllä. He olivat sitä mieltä, että tämän ajan kärsimykset eivät ole verrattavissa siihen kirkkauteen, joka tulee heidän osakseen. Jumalan kansaa koetellaan näinä viimeisinä päivinä. Mutta pian tulee heidän viimeinen koetuksensa, ja sitten he saavat iankaikkisen elämän lahjan.” –*Maranatha*, p. 52.

”Kyn syntiset kääntyvät, Jumala tulee kirkastetuksi taivaan ja maan valtojen edessä. Nämä kääntyneet ovat näytelmä maailmalle, enkeleille ja ihmisille. 'Te olette minun todistajani', Jumala sanoo. Katsomalla minuun teidän luonteenne muuttuu. Kun ilmaisette Kristuksen kaltaista kärsivällisyyttä ja rakkautta, te paljastatte tämän muutoksen.” –*Reflecting Christ*, p. 198.

6

Sapattina 11. helmikuuta 2023

Ystävällisyys tai välinpitämättömyys

”Kuinka suuri onkaan sinun hyvytesi! Se on ehtymätön aarre niille, jotka sinua pelkäävät. Kaikkien nähden sinä annat apusi niille, jotka turvautuvat sinuun.” Ps. 31:19.

”Olkoon ystävällisyyden laki teidän huulillanne ja armon öljy teidän sydämessänne. Se saa aikaan ihania seurauksia. Teistä tulee lempeitä, myötätuntoisia, kohteliaita. Te tarvitsette kaikkia näitä hyveitä. Pyhä Henki täytyy ottaa vastaan vaikuttamaan luonteeseen, sitten se tulee kuin pyhäksi tuleksi sytyttäen palon, joka nousee Jumalan tykö, ei tuomitsevilta huuilta, vaan ihmissieluja parantavilta huuilta. Teidän kasvonne ilmaisevat jumalallista kuvaa.... Katsomalla Kristuksen luonnetta teidät muutetaan Hänen kaltaiseksi. Yksin Kristuksen armo voi muuttaa teidän sydämenne, ja sitten te heijastatte Herran Jeesuksen kuvaa. Jumala kutsuu meitä olemaan Hänen kaltaisiaan – puhtaita, pyhiä ja tahrattomia. Meidän tulee kantaa jumalallista kuvaa.” –*Our Father Cares*, p. 218.

Aito hyvyys

1. Mikä määräys israelilaisille annettiin liittyen puutetta kärsiviin? Mikä moraalinen velvollisuus heillä oli köyhiä kohtaan?

5 Moos. 15:10, 11 Anna mielelläsi hänelle, älköönkä sydämesi olko vastahakoinen antaessasi, sillä lahjasi tähden on Herra, sinun Jumalasi, siunaava sinua kaikissa töissäsi, kaikessa, mihin ryhdyt. Koska köyhiä ei koskaan puutu maasta, sen tähden käsken minä sinua näin: Avaa auliisti kätesi veljellesi, kurjalle ja köyhälle, joita sinun maassasi on.

Snl. 3:27 Älä kiellä tarvitsevalta hyvää, milloin sitä tehdä voit.

Snl. 19:17 Joka vaivaista armahtaa, se lainaa Herralle, ja hän maksaa jälleen hänen hyvän tekonsa.

”Uskonto tuo ihmisen henkilökohtaiseen suhteeseen Jumalan kanssa, mutta se ei yksin riitä; sillä taivaan periaatteiden mukaan täytyy elää, jotta ne voivat auttaa ja siunata ihmiskuntaa. Todellinen Jumalan lapsi rakastaa Häntä kaikesta sydämestään ja lähimmäistä niinkuin itseään. Hän on kiinnostunut kanssaihmisistään. Todellinen uskonto on armon työtä sydämessä, ja se saa elämän virtaamaan hyvissä teoissa niin kuin elävien virtojen lähde. Uskonto ei koostu pelkästään mietiskelystä ja rukouksesta. Kristityn valo näkyy hyvinä tekoina, ja siksi muut huomaavat sen. Uskontoa ei tule erottaa liike-elämästä. Sen tulee tunkeutua sen sopimuksiin ja hankkeisiin ja pyhittää ne. Jos ihminen on todella liittynään Jumalaan ja taivaaseen, se henki, joka vallitsee taivaassa, vaikuttaa kaikkiin hänen sanoihinsa ja tekoihinsa. Hän kirkastaa Jumalaa ja johtaa toisia kunnioittamaan Häntä.” –*Our Father Cares*, p. 35.

2. Mitä samarialainen teki nähdessään haavoittuneen miehen? Miksi juutalaisten ja samarialaisten välinen suhde oli niin riitaisa?

Luuk. 10:33, 34 Mutta kun eräs samarialainen, joka matkusti sitä tietä, tuli hänen kohdalleen ja näki hänet, niin hän armahti häntä. Ja hän meni hänen luokseen ja satoi hänen haavansa ja vuodatti niihin öljyä ja viiniä, pani hänet

juhtansa selkään ja vei hänet majataloon ja hoiti häntä.

”Eräs samarialainen matkusti tietä, jonka vieressä onneton mies makasi, ja nähdessään hänet hän sääli häntä. Hän ei kysynyt, oliko muukalainen juutalainen vai pakana. Jos hän oli juutalainen, niin samarialainen tiesi hyvin, että jos osat olisivat vaihtuneet, mies sylkisi häntä kasvoihin ja kulkisi ylenkatseellisesti ohi. Mutta hän ei tästä huolimatta epäröinyt. Hän ei ajatellut, että hän saattaisi itse joutua vaaraan viiptyessään paikalla. Hänelle riitti se, että hänen edessään oli kärsivä ja apua tarvitseva ihminen. Hän otti oman viittansa, jolla verhosi hänet. Matkaansa varten varustamansa öljyn ja viinin hän käytti haavoittuneen parantamiseksi ja virkistämiseksi. Hän nosti hänet juhtansa selkään ja kulki hitaasti, tasaista tahtia, jottei sairas kärsisi tärinästä ja jotteivät tuskat yltyisi. Hän vei hänet majataloon ja huolehti hänestä yön aikana, hoitaen häntä hellästi.” AT. s. 481,483.

3. Mitä lisäjärjestelyitä tämä poikkeuksellinen mies teki?

Luuk. 10:35 Ja seuraavana aamuna hän otti esiin kaksi denaria ja antoi majatalon isännälle ja sanoi: 'Hoida häntä, ja mitä sinulta lisää kuluu, sen minä palatessani sinulle maksan.'

”Kun sairas aamulla oli jo parempi, uskalsi samarialainen lähteä matkaan. Mutta sitä ennen hän uskoi hänet majatalon isännän hoiviin, maksoi kulut ja jätti rahaa käytettäväksi hänen hyväkseen. Eikä hän tyytynyt tähänkään, vaan huolehti hänestä vielä edelleen sanoen majatalon isännälle: »Hoida häntä, ja mitä sinulta lisää kuluu, sen minä palatessani sinulle maksan.»” AT. s. 483.

”Samarialainen tuli sitä tietä, ja kun hän näki muukalaisen avuntarpeen, hän ei kysynyt, oliko tämä sukulainen tai maanmies, tai tunnustiko samaa uskontoa; vaan hän ryhtyi työhön ja auttoi kärsivää, koska se oli työ, joka piti tehdä. Hän lievitti miehen kärsimyksiä parhaansa mukaan, asetti hänet oman aasinsa selkään ja kantoi hänet majataloon ja käski täyttää hänen tarpeensa omalla kustannuksellaan... Samarialainen edustaa ihmisluokkaa, jonka edustajat ovat todellisia auttajia Kristuksen kanssa ja jotka seuraavat Hänen esimerkkiään hyvän tekemisessä. Niille, jotka säälivät onnettomia, sokeita, raajarikkoja, kärsiviä, leskiä, orpoja ja puutteenalaisia, Kristus edustaa käskyjen pitäjää, joka saa iankaikkisen elämän. ... Kristus lukee kaikki armon, hyvántahtoisuuden ja huomaavaisuuden teot epäonnisia, sokeita, raajarikkoja, sairaita, leskiä ja orpoja kohtaan Hänelle tehtyinä; ja nämä teot on säilytettyinä taivaan kirjoissa, ja ne palkitaan.” –*Testimonies for the Church*, vol. 3, pp. 511, 512.

Välinpitämättömyys

4. Mitkä olivat Israelin pappien ja leeviläisten velvollisuudet ja etuoikeudet?

4 Moos. 18:1-4, 19, 20 Ja Herra sanoi Aaronille: "Sinun ja sinun poikiesi, isäsi suvun sinun kanssasi, on kannettava pyhäkköä vastaan tehdyt rikkomukset; samoin sinun ja poikiesi sinun kanssasi on kannettava pappetta

vastaan tehdyt rikkomukset. Mutta salli myös veljiesi, Leevin sukukunnan, isäsi heimon, käydä sinun kanssasi sinne. He liittykööt sinuun ja palvelkoot sinua, kun sinä ja poikasi sinun kanssasi toimitatte palvelusta lain majan edessä. Ja he hoitakoot sekä sinun tehtäviäsi että kaikkia majan tehtäviä, mutta älkööt lähestykö pyhiä esineitä tai alttaria, etteivät kuolisi, niin he kuin tekin. Liittykööt he sinuun ja hoitakoot ilmestysmajan tehtävät, majan kaikki palvelustehtävät; mutta syrjäinen älköön teitä lähestykö.... Kaikki pyhät annit, joita israelilaiset antavat Herralle, minä annan sinulle, sinun pojillesi ja tyttärillesi ikuisiksi oikeudeksi. Se olkoon ikuinen suolaliitto Herran edessä sinulle ja sinun jälkeläisillesi." Ja Herra puhui Aaronille: "Sinulla älköön olko perintöosaa heidän maassansa älköönkä osuutta heidän keskellensä; minä itse olen sinun osuutesi ja perintöosasi israelilaisten keskellä.

"He olivat ihmisiä, jotka oli erikoisesti valittu edustamaan Jumalaa ihmisten keskuudessa. Heidän tuli »säälilien kohdella tietämättömiä ja eksyviä», Hebr. 5:2, jotta he saisivat ihmiset ymmärtämään Jumalan suuren rakkauden ihmiskuntaa kohtaan. Heidät oli kutsuttu suorittamaan samaa työtä, jota Jeesus kuvaili omanaan sanoessaan: »Herran Henki on minun päälläni, sillä Hän on voidellut minut julistamaan evankeliumia köyhille; Hän on lähettänyt minut saarnaamaan vangituille vapautusta ja sokeille näkönsä saamista, päästämään sorretut vapauteen.» Luuk. 4:18." AT. s. 480.

5. Millainen asenne papilla oli, kun hän kulki maassa makaavan, loukkaantuneen miehen ohi?

Luuk. 10:31 Niin vaelsi sattumalta eräs pappi sitä tietä ja näki hänet ja meni ohitse.

Hebr. 13:16 Mutta älkää unhottako tehdä hyvää ja jakaa omastanne, sillä senkaltaisiin uhreihin Jumala mielistyy.

"Papit ja leeviläiset olivat vastanneet tempelipalveluksesta, ja Jumala itse oli nimittänyt heidät palvelukseen. Oli suuri ja ylevä etuoikeus osallistua tempelipalvelukseen, ja pappi ja leeviläinen ajattelivat, että kun heitä oli näin kunnioitettu, ei ollut heidän arvolleen sopivaa auttaa tuntematonta kärsijää tien sivussa. Näin he laiminlöivät erityisen tilaisuuden, jonka Jumala oli heille suonut olla Hänen työaseinaan siunaukseksi toiselle ihmiselle.... Papilla ja leeviläisellä ei ollut puolusteluja kylmäsydämiselle välinpitämättömyydelleen. Armon ja ystävällisyyden laki oli selvästi annettu Vanhan testamentin kirjoituksissa. Heille annettu tehtävä oli juuri hoitaa sellaisia tapauksia, jonka ohi he vain kylmästi kävelivät. Jos he olisivat olleet kuuliaisesti laille, jota he väittivät kunnioittavansa, he eivät olisi kulkeneet miehen ohi auttamatta häntä. Mutta he olivat unohtaneet sen lain periaatteet, jonka Kristus oli pilvipatsaaseen verhoutuneena antanut heidän isilleen, kun Hän johdatti

heidät erämaan halki.” –*Welfare Ministry*, pp. 46, 48.

6. Mitä leeviläinen teki, kun hän kulki haavoittuneen miehen ohi?

Luuk. 10:32 Samoin leeviläinenkin: kun hän tuli sille paikalle ja näki hänet, meni hän ohitse.

5 Moos. 15:7, 8 Jos sinun keskuudessasi on joku köyhä, joku veljesi jossakin porttiasi sisäpuolella siinä maassa, jonka Herra, sinun Jumalasi, sinulle antaa, niin älä kovenna sydäntäsi äläkä sulje kättäsi köyhältä veljeltäsi, vaan avaa auliisti kätesi hänelle ja lainaa mielelläsi, mitä hän puutteessansa tarvitsee.

”Leeviläinen oli samaa heimoa kuin tuo ruhjottu, kärsivä ihminen. Koko taivas katseli, kun leeviläinen kulki tietä pitkin, nähdäkseen, koskettiko inhimillinen hätä hänen sydäntään. Kun hän katseli miestä, hän tiesi, mitä hänen pitäisi tehdä; mutta koska se ei ollut mukava velvollisuus, hän toivoi, ettei olisi tullut tätä tietä ja tarvinnut nähdä haavoitettua ja ruhjottua, alastonta ja kuolemankielissä olevaa miestä, joka tarvitsi apua toisilta ihmisiltä. Hän jatkoi tietään vakuuttaen itselleen, että asia ei kuulunut hänelle eikä hänen tarvinnut vaivata itseään sillä. Väittäen olevansa lain tulkitsija, pyhien asioiden hoitaja, hän kuitenkin väistyi tien toiselle puolelle.” –*Welfare Ministry*, p. 47.

”Sitten ilmestyi leeviläinen. Uteliaana tietämään, mitä oli tapahtunut, hän pysähtyi ja katsoi onnetonta. Hän tiesi, mitä hänen pitäisi tehdä, mutta se ei ollut mieluisa velvollisuus.... Pappi ja leeviläinen tunsivat kaikki nämä opetukset, mutta he eivät olleet ottaneet niitä elämässä käytäntöön. Kansallisen tekopyhyyden koulussa kasvaneina heistä oli tullut itsekkäitä, ahdasmielisiä ja itse kylläisiä. Nähdessään haavoittuneen he eivät tienneet, oliko hän heidän maanmiehensä vai ei. Mutta ajatus, että hän saattaisi olla samarialainen, sai heidät kääntymään pois.” AT. s. 480,481.

Ihana ystävällisyys

7. Millainen esimerkki meillä on Herrassa Jeesuksessa?

Hebr. 4:15 Sillä ei meillä ole sellainen ylimmäinen pappi, joka ei voi sääliä meidän heikkouksiamme, vaan joka on ollut kaikessa kiusattu samalla lailla kuin mekin, kuitenkin ilman syntiä.

”Jos maailmankaikkeudessa ei olekaan toista sielua, joka välittää sinusta, Herra, Israelin Jumala katsoo sinua myötätuntoisesti, sävyisästi ja säälivästi. Hän näkee sinun voimakkaat tunteesi, kun olet pelon vallassa ja lannistunut,... Sinulla on syvin, voimakkain ja virkistävin myötätunto suuren Paimenen sydämessä. Meillä ei ole ylimmäinen pappi, joka ei säälisi meitä, vaan sellainen, joka oli kaikessa kiusattu niin kuin mekin, kuitenkin ilman syntiä. Sen lisäksi, että kaikki tarvittava on tehty, jotta sinä löytäisit väsyneenä ja kiusattuna avun ja voiman ja armon, tarkoitus on, että myös sinun vaikutuksesi toisten mieliin voisi olla sulotuoksuinen. Kristus ei

ainoastaan tunne jokaista sielua ja sen kiusauksia ja koetuksia, vaan Hän tuntee kaikki olosuhteet, jotka ärsyttävät ja hirtävät henkeä. Sinun suuri vaarasi on olla itseriittoinen. Se ei sovi kristitylle. Kristus antaa sinulle kärsivällisyytensä, jos pyydät sitä.” –*That I May Know Him*, p. 53.

”Kertomuksessa laupiaasta samarialaisesta Jeesus esitti kuvauksen itsestään ja tehtävästään. Saatana oli pettänyt, haavoittanut, ryöstänyt ja syössyt turmioon ihmisen jättäen hänet tuhon omaksi, mutta Vapahtaja sääli avutonta tilaamme. Hän jätti taivaan kirkkauden tullakseen avuksemme. Hän näki meidän olevan kuoleman omia ja otti haltuunsa asiamme. Hän paransi haavamme. Hän peitti meidät vanhurskautensa vaipalla. Hän hankki meille turvapaikan ja huolehti meistä täydellisesti omalla kustannuksellaan. Hän kuoli lunastaakseen meidät. Viitaten omaan esimerkkiinsä Hän lausuu seuraajilleen: »Sen käskyn minä teille annan, että rakastatte toisianne.» »Niin kuin minä olen teitä rakastanut — että tekin niin rakastatte toisianne.» Joh. 15: 17; 13: 34.” AT. s. 483,484.

7

Sapattina 18. helmikuuta 2023

Anteliaisuus tai ahneus

”Jumala on rakastanut maailmaa niin paljon, että antoi ainoan Poikansa, jottei yksikään, joka häneen uskoo, joutuisi kadotukseen, vaan saisi iankaikkisen elämän.” Joh. 3:16.

”Mutta turhia ovat ihmisten unelmat edistyksestä, turhia kaikki ihmiskunnan kohottamiseen tähtäävät pyrkimykset, jos ne jättävät huomioon ottamatta langenneen ihmissuvun ainoan toivon ja avun lähteen.” TKL. s. 15.

Jumalallinen ominaisuus

1. Miksi näyttää siltä, että kärsivällisyyttä ei tarvittu niin paljon apostolisena aikana? Miksi sitä seurakunnan vaihetta kutsuttiin?

Apt. 4:32-35 Ja uskovaisten suuressa joukossa oli yksi sydän ja yksi sielu; eikä kenkään heistä sanonut omaksensa mitään siitä, mitä hänellä oli, vaan kaikki oli heillä yhteistä. Ja apostolit todistivat suurella voimalla Herran Jeesuksen ylösnousemuksesta, ja suuri armo oli heillä kaikilla. Ei myöskään ollut heidän seassaan ketään puutteenalaista; sillä kaikki, joilla oli maatiloja tai taloja, myivät ne ja toivat myytyjen hinnan ja panivat apostolien jalkojen juureen; ja jokaiselle jaettiin sen mukaan, kuin hän tarvitsi.

Ilm. 2:1 "Efeson seurakunnan enkelille kirjoita: 'Näin sanoo hän, joka pitää niitä seitsemää tähteä oikeassa kädessään, hän, joka käyskelee niiden seitsemän kultaisen lampunjalan keskellä:

”Raamatussa todetaan: »Ei myöskään ollut heidän seassaan ketään puutteenalaista» ja selitetään, kuinka tarpeet saatiin tyydytetyiksi. Ne uskovaiset, joilla oli rahaa ja omaisuutta, uhrasivat ne ilomielin hädänalaisten auttamiseksi. He myivät talonsa tai maansa ja laskivat saamansa rahat apostolien jalkojen juureen, »ja jokaiselle jaettiin sen mukaan, kuin hän tarvitsi». Tämä uskovaisten anteliaisuus oli seurausta Hengen vuodatuksesta. Evankeliumiin kääntyneiden joukossa oli »yksi sydän ja yksi sielu». Yksi yhteinen pyrkimys ohjasi heitä — heille uskotun lähetystyön menestyminen. Ahneudella ei ollut minkäänlaista sijaa heidän elämässään. Heidän rakkautensa veljiään ja omaksumaansa asiaa kohtaan oli suurempi kuin heidän kiintymyksensä rahaan ja omaisuuteen. Heidän tekonsa osoittivat, että he pitivät ihmisten sielua suuriarvoisempina kuin maallista rikkautta.” ApT. s. 56.

2. Kuka oli Barnabas, ja mitä hän teki kristilliselle alkuseurakunnalle?

Apt. 4:36, 37 Niinpä Joosef, jota apostolit kutsuivat Barnabaaksi - se on käännettyinä: kehoittaja - leeviläinen, syntysisin Kyprosta, myi omistamansa pellon, toi rahat ja pani ne apostolien jalkojen juureen.

”Rahaa, aikaa, vaikutusvaltaa — kaikkia Jumalan kädestä saamiaan lahjoja he arvostavat vain evankelioimistyön edistämisen välikappaleina.” ApT. s. 56.

Salainen sopimus toimia väärin

3. Kun Ananias ja Safiira näkivät, kuinka sitä arvostettiin, kun ihmiset myivät omaisuutensa ja antoivat saamansa hinnan kaikkein hädänalaisimmille, mitä he tekivät? Mikä liikutti heidän sydäntään?

Apt. 5:1 Mutta eräs mies, nimeltä Ananias, ja hänen vaimonsa Safiira myivät maatilaa,

Saarn. 5:4, 5 Kun teet lupauksen Jumalalle, niin täytyä se viivyttelämättä; sillä ei ole hänellä mielisuosiota tyhmiin: täytyä, mitä lupaat. On parempi, ettet lupaa, kuin että lupaat etkä täytyä.

5 Moos. 23:21 Kun teet lupauksen Herralle, sinun Jumalallesi, niin täytyä se viivyttelämättä, sillä totisesti on Herra, sinun Jumalasi, sen vaativa sinulta, ja sinä joudut syyhyyn

”He näkivät kuitenkin, että niitä, jotka luopuivat omaisuudestaan auttaakseen köyhempiä veljiään, pidettiin suuressa arvossa uskovien keskuudessa. Häpeissään mahdollisuudesta, että heidän veljensä saisivat tietää, ettei heidän itsekäs sielunsa raaskinut luopua siitä, minkä he olivat juhlallisesti pyhittäneet Jumalalle, he harkinnan jälkeen päättivät myydä omaisuutensa ja olla luovuttavinaan koko summan yhteiseen rahastoon, vaikka pitäisivät suuren osan itsellään. Näin he saisivat elantonsa yhteisestä varastosta ja saisivat samalla suurta arvonantoa veljiltään.... Mutta kun Pyhä Henki koskettaa sydäntä ja henkilö lupautuu antamaan jonkin summan, hänellä ei enää ole minkäänlaista oikeutta tähän pyhitettyyn osaan.

Tämänlaatuisia ihmisille annettuja lupauksia pidettäisiin sitovina, joten eivätkö Jumalalle annetut lupaukset ole vielä sitovampia? Ovatko omantunnon oikeudessa vahvistetut lupaukset vähemmän sitovia kuin kirjalliset sopimukset?” ApT. s. 57,59. ”Kuinka oli alkuseurakunnassa? Ananias ja Safiira liittyivät opetuslapsiin. Simon, noita, ... Juudas Iskariot oli yksi apostoleista. Kristuksen suhtautuminen Juudakseen on merkitty muistiin, jotta nähtäisiin hänen pitkällinen kärsivällisyytensä turmeltunutta ihmissuuntaa kohtaan, ja hän kehottaa meitä sietämään sitä niin kuin hän on sietänyt sitä.” KV. s. 72.

4. Mikä tunne valtasi Ananiaan, kun hän näki niin ison summan omaisuutensa myynnistä saatua rahaa? Miksi hänen vaimonsa suostui valehtelemaan apostoleille?

Apt. 5:2 ja mies kätki vaimonsa tietten osan hinnasta, ja osan hän toi ja pani apostolien jalkojen eteen.

Saarn. 5:6 Älä anna suusi saattaa ruumistasi syynalaiseksi, äläkä sano Jumalan sanansaattajan edessä: "Se oli erehdys"; miksi pitäisi Jumalan vihastua sinun puheestasi ja turmella sinun kättesi työt?

”Myöhemmin Ananias ja Safiira murehduttivat Pyhän Hengen antamalla periksi ahneudelleen. He alkoivat katua lupaustaan ja menettivät kohta suloisen tietoisuutensa siunauksesta, joka oli sytyttänyt heidän sydämessään halun tehdä suuria Kristuksen asian puolesta. He ajattelivat olleensa liian hätäisiä, niin että heidän piti uudelleen harkita päätöstään. He keskustelivat asiasta ja päättivät jättää lupauksensa täyttämättä.” ApT. s. 57.

”Yhdessä muitten kanssa Ananiaksella ja hänen vaimollaan oli ollut etuoikeus kuulla evankeliumia apostolien saarnaamana.... Ollessaan Jumalan Hengen suoranaisen vaikutuksen alaisina he olivat luvanneet antaa Herralle tiettyjä maa-alueitaan, mutta jouduttuaan pois taivaan suoranaisesta vaikutuspiiristä he alkoivat epäröidä ja peruuttaa tekemäänsä lupausta.... Ensin he olivat hellineet ahneutta; hävetessään sitten sitä, että heidän veljiensä tietoon tulisi heidän itsekkyytensä heidän ruvetessaan katumaan Jumalalle juhlallisesti tekemäänsä lupausta, he lankesivat vääryyteen.” Ta.1, s. 518.

5. Miksei Ananias ymmärtänyt, että hänen yrityksellään pettää apostolit voisi olla kohtalokkaita seurauksia?

Apt. 5:3-6 Mutta Pietari sanoi: "Ananias, miksi on saatana täyttänyt sinun sydämesi, niin että koetit pettää Pyhää Henkeä ja kätkit osan maatilain hinnasta? Eikö se myymätönä ollut sinun omasi, ja eikö myynnin jälkeenkin sen hinta ollut sinun? Miksi päätit sydämessäsi tämän tehdä? Et sinä ole valhetellut ihmisille, vaan Jumalalle." Kun Ananias kuuli nämä sanat, kaatui hän maahan ja heitti henkensä. Ja suuri pelko valtasi kaikki, jotka sen

kuulivat. Ja nuoret miehet nousivat ja korjasivat hänet ja kantoivat hänet pois ja hautasivat.

Hebr. 4:12 Sillä Jumalan sana on elävä ja voimallinen ja terävämpi kuin mikään kaksiteräinen miekka ja tunkee lävitse, kunnes se erottaa sielun ja hengen, nivelet sekä ytimet, ja on sydämen ajatusten ja aivoitusten tuomitsija; Jer. 17:10 Minä, Herra, tutkin sydämen, koettelen munaskuut, ja annan jokaiselle hänen vaelluksensa mukaan, hänen töittensä hedelmän mukaan.

”Mutta Jumala vihaa ulkokultaisuutta ja valheellisuutta. Ananias ja Safiira menettelivät petollisesti Jumalaa kohtaan. He valehtelivat Pyhälle Hengelle, ja heidän syntinsä sai nopean ja kauhistavan tuomion. Kun Ananias tuli tuomaan uhrilahjaansa, Pietari sanoi: »Ananias, miksi on saatana täyttänyt sinun sydämesi, niin että koetit pettää Pyhää Henkeä ja kätkit osan maatilán hinnasta? Eikö se myymätönnä ollut sinun omasi, ja eikö myynnin jälkeenkín sen hinta ollut sinun? Miksi päätit sydämessäsi tämän tehdä? Et sinä ole valhetellut ihmisille, vaan Jumalalle.»... Ananiasta ei ollut millään tavoin painostettu uhraamaan omaisuuttaan yhteiseksi hyväksi. Hän oli toiminut oman päätöksensä mukaisesti. Mutta yrittäessään pettää opetuslapsia hän oli valehdellut Kaikkivaltiaalle.” ApT. s. 57.

6. Mitä Safiiran olisi pitänyt vastata, kun apostoli Pietari kysyi häneltä myydyin omaisuuden hinnasta? Miksi tämän pariskunnan epärehellisyys sai välittömästi niin ankarán rangaistuksen?

Apt. 5:7-11 Noin kolmen hetken kuluttua hänen vaimonsa tuli sisään eikä tiennyt, mitä oli tapahtunut. Niin Pietari kysyi häneltä: "Sano minulle: siihenkö hintaan te myitte maatilán?" Hän vastasi: "Kyllä, juuri siihen hintaan." Mutta Pietari sanoi hänelle: "Miksi olette yksissä neuvoin käyneet kiusaamaan Herran Henkeä? Katso, niiden jalat, jotka hautasivat sinun miehesi, ovat oven takana, ja he kantavat sinutkin pois." Niin hän heti kaatui hänen jalkojensa eteen ja heitti henkensä; ja kun nuorukaiset tulivat sisään, tapasivat he hänet kuolleena, kantoivat pois ja hautasivat hänet hänen miehensä viereen. Ja suuri pelko valtasi koko seurakunnan ja kaikki ne, jotka tämän kuulivat.

”Ääretön Viisaus näki, että tämä Jumalan vihan näkyvä osoitus oli välttämätön, jottei nuori seurakunta ajautuisi siveelliseen rappioon. Uskovaisten määrä oli nopeassa kasvussa. Seurakunta olisi joutunut vaaraan, jos siihen olisi käännynnäisten määrän nopeasti lisääntyessä liittynyt miehiä ja naisia, jotka olisivat sanoneet palvelevansa Jumalaa mutta olisivatkin palvelleet mammonaa. Tämä tuomio osoitti, etteivät ihmiset voi pettää Jumalaa. Herra havaitsee sydämen salaisen synnin, eikä hän salli itseänsä pilkattavan. Tuomio oli tarkoitettu varoitukseksi seurakunnalle, jotta uskavaiset karttaisivat teeskentelyä ja ulkokultaisuutta ja varoisivat riistämästä

Jumalalta. Tätä osoitusta vihasta, jota Jumala tuntee ahneutta, petollisuutta ja ulkokultaisuutta kohtaan, ei annettu varoitusmerkiksi vain alkukirkolle vaan myös kaikille tuleville sukupolville. Ahneuteen Ananias ja Safiira olivat langenneet ensimmäiseksi. Halu pitää itsellään osa siitä, mitä he olivat luvanneet Herralle, oli johdattanut heidät petokseen ja ulkokultaisuuteen... Ananiaan ja Safiiran tapauksessa petollisuus Jumalaa kohtaan sai tuota pikaa rangaistuksensa. Sama synti toistui useasti seurakunnan myöhemmässä historiassa ja on monien tunnolla nykyisinkin. Mutta vaikka Jumalan närkästys ei kenties ilmenekään näkyvällä tavalla, tuo synti on yhtä inhottava hänen silmissään tänä päivänä kuin apostolien aikanakin. Varoitus on annettu; Jumala on selvästi ilmaissut inhonsa tätä syntiä kohtaan. Kaikki, jotka antavat periksi ulkokultaisuudelleen ja ahneudelleen, saavat olla varmoja siitä, että he turmelevat tällä omaa sieluaan.” ApT. s. 58,60.

7. Kuinka me voimme seurata Barnabaksen esimerkkiä?

Snl. 11:25 Hyväatekeväinen sielu tulee ravituksi, ja joka muita virvoittaa, se itse kostuu.

2 Kor. 9:7 Antakoon kukin, niinkuin hänen sydämensä vaatii, ei surkeillen eikä pakosta; sillä iloista antaa Jumala rakastaa.

”Monet kuluttavat rahaa ylettömästi omiin itsekkäisiin tarpeisiinsa. Miehet ja naiset kallistavat korvansa haluilleen ja tyydyttävät mielitekojaan mutta tuovat Jumalalle, miltei vasten tahtoaan, kitsaan uhrin. He unohtavat, että Jumala vaatii vielä tarkan selvityksen siitä, kuinka hänen suomaansa hyvyttä on käytetty, ja ettei hän hyväksy sitä mitätöntä antia, jonka he luovuttavat rahastoon, sen enempiä kuin hän hyväksyi Ananiaan ja Safiiran uhria.” ApT. s. 60.

”Maailmalla ei ole mitään oikeutta epäillä kristinuskon totuutta sen tähden, että seurakunnassa on arvottomia jäseniä, eikä kristittyjen pitäisi masentua näistä valheveljistä.” KV. s. 46.

”Meistä jokaisen tapaus tutkitaan taivaan tuomiolla. Todistaako meidän käytöksemme meitä vastaan? Ananiaksen ja Safiiran tapaus oli luonteeltaan mitä raskauttavin. Pidätessään osan hinnasta he valehtelivat Pyhälle Hengelle. Samoin syyllisyys painaa jokaista, joka on osallistunut loukkaukseen.” *–Counsels on Stewardship*, p. 315.

8

Sapattina 25. helmikuuta 2023

Usko tai epäusko

”Usko on sen todellisuutta, mitä toivotaan, sen näkemistä, mitä ei nähdä.” Hepr. 11:1.

”»Uskon kautta oli Aabraham kuuliainen, kun hänet kutsuttiin lähtemään siihen maahan, jonka hän oli saava perinnöksi, ja hän lähti tietämättä, minne oli saapuva»

(Hebr. 11: 8). Aabrahamin kyselemätön kuuliaisuus on koko Raamatun vaikuttavimpia todistuksia uskosta. Hänelle usko oli »luja luottamus siihen, mitä toivotaan, ojentautuminen sen mukaan, mikä ei näy» (jaa 1). Jumalan lupauksen turvin ja vailla vähintäkään ulkonaista merkkiä sen täyttymyksestä hän luopui kodistaan ja suvustaan ja synnyinmaastaan. Hän lähti matkaan päämäärää tuntematta, seuratakseen vain Jumalan johdatusta. »Uskon kautta hän eli muukalaisena lupauksen maassa niin kuin vieraassa maassa, asuen teltoissa Iisakin ja Jaakobin kanssa, jotka olivat saman lupauksen perillisiä» (Hebr. 11:9).” PP. s. 106.

Abramin epäusko

1. Mitä Abramilta puuttui, kun hän meni Egyptiin? Mitä hän pyysi vaimoaan Saaraita tekemään?

1 Moos. 12:11-13 Ja kun hän lähestyi Egyptiä, puhui hän vaimollensa Saaraille: "Katso, minä tiedän, että sinä olet kaunis nainen. Kun egyptiläiset saavat nähdä sinut, niin he sanovat: 'Hän on hänen vaimonsa', ja tappavat minut, mutta antavat sinun elää. Sano siis olevasi minun sisareni, että minun kävisi hyvin sinun tähtesi ja minä sinun takiasi saisin jäädä henkiin."

”Egyptissä oleskelun aikana ilmeni, että Aabrahamillakin oli inhimilliset heikkoutensa ja vajavuutensa. Salatessaan sen että Saara oli hänen vaimonsa Aabraham ei luottanut Jumalan huolenpitoon eikä osoittanut sitä jaloa uskoa, joka muutoin oli hänelle niin ominaista. Saara oli hyvin kaunis, ja siksi Aabraham arveli tummien egyptiläisten tavoittelevan häntä omakseen ja surmaavan siinä yhteydessä empimättä hänen miehensä. Ja niin hän harkitsi voivansa valehtelematta esitellä Saaran sisarenaan, sillä heillä oli yhteinen isä vaikka olivatkin eri äidistä. Silti heidän todellisen suhteensa salaaminen oli petos, eikä Jumala voi hyväksyä mitään poikkeamista ehdottomasta totuudesta. Aabrahamin uskon puute saattoi Saaran suureen vaaraan.” PP. s. 110.

2. Miksi Abramin vaimon kauneudesta tuli ongelma, kun heidän perhekuntansa meni Egyptiin? Mitä Egyptin ministerit ja faarao tekivät, kun he näkivät hänet?

1 Moos. 12:14, 15 Kun Abram tuli Egyptiin, näkivät egyptiläiset, että Saarai oli hyvin kaunis nainen. Ja kun faraon ruhtinaat olivat nähneet hänet, ylistelivät he häntä faraolle; ja vaimo vietiin faraon hoviin.

”Saatuaan kuulla Saaran kauneudesta Egyptin kuningas kutsutti hänet hoviinsa ja aikoi ottaa hänet vaimokseen. Mutta suuressa armossaan Herra varjeli Saaraa antamalla kovien vitsausten kohdata kuninkaan hovia. Näin totuus selvisi faraolle, ja harmissaan kärsimästään petoksesta hän palautti Saaran ja moitti Aabrahamia sanoen: »Mitä olet minulle tehnyt? Miksi sanoit: 'Hän on minun sisareni', niin että minä otin hänet vaimokseni? Katso, tässä on vaimosi, ota hänet ja mene.»” PP: s. 110.

3. Mitä Jumala lupasi Abramille eräänä tähtikirkkaana yönä?

1 Moos. 12:2, 3 Niin minä teen sinusta suuren kansan, siunaan sinut ja teen sinun nimesi suureksi, ja sinä olet tuleva siunaukseksi. Ja minä siunaan niitä, jotka sinua siunaavat, ja kiroan ne, jotka sinua kiroavat, ja sinussa tulevat siunatuiksi kaikki sukukunnat maan päällä."

1 Moos. 15:5 Ja hän vei hänet ulos ja sanoi: "Katso taivaalle ja lue tähdet, jos ne taidat lukea." Ja hän sanoi hänelle: "Niin paljon on sinulla oleva jälkeläisiä."

"Aabrahamille luvattiin — ja sille lupaukselle antoivat sen ajan ihmiset suuren arvon — paljon jälkeläisiä ja kansallista suuruutta... Tähän lisättiin tuon uskon perillisen kaikkein kalleimmaksi arvostama vakuutus siitä, että hänen sukuhaarastaan oli tuleva maailman Vapahtaja: »Ja sinussa tulevat siunatuiksi kaikki sukukunnat maan päällä.» Lupauksen täyttymyksen ensimmäisenä ehtona oli kuitenkin oleva uskon koetus ja uhrauksen vaatimus." PP. s. 105,106.

4. Kuinka patriarkka odotti Jumalan täyttävän lupauksensa? Minkä neuvon hän otti vastaan, kun lupausta ei ollut vielä pitkän ajan kuluttua täytetty?

1 Moos. 16:1-4 Saarai, Abram in vaimo, ei synnyttänyt hänelle lasta. Mutta Saarailla oli egyptiläinen orjatar, jonka nimi oli Haagar. Ja Saarai sanoi Abramille: "Katso, Herra on sulkenut minut synnyttämästä; yhdy siis minun orjattareeni, ehkä minä saisin lapsia hänestä." Ja Abram kuuli Saaraita. Ja Saarai, Abram in vaimo, otti egyptiläisen orjattarensa Haagarin, sitten kuin Abram oli asunut kymmenen vuotta Kanaanin maassa, ja antoi hänet miehellensä Abramille vaimoksi. Ja hän yhtyi Haagariin, ja Haagar tuli raskaaksi. Kun hän huomasi olevansa raskaana, tuli hänen emäntänsä halvaksi hänen silmissään.

"Aabraham oli uskonut kyselemättä lupauksen pojan saamiseen, mutta hän ei malttanut odottaa, että Jumala olisi toteuttanut sanansa omalla ajallaan ja tavallaan. Asian sallittiin pitkistyä, jotta hänen uskonsa Jumalan voimaan joutuisi koetteelle, mutta hän ei kestänyt koetusta. Saara, joka piti itseään liian vanhana voidakseen saada lasta, ehdotti jumalallisen suunnitelman täyttämiseksi, että Aabraham ottaisi yhden hänen orjattaristaan sivuvaimokseen. Moniavioisuus oli jo niin yleistynyt, ettei sitä enää pidetty syntinä. Se oli yhtä kaikki vastoin Jumalan lakia ja rikkoi pahoin perhesuhteen pyhyyttä ja rauhaa. Eivät vain Aabrahamin omat kotiolot kärsineet siitä, että hän otti Haagarin sivuvaimokseen, vaan siitä oli ikävät seuraukset tulevillekin sukupolville. Haagar ylpistyi ja alkoi kerskua siitä, että oli päässyt Aabrahamin vaimoksi ja saattoi tulla suuren kansakunnan kantaäidiksi. Ja niin hän alkoi ylenkatsoa emäntäänsä. Keskinäinen kateus häiritsi tuon ennen niin onnellisen kodin rauhaa. Aabraham joutui kuuntelemaan molempien valituksia ja koetti turhaan

palauttaa sopua. Vaikka Abraham oli nainut Haagarin Saaran hartaasta pyynnöstä, tämä syytti nyt miestään kaikesta. Saara halusi rangaista kilpailijaansa, mutta Abraham ei suostunut siihen, sillä Haagar kantoi hänen lastaan ja — kuten hän niin halusta toivoi — lupauksen poikaa. Haagar oli kuitenkin Saaran orjatar, joka Abrahamin puolesta sai yhä jäädä emäntänsä käskyläiseksi. Mutta kopeudessaan Haagar ei sietänyt omalla röyhkeydellään herättämäänsä kovaa kohtelua. »Niin Saarai kuritti häntä, ja hän pakeni hänen luotaan.»” PP. s. 125,126.

Aabrahamin usko

5. Minkä kokeen Abraham selvitti voitokkaasti?

1 Moos. 12:1 Ja Herra sanoi Abramille: "Lähde maastasi, suvustasi ja isäsi kodista siihen maahan, jonka minä sinulle osoitan.

”Abraham ei näin joutunut mihinkään pieneen koetukseen, eikä häneltä vaadittu mitään vähäistä uhrausta. Vahvat siteet liittivät hänet maahansa, sukuunsa ja kotiinsa. Mutta hän ei epäröinyt tottelemasta kutsua. Hänellä ei ollut mitään kyseltävää luvatussa maasta — oliko se viljavaa ja ilmastoltaan terveellistä ja tarjosiko se viihtyisät olot ja vaurastumisen mahdollisuudet. Jumala oli puhunut, ja hänen palvelijansa oli toteltava. Hänelle oli onnellisin paikka maan päällä se, missä Jumala halusi hänen olevan.” PP. s. 106,107.

6. Minkä käskyn Jumala antoi hänelle monia vuosia myöhemmin? Mitä voimme kuvitella, kuinka vaikea hänen oli totella jumalallista ääntä?

1 Moos. 22:1, 2 Näiden tapausten jälkeen Jumala koetteli Abrahamia ja sanoi hänelle: "Abraham!" Hän vastasi: "Tässä olen." Ja hän sanoi: "Ota Iisak, ainokainen poikasi, jota rakastat, ja mene Moorian maahan ja uhraa hänet siellä polttouhriksi vuorella, jonka minä sinulle sanon."

”Öisessä näyssä häntä kehoitettiin lähtemään matkalle Moorian maahan ja uhraamaan poikansa siellä polttouhriksi vuorella, joka hänelle osoitettaisiin. Tämän käskyn kuullessaan Abraham oli sadan kahdenkymmenen ikäinen. Hänen aikalaisensakin pitivät häntä vanhana miehenä. Varhemmin hän oli pystynyt kestäämään vaikeuksia ja uhmaamaan vaaraa, mutta nyt hänen nuoruuden hehkunsa oli sammunut. Miehuuden kunnossa voidaan rohkeasti taistella sellaisia vaikeuksia ja ahdistuksia vastaan, joita arkaillaan myöhemmin, kun jo ollaan haudan partaalla. Mutta Jumala oli varannut Abrahamille viimeisen ja ankarimman kokeensa annettavaksi vasta silloin, kun vuosien taakka painoi häntä raskaana ja hän kaipasi lepoon huolistaan ja vaivoistaan. ...Hän siirtyi Saaran luo, joka samoin nukkui. Olisiko hänet herätettävä, jotta hän saisi vielä kerran syleillä lastaan? Pitäisikö hänelle kertoa Jumalan vaatimuksesta? Mielellään hän olisi keventänyt sydäntään vaimolleen ja jakanut hänen kanssaan tämän hirveän vastuun, mutta hän pelkäsi että Saara estäisi häntä. Olihan Iisak äitinsäkin ilo ja ylpeys. Saara oli niin likeisesti kiintynyt poikaan, että äidin rakkaus olisi hyvinkin voinut kieltäytyä uhraamasta häntä.” PP. s. 129,130.

Jumalan ystävä

7. Mikä oli lopputulos tästä suuresta kokeesta? Kuinka tällainen voitto oli mahdollinen Abrahamille?

1 Moos. 22:7-14 Iisak puhui isällensä Abrahamille sanoen: "Isäni!" Tämä vastasi: "Tässä olen, poikani." Ja hän sanoi: "Katso, tässä on tuli ja halot, mutta missä on lammais polttouhriksi?" Abraham vastasi: "Jumala on katsova itselleen lampaan polttouhriksi, poikani." Ja he astuivat molemmat yhdessä. Ja kun he olivat tulleet siihen paikkaan, jonka Jumala oli hänelle sanonut, rakensi Abraham siihen alttarin, latoi sille halot, sitoi poikansa Iisakin ja pani hänet alttarille halkojen päälle. Ja Abraham ojensi kätensä ja tarttui veitseen teurastaakseen poikansa. Silloin Herran enkeli huusi hänelle taivaasta sanoen: "Abraham, Abraham!" Hän vastasi: "Tässä olen." Niin hän sanoi: "Älä satuta kättäsi poikaan äläkä tee hänelle mitään, sillä nyt minä tiedän, että sinä pelkät Jumalaa, kun et kieltänyt minulta ainokaista poikaasi." Niin Abraham nosti silmänsä ja huomasi takanansa oinaan, joka oli sarvistaan takertunut pensaikkoon. Ja Abraham meni, otti oinaan ja uhrasi sen polttouhriksi poikansa sijasta. Ja Abraham pani sen paikan nimeksi "Herra näkee." Niinpä vielä tänä päivänä sanotaan: "Vuorella, missä Herra ilmestyy."

”Jumala uhrasi Poikansa tuskalliseen ja häpeälliseen kuolemaan. Enkelit, jotka näkivät Jumalan Pojan nöyryytyksen ja sieluntuskan, eivät saaneet tulla avuksi niin kuin Iisakin tapauksessa. Mikään ääni ei huutanut: »Jo riittää!» Kunnian Kuningas uhrasi henkensä pelastaakseen langenneen ihmissuvun. Voitaisiinko Jumalan säälivästä rakkaudesta antaa mitään parempaa todistusta? »Hän, joka ei säästänyt omaa Poikaansa, vaan antoi hänet alttiiksi kaikkien meidän edestämme, kuinka hän ei lahjoittaisi meille kaikkea muutakin hänen kanssansa?» (Room. 8: 32). ... Sekä Abraham että Saara epäilivät Jumalan voimaa, ja tämä erehdys johti avioon Haagarin kanssa. Jumala oli kutsunut Abrahamin olemaan uskollisten isänä, ja hänen elämänsä tuli olla uskon esimerkinä vastaisille sukupolville. Mutta hän ei ollut osoittanut täydellistä uskoa. Salaamalla sen että Saara oli hänen vaimonsa sekä ottamalla Haagarin sivuvaimokseen hän oli ilmaissut epäilleensä Jumalaa. Jotta hän voisi päästä korkeimmalle tasolle, Jumala asetti hänet vielä erääseen kokeeseen, jonka veroista ei ketään muuta ollut vaadittu kestämään.” PP. s. 118.108.

Lähetyskertomus Carlos Kozel -parantolasta Perusta

Luettavaksi sapattina 25. helmikuuta 2023

Erikoissapattikolehti tarkoitusta varten kootaan sapattina 4. maaliskuuta 2023

”Mutta vielä minä annan heidän haavojensa kasvaa umpeen ja parantua, minä teen heidät terveiksi ja lahjoitan heille pysyvän rauhan ja menestyksen.” Jer. 33:6.

Rakkaat veljet, sisaret ja totuuden ystävät,

Meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen saarnatyö ei käsittänyt vain opettamista ja pyhän elämän elämistä esimerkkinä, vaan se käsitti myös terveystieteiden. Vapahtaja kulki ympäriinsä parantaen niitä, jotka kärsivät sairauksista, osoittaen heille tien terveempää, parempaan elämään. Siksi osa meidän työtämme nykyään on perustaa laitoksia, kuten klinikoita ja terveyskeskuksia, joissa voimallista terveystieteiden sanomaa opetetaan käytännössä ja joissa sairaita ja hädänalaisia autetaan saamaan takaisin terveytensä rukouksen ja hoitojen avulla, kuten myös oppimalla noudattamaan terveellisen elämän jumalallisia periaatteita.

Siitä lähtien, kun Elimin parantola Saksassa suljettiin 2017, pääkonferenssi on etsinyt tilaisuutta perustaa klinikka paikalle, jolla on hyvä sijainti. Meillä on aina ollut haaveena esitellä terveysministeriölle tilat, joissa sairauksia ja vanhuuden vaivoja voitaisiin hoitaa käyttämällä luonnonlääkkeitä, sen valon mukaan, jonka Herra on antanut. Loistava tilaisuus syntyi Perussa, missä unioni on hankkinut tontin ja oli jo suunnittelemassa pienen terveysklinikan perustamista lähelle lähetyskoulua Huaralissa, rannikkoseudulla sijaitsevalle alueelle, jota kutsutaan nimellä ”Capital of Agriculture”, missä on lämmin, miellyttävä ilmasto. Perua on siunattu monilla lääkekasveilla, vihanneksilla ja hedelmillä, joita voi saada edulliseen hintaan. Sen lisäksi Perun unionilla on yli 6 000 jäsentä, ja heissä on monia ammattilaisia, jotka ovat halukkaita auttamaan mukana parantamistyössä. Lähetyskoulun oppilaat voivat myös toimia apulaisina ja harjoittelijoina tässä laitoksessa.

Pääkonferenssin täysistunto on päättänyt olla osallisena ja auttaa saattamaan valmiiksi vesihoito-osaston rakentamisen sekä rakentaa asuntolan, keittiön ja ruokasalin, johon mahtuu noin 150 henkeä. Valmis toimintasuunnitelma on tehty tämän Carlos Kozel -parantolan perustamiseksi. Kun pääarkkitehdin veli Edinson Smit Guerrero Martinezin ja rakennusinsinööri veli Wicleff Miller Calderon Riosin avulla suunnitelma oli valmis, rakennustyöt aloitettiin helmikuussa 2022. Perun unionin johtaja ja tarkoitusta varten nimetty komitea valvovat tämän projektin jokaista vaihetta. Pääkonferenssi sijoittaa tähän varoja rakennusvarannosta; ja jos kaikki toimii hyvin, toivotaan, että pääkonferenssin edustajien kokoukset voidaan pitää valmiiksi saadulla klinikalla.

Vaikka pääkonferenssi on antanut tietyn summan tämän terveystieteiden rakentamiseksi, teidän lahjoituksianne tarvitaan saattamaan rakennustyöt valmiiksi ja kalustamaan asuntola ja hoito-osasto. Suunnitelmissa on yli kymmenen eri hoitomuotoa, joita tarjoavat lääketieteen ammattilaiset, joten niitä varten tarvitaan kalusteita, lääkintävarusteita ja digitaalisia laitteita. Sellainen varustus tulee kalliiksi. Teidän lahjoituksenne, niin isot kuin pienetkin, ovat hyvin tärkeä osa tätä projektia. Jumalan sanassa on luvattu siunaus kaikille, jotka kokoavat aarteita taivaaseen

sijoittamalla maallisia varojaan tällaisiin yrityksiin.

On mielenkiintoista huomata, että Perua kunnioitetaan ympäri maailmaa maana, jolla on erinomaiset tiedot ja käytännöt luonnonlääketieteestä ja vaihtoehtoisista hoidoista. Me toivomme, että tämä terveystieteellinen tarjonta vielä enemmän hoitoja syöpään, diabetekseen ja muihin vakaviin sairauksiin kuin aikaisempi terveystieteellinen Saksassa. Perun yhteiskunta on hyvin kiinnostunut luonnonlääketieteestä, joten rukouksemme on, että Herra auttaa niin, että tämä klinikka pystyy auttamaan monia ihmisiä. Huaralin kaupunki on kahden tunnin ajomatkan päässä pääkaupungista Limasta. Klinikka tulee olemaan siunaus niin seurakunnan jäsenille kuin vierailijoillekin – eikä ainoastaan perulaisille, vaan eri maanosista tuleville vieraille. Toivomme on, että jokainen saisi voimaa ja terveyttä tässä laitoksessa.

Kun annat erikoissapattikolehtia Perun Carlos Kozel -klinikkan hyväksi ensi viikolla, sinun tukesi on hyvin suuri siunaus Jumalan kansalleen määräämälle lääkinnälliselle lähetystyölle. Voit näin osallistua suoraan tämän historiallisen laitoksen perustamiseen Jumalan seurakunnalle. Olkoon se loistavana majakkana monille. Jumala siunatkoon jokaista iloista antajaa.

Pääkonferenssin toimeenpanevan elimen puolesta,

Vanhin Tzvetan Petkov - pääkonferenssin presidentti

Tänään kootaan erikoissapattikolehti Carlos Kozel -parantolan hyväksi Peruun Heijastakoon lahjasi sitä, kuinka paljon Jumala on siunannut sinua!

9

Sapattina 4. maaliskuuta 2023

Sävyisyys tai ylpeys

”Mutta te maan nöyrät, jotka noudatatte Herran oikeutta, etsikää Herraa. Etsikää vanhurskautta, etsikää nöyryyttä, niin te ehkä löydätte suojan Herran vihan päivänä.” Sef. 2:3.

”Sävyisyys ja nöyryys ovat luonteenomaisia kaikille, jotka ovat kuulaiset Jumalan laille, kaikille jotka alistuvat Kristuksen ikeen alle. Nämä ominaisuudet tuovat halutun rauha Jumalan palvelemiseen...” –*That I May Know Him*, p. 120.

Sävyisyys

1. Millainen luonne Mooseksella oli ennen hänen kääntymystään? Missä hän oppi sävyisyyttä?

4 Moos. 12:3 Mutta Mooses oli sangen nöyrä mies, nöyrempi kuin kukaan muu ihminen maan päällä.

2 Moos. 2:11-15 Ja tapahtui niihin aikoihin, kun Mooses oli kasvanut suureksi, että hän meni veljiensä luo ja näki heidän raskaan työnsä. Ja hän

näki egyptiläisen miehen lyövän hebrealaista miestä, erästä hänen veljistään. Silloin hän katseli ympärillensä joka taholle, ja kun hän näki, ettei ketään ollut läheisyydessä, löi hän egyptiläisen kuoliaaksi ja kätki hänet hiekkaan. Ja hän meni toisena päivänä ulos ja näki kaksi hebrealaista miestä tappelemassa keskenään; ja hän sanoi syylliselle: "Miksi lyöt toveriasi?" Tämä vastasi: "Kuka on asettanut sinut meidän päämieheksemme ja tuomariksemme? Aiotko tappaa minutkin, niinkuin tapoit egyptiläisen?" Silloin Mooses peljästy ja ajatteli: "Se on siis tullut ilmi." Ja kun farao sai kuulla tästä tapahtumasta, etsi hän Moosesta tappaakseen hänet. Mutta Mooses lähti faraota pakoon ja pysähtyi Midianin maahan ja istahti eräälle kaivolle.

Matt. 11:29 Ottakaa minun ikeeni päällemme ja oppikaa minusta, sillä minä olen hiljainen ja nöyrä sydämeltä; niin te löydätte levon sielullenne.

”Vuorenharjanteiden ympäröimänä Mooses oli yksin Jumalan kanssa. Egyptin suurenmoiset temppelit eivät enää vaikuttaneet hänen mieleensä taikauskollaan ja vääryyksillään. Ikuisten kukkuloiden juhlallinen yleisyys kuvasti hänelle Korkeimman majesteettiutta, johon verrattuina hän totesi Egyptin jumalat kovin voimattomiksi ja merkityksettömiksi. Luojan nimi oli nähtävissä kaikkialla. Mooses tunsi olevansa hänen läheisyydessään ja hänen voimansa verhoamana. Täällä hänen ylpeytensä ja itseriittoisuutensa häipyivät pois. Hänen erämaan elämänsä karu yksinkertaisuus hälvensi Egyptin joutilaisuuden ja ylellisyyden vaikutukset. Moosksesta tuli kärsivällinen, kunnioittava ja nöyrä, »sangen nöyrä mies, nöyrempi kuin kukaan muu ihminen maan päällä» (4 Moos. 12: 3). Mutta hän uskoi lujasti Jaakobin voimalliseen Jumalaan.” PP. s. 230.

2. Mitkä kolme elämänvaihetta Mooses kävi läpi? Mitä sellaista hän oppi Egyptissä, mistä hänen täytyi oppia pois Midianin erämaan koulussa?

Apt. 7:23, 30, 36 Mutta kun hän oli täyttänyt neljäkymmentä vuotta, heräsi hänen sydämessään ajatus mennä katsomaan veljiänsä, israelilaisia... Ja kun neljäkymmentä vuotta oli kulunut, ilmestyi hänelle Siinain vuoren erämaassa enkeli palavan orjantappurapensa liekissä... Hän johdatti heidät sieltä pois, tehden ihmeitä ja tunnustekoja Egyptin maassa ja Punaisessa meressä ja erämaassa neljänäkymmenenä vuotena.

”Hänen oli vielä opittava sama läksy, jonka Jumala oli opettanut Aabrahamille ja Jaakobille — ettei tullut luottaa inhimilliseen voimaan tai viisauteen vaan Jumalan voimaan, kun oli kyse hänen lupaustensa täyttämisestä. Ja siellä vuorten yksinäisyydessä Mooses saisi muitakin opetuksia. Kieltäymysten ja ankaran elämän koulussa hänen tuli oppia olemaan kärsivällinen ja hillitsemään väkevät tunteensa. Hänen tuli harjaantua kuuliaiseksi ennen kuin hän osaisi hallita viisaasti. Hänen oman sydämensä oli oltava täysin sopusoinnussa Jumalan kanssa ennen kuin hän saattoi

opettaa Israelille hänen tahtonsa tuntemusta. Oman kokemuksen tuli valmistaa häntä huolehtimaan isällisesti kaikista, jotka tarvitsivat hänen apuaan. Ihminen olisi myöntänyt helpotusta tuosta pitkästä aherruksen ja syrjässä olon kaudesta pitäen sitä suurena ajanhukkana. Mutta ääretön viisaus kutsui tulevan kansansa johtajan viettämään neljäkymmentä vuotta vaatimattomasti lammasten paimenena. Näin hän vähitellen tottuisi unohtamaan itsensä ja vartioimaan ja hellästi hoivaamaan laumaansa, ja näin hänestä kehittyisi sääliväinen ja kärsivällinen paimen myös Israelille. Mitkään inhimillisen koulutuksen tai sivistyksen tarjoamat edut eivät voineet korvata tätä kokemusta.

Mooses oli oppinut paljon sellaista, mikä hänen täytyi unohtaa. Egyptin olojen vaikutukset — hänen kasvatusäitinsä rakkaus, hänen oma korkea asemansa kuninkaan tyttären poikana, ylellinen ja tuhlaileva elämä, hienostuneisuus, oveluus, väärän uskonnon mystiikka, epäjumalanpalveluksen loistokkuus, suurenmoiset rakennukset ja veistokset — kaikki nämä olivat vaikuttaneet syvästi hänen kehittyvään mieleensä ja jossakin määrin muovanneet hänen tapojaan ja luonnettaan. Aika, ympäristön muutos ja yhteys Jumalaan saattoivat hälventää nämä vaikutukset. Mooseksen tuli itsensä taistella kuin henkensä edestä voidakseen luopua vääryydestä ja omaksua totuuden, mutta Jumala auttaisi häntä milloin taistelu kävisi hänelle inhimillisin voimin liian vaikeaksi.” PP. S. 229.

3. Mitä Mooses tunsu, kun Jumala kutsui häntä palavasta pensaasta ja määräsi hänet vapauttamaan kansansa Egyptistä? Mitä ulkonaisia sekä itsessään olevia esteitä hän näki?

2 Moos. 3:10, 11 Niin mene nyt, minä lähetän sinut faraon tykö, ja vie minun kansani, israelilaiset, pois Egyptistä." Mutta Mooses sanoi Jumalalle: "Mikä minä olen menemään faraon tykö ja viemään israelilaisia pois Egyptistä?"

2 Moos. 4:1, 10, 12 Mooses vastasi ja sanoi: "Katso, he eivät usko minua eivätkä kuule minua, vaan sanovat: 'Ei Herra ole sinulle ilmestynyt!'... Niin Mooses sanoi Herralle: "Oi Herra, minä en ole puhetaiteinen mies; en ole ollut ennen enkä senkään jälkeen, kuin sinä puhuit palvelijallesi; sillä minulla on hidas puhe ja kankea kieli."... Mene siis nyt, minä olen sinun suusi apuna ja opetan sinulle, mitä sinun on puhuttava."

”Mooses ajatteli vastaisia vaikeuksia ja kansansa sokeutta, tietämättömyyttä ja epäuskoa; monet sen jäsenistä tuskin lainkaan enää tunsivat Jumalaa. »Katso», hän sanoi, »kun minä menen israelilaisten luo ja sanon heille: Teidän isienne Jumala on lähettänyt minut teidän luoksenne', ja kun he kysyvät minulta: 'Mikä hänen nimensä on?' niin mitä minä heille vastaan?» Siihen Herra vastasi: »MINÄ OLEN SE, JOKA MINÄ OLEN. Sano israelilaisille näin: 'MINÄ OLEN lähetti minut teidän luoksenne.'» Mooseksen piti ensin koota Israelin vanhimmat, jaloimmat ja hurskaimmat heidän joukostaan, jotka olivat kauan murehtineet heidän orjuuttaan, ja

julistaa heille Jumalan sanoma ja lupaus vapautuksesta. Sitten hänen tuli näiden vanhimpien kanssa mennä kuninkaan luo ja sanoa: »Herra, hebrealaisten Jumala, on kohdannut meitä. Anna siis meidän mennä kolmen päivän matka erämaahan uhraamaan Herralle, Jumalallemme.»” PP: s. 232.

Ylpeys

4. Kuinka faarao toimi yhä uudelleen ja uudelleen, kun Jumala lähetti vitsauksensa Egyptiin?

2 Moos. 5:1, 2 Sen jälkeen Mooses ja Aaron menivät ja sanoivat faraolle: "Näin sanoo Herra, Israelin Jumala: Päästä minun kansani viettämään minulle juhlaa erämaassa." Mutta farao vastasi: "Kuka on Herra, jota minun pitäisi kuulla ja päästää Israel? Minä en tunne Herraa enkä päästä Israelia."

2 Moos. 7:13 Ja faraon sydän paatui, eikä hän kuullut heitä, niinkuin Herra oli sanonutkin.

2 Moos. 8:19, 32 Niin tietäjät sanoivat faraolle: "Tämä on Jumalan sormi." Mutta faraon sydän paatui, eikä hän kuullut heitä, niinkuin Herra oli sanonutkin... Mutta farao kovensi sydämensä tälläkin kerralla eikä päästänyt kansaa.

”Vaikka tämä korskea sortovaltias oli rikostensa tähden menettänyt Jumalan armon, Herra oli kuitenkin antanut hänen säilyä hengissä tuodakseen ilmi hänen uppiniskaisuutensa yhteydessä suuret ihmetekonsa Egyptin maassa Faarao muisti kerran huudahtaneensa: »Kuka on Herra, jota minun pitäisi kuulla ja päästää Israel? Minä en tunne Herraa enkä päästä Israelia.» Nyt kun hänen taivasta uhmaava ylpeytensä oli painettu maan tomuun, hän »kutsutti yöllä Mooseksen ja Aaronin ja sanoi: 'Nouskaa ja menkää pois minun kansani joukosta, sekä te että israelilaiset; menkää ja palvelkaa Herraa, niin kuin olette puhuneet.’” PP. s. 246,258.

5. Mikä sai hänet muuttamaan mielensä, kun hän kerran oli antanut israelilaisten lähteä Egyptistä perheineen ja omaisuuksineen?

2 Moos. 14:4-8 Ja minä paadutan faraon sydämen, niin että hän ajaa heitä takaa; mutta minä näytän kunniani tuhoamalla faraon ja koko hänen sotajoukkonsa; ja niin egyptiläiset tulevat tietämään, että minä olen Herra." Ja he tekivät niin. 5. Kun Egyptin kuninkaalle ilmoitettiin, että kansa oli paennut, muuttui faraon ja hänen palvelijainsa mieli kansaa kohtaan, ja he sanoivat: "Mitä teimmekään, kun päästimme Israelin meitä palvelemasta!" 6. Ja hän valjastutti hevoset sotavaunujensa eteen ja otti väkensä mukaansa; 7. ja hän otti kuudetsadat valitut sotavaunut sekä kaikki muut Egyptin sotavaunut ynnä vaunusoturit niihin kaikkiin. 8. Sillä Herra paadutti faraon, Egyptin kuninkaan, sydämen, niin että hän lähti ajamaan takaa israelilaisia,

vaikka israelilaiset olivat lähteneet matkaan voimallisen käden suojassa.

”Kansa surkutteli sitä, että oli tullut pitäneeksi esikoisten kuolemaa Jumalan voiman ilmauksena. Ja kun maan huomatuimmat miehet selvisivät pelostaan, he katsoivat vitsausten aiheutuneen aivan luonnollisista syistä. »Mitä teimmekään, kun päästimme Israelin meitä palvelemasta!« he huudahtivat katkerina.” PP. s. 261.

6. Mitä egyptiläiset tekivät, ja miten israelaiset reagoivat, kun faaraon armeija oli heidän jäljessään?

2 Moos. 14:10, 17-20 Ja kun farao oli lähellä, nostivat israelilaiset silmänsä ja näkivät, että egyptiläiset olivat tulossa heidän jäljesssänsä. Silloin israelilaiset peljästyivät kovin ja huusivat Herraa... Ja katso, minä paadutan egyptiläisten sydämet, niin että he tulevat heidän perässänsä; minä näytän kunniani tuhoamalla faraon ja koko hänen sotajoukkonsa, hänen sotavaununsa ja ratsumiehensä. Ja egyptiläiset tulevat tietämään, että minä olen Herra, kun minä näytän kunniani tuhoamalla faraon, hänen sotavaununsa ja ratsumiehensä.” Niin Jumalan enkeli, joka oli kulkenut Israelin joukon edellä, siirtyi kulkemaan heidän takanansa; ja pilvenpatsas siirtyi heidän edeltänsä ja asettui heidän taaksensa ja tuli egyptiläisten joukon ja Israelin joukon väliin; ja pilvi oli pimeä noille ja valaisi yön näille. Näin koko yönä toinen joukko ei voinut lähestyä toista.

”Heprealaiset olivat leiriytyneet meren rannalle, jonka ylittäminen näytti mahdottomalta. Etelässä taas esti jylhä vuori heidän etenemisensä. Äkkiä he huomasivat kaukana välkkyviä aseita ja kiitäviä sotavaunuja, jotka kuuluivat suuren armeijan etujoukkoihin. Niiden lähestyessä tulivat vähitellen näkyviin kaikki Egyptin takaa ajavat joukot. Kauhu valtasi israelilaiset. Jotkut huusivat avukseen Herraa, mutta suuri enemmistö riensi valittamaan Moosekselle: »Eikö Egyptissä ollut hautoja, kun toit meidät tänne erämaahan kuolemaan? Mitä teit meille, kun johdatit meidät pois Egyptistä! Emmekö sanoneet tätä sinulle Egyptissä? Sanoimmehan: Anna meidän olla rauhassa, että palvelisimme egyptiläisiä. Sillä parempi olisi ollut palvella egyptiläisiä kuin kuolla erämaahan.« ...Kaitselmuksessaan Jumala johti heprealaiset meren edessä olevaan vuoristoon voidakseen heidän vapauttamisensa yhteydessä ilmaista voimansa ja nöyryyttääkseen heidän sortajiansa ylpeyden. Hän olisi voinut pelastaa heidät miten tahansa muutenkin, mutta hän valitsi tämän tavan koetellakseen heidän uskoaan ja vahvistaakseen heidän luottamustaan häneen.” PP. s. 262,266.

7. Minkä suuren ihmeen Jumala suoritti kansalleen näyttäen voimansa ja opettaen heitä luottamaan Häneen?

2 Moos. 14:21-28 Ja Mooses ojensi kätensä meren yli. Niin Herra saattoi vahvalla itätuulella, joka puhalsi koko yön, meren väistymään ja muutti meren

kuivaksi maaksi; ja vesi jakautui kahtia. Ja israelilaiset kulkivat meren poikki kuivaa myöten, ja vesi oli heillä muurina sekä oikealla että vasemmalla puolella. Ja egyptiläiset, kaikki faraon hevoset, hänen sotavaununsa ja ratsumiehensä, ajoivat heitä takaa ja tulivat heidän perässängä keskelle merta. Kun aamuvartio tuli, katsahti Herra egyptiläisten joukkoa tulenpatsaasta ja pilvestä ja saattoi hämminkiin egyptiläisten joukon. Ja hän antoi heidän vaunujensa pyöräin irtautua, niin että heille kävi vaikeaksi päästä eteenpäin. Niin egyptiläiset sanoivat: "Paetkaamme Israelia, sillä Herra sotii heidän puolestansa egyptiläisiä vastaan." Mutta Herra sanoi Moosekselle: "Ojenna kätesi meren yli, että vedet palautuisivat ja peittäisivät egyptiläiset, heidän sotavaununsa ja ratsumiehensä." Niin Mooses ojensi kätensä meren yli, ja aamun koittaessa meri palasi paikoilleensa, egyptiläisten paetessa sitä vastaan; ja Herra syöksi egyptiläiset keskelle merta. Ja vedet palasivat ja peittivät sotavaunut ja ratsumiehet, koko faraon sotajoukon, joka oli seurannut heitä mereen; ei yksikään heistä pelastunut.

"Faarao kokosi joukkonsa, »kuudet sadat valitut sotavaunut sekä kaikki muut Egyptin sotavaunut», ratsumiehet, vaunusoturit ja jalkamiehet. Hyökkäävää armeijaa johti kuningas itse Egyptin valtaherrojen avustamana. Jumalten suosion varmistamiseksi ja turvaamaan yrityksen onnistuminen otettiin papitkin mukaan. Kuningas päätti pelottaa israelilaiset joukkojensa suurella esiinmarssilla. Egyptiläiset pelkäsivät joutuvansa muiden kansojen pilkan alaisiksi, jos heidän olisi alistuttava kumartamaan Israelin Jumalaa; toisaalta he säilyttäisivät maineensa ja saisivat orjansakin jälleen palvelukseensa, jos nyt suurella voimansa näytöllä saisivat pakolaiset palaamaan.... Väki oli uupunutta ja kauhuissaan, mutta elleivät he Mooseksen käskyn mukaan olisi lähteneet liikkeelle, ei Jumala koskaan olisi aukaissut heille tietä. »Uskon kautta he kulkivat poikki Punaisen meren ikään kuin kuivalla maalla» (Hebr. 11: 29). Astumalla suorastaan veteen he osoittivat uskovansa Mooseksen esittämän Jumalan sanan. He tekivät kaiken voitavansa, ja sitten Israelin Väkevä halkaisi meren aukaisten siten tien heidän kuljettavakseen." PP. s. 261,266.

Lisätutkisteluksi

"Kaikkien jotka lähestyvät Jumalaa tulisi käyttäytyä nöyrästi ja kunnioittavasti. Jeesuksen nimessä saamme tulla hänen eteensä luottavaisesti, mutta emme saa lähestyä häntä julkean itsevarmasti aivan kuin hän olisi meidän tasollamme. Eräät puhuttelevat suurta, kaikkivaltiaista ja pyhää Jumalaa, joka asuu luoksepääsemättömässä valossa, samoin kuin puhuttelisivat vertaistaan tai jopa alempaansa. Ja on niitä jotka käyttäytyvät Jumalan huoneessa tavalla jolla eivät tohtisi käyttäytyä maallisen hallitsijan vastaanotolla. Heidän olisi syytä muistaa olevansa hänen edessään, jota serafit palvovat ja jonka edessä enkelit verhoavat kasvonsa. Jumalaa tulee syvästi kunnioittaa; kaikki jotka todella tajuavat hänen

läsnäolonsa kumartuvat nöyrästi hänen edessään, ja kuten Jaakob katsellessaan jumalallista näkyä, he huudahtavat: »Kuinka peljättävä onkaan tämä paikka! Tässä on varmasti Jumalan huone ja taivaan portti.» PP. s. 231,232.

10

Sapattina 11. maaliskuuta 2023

Kohtuullisuus tai hillittömyys

”Niin pyrkikää juuri sen tähden kaikella ahkeruudella osoittamaan uskossanne avuja, avuissa ymmärtäväisyyttä, ymmärtäväisyydessä itsenne hillitsemistä, itsenne hillitsemisessä kärsivällisyyttä, kärsivällisyydessä jumalisuutta, jumalisuudessa veljellistä rakkautta, veljellisessä rakkaudessa yhteistä rakkautta.” 2. Piet. 1:5-7.

”Pietarin toisen kirjeen ensimmäisessä luvussa on lupaus siitä, kuinka armo ja rauha moninkertaistuu, kun pyritte 'osoittamaan uskossanne avuja, avuissa ymmärtäväisyyttä, ymmärtäväisyydessä itsenne hillitsemistä, itsenne hillitsemisessä kärsivällisyyttä, kärsivällisyydessä jumalisuutta, jumalisuudessa veljellistä rakkautta, veljellisessä rakkaudessa yhteistä rakkautta.' 2. Piet. 1:5-7. Nämä hyveet ovat ihmeellisiä aarteita. Ne tekevät 'kuolevaiset harvinaisemmiksi kuin puhdas kulta, ihmiset harvinaisemmiksi kuin Oofirin kulta.' Jes. 13:12.” –*Testimonies for the Church*, vol. 9, p. 186.

Kohtuullisuus

1. Mikä todistus Raamatussa on annettu Danielista, joka vietiin pakkosiirtolaisuuteen Babyloniin?

Dan. 5:10-12 Kuninkaan äiti tuli kuninkaan ja hänen ylimystensä puheen tähden pitohuoneeseen. Kuninkaan äiti lausui ja sanoi: "Eläköön kuningas iankaikkisesti! Älkööt sinun ajatuksesi peljättäkö sinua, älköötäkäs kasvosi kalvetko. Sinun valtakunnassasi on mies, jossa on pyhien jumalien henki ja jolla sinun isäsi päivinä havaittiin olevan valistus ja ymmärrys ynnä viisaus, samankaltainen kuin jumalien; hänet asetti isäsi, kuningas Nebukadnessar, tietäjään, noitien, kaldealaisten ja tähtienselittäjään päämieheksi - sinun isäsi, kuningas - sentähden, että erinomainen henki ja tieto ynnä myös taito selittää unia, arvata arvoituksia ja ratkaista ongelmia havaittiin juuri hänessä, Danielissa, jolle kuningas oli antanut nimen Beltsassar. Kutsuttakoon nyt Daniel, niin hän ilmoittaa selityksen."

”Profeetta palautti ensin Belsassarin mieleen tuttuja asioita, joista hän ei kuitenkaan ollut oppinut sitä nöyryyttä, joka olisi saattanut pelastaa hänet. Hän puhui Nebukadnessarin synnistä ja lankeemuksesta ja siitä, miten Herra oli kohdellut häntä — hänen saamastaan vallasta ja loistosta sekä jumalallisesta tuomiosta, joka kohtasi

häntä ylpeyden takia, ja vihdoinkin siitä, miten hän sen jälkeen tunnusti Israelin Jumalan voiman ja armon. Sitten profeetta nuhteli rohkeasti ja voimakkein sanoin Belsassaria jumalattomuudesta. Hän selosti kuninkaan synnin ja osoitti hänelle ne opetukset, jotka hän olisi voinut painaa mieleensä mutta jotka hän oli laiminlyönyt. Belsassar ei ollut ottanut oppia isoisänsä kokemuksista eikä välittänyt hänelle itselleen niin merkittävien tapahtumien varoituksesta. Hän oli saanut tilaisuuden oppia tuntemaan ja tottelemaan oikeaa Jumalaa, mutta hän ei ollut ottanut siitä vaaria, ja nyt hän joutuisi kärsimään kapinansa seuraukset.” PK. s. 363,364.

2. Mitä tämä nuori heprealainen päätti heti alkuunsa, kun hänet tovereineen tuotiin Babyloonin kuningas Nebukadnessarin aikana?

Dan. 1:8, 11-14 Mutta Daniel päätti lujasti olla saastuttamatta itseään kuninkaan pöydän ruualla ja viinillä, jota tämä joi, ja anoi hoviherrain päälliköltä, ettei hänen tarvitsisi itseään saastuttaa... Silloin Daniel sanoi katsastajalle, jonka hoviherrain päällikkö oli määrännyt pitämään silmällä Danielia, Hananjaa, Miisaelia ja Asarjaa: "Koettele palvelijoitasi kymmenen päivää, ja annettakoon meille vihannesruokaa syödäksemme ja vettä juodaksemme. Sitten tarkastettakoon sinun edessäsi, miltä me näytämme ja miltä näyttävät ne nuorukaiset, jotka syövät kuninkaan pöydän ruokaa; ja tee sitten palvelijoillesi sen mukaan, mitä silloin havaitset." Ja hän kuuli heitä tässä asiassa ja koetteli heitä kymmenen päivää.

”Niiden joukossa, jotka pysyivät alamaisina Jumalalle, olivat Daniel ja hänen kolme toveriaan — valaisevina esimerkkeinä siitä, mitä niistä voi tulla, jotka pysyvät viisauden ja voiman Jumalan yhteydessä. Juutalaiskotinsa suhteellisen yksinkertaisista oloista nämä kuninkaallista sukua olevat nuorukaiset vietiin kaikkein loistokkaimpaan kaupunkiin ja maailman suurimman yksinvaltiaan hoviin.... Danielin ja hänen tovereittensa vanhemmat olivat kasvattaneet poikansa noudattamaan ehdotonta raittiutta. Heille oli opetettu, että he olivat kyvyistään vastuussa Jumalalle ja etteivät he saaneet koskaan estää niitä kehittymästä eivätkä heikentää niitä. Tämä kasvatus varjeli Danielia ja hänen tovereitaan Babylonin hovin turmelevalta vaikutukselta. Väkeviä olivat ne kiusaukset, jotka ympäröivät heitä tuossa ylellisessä mutta siveellisesti mädässä hovissa, mutta ne eivät päässeet saastuttamaan heitä. Ei mikään voima eikä mikään vaikutus voinut saada heitä poikkeamaan periaatteista, jotka he olivat oppineet elämänsä varhaisvuosina tutkimalla Jumalan sanaa ja tekoja.” PK. s. 329,331.

3. Kuinka Jumala palkitsi nämä nuorukaiset, koska he päättivät harjoittaa kohtuullisuutta ennemmin kuin hyväksyä kuninkaan hovissa tarjotut ylellisyydet ja irstailun?

Dan. 1:15, 16 Mutta kymmenen päivän kuluttua havaittiin heidät muodoltaan

kauniimmiksi ja ruumiiltaan lihavamiksi kuin yksikään niistä nuorukaisista, jotka söivät kuninkaan pöydän ruokaa. Ja niin katsastaja jätti pois heille määrätyn ruuan ja heidän juotavansa viinin ja antoi heille vihannesruokaa.

”Herra hyväksyi heprealaisten nuorukaisten lujouden ja epäitsekkyuden sekä heidän vaikuttimensa vilpittömyyden, ja siunasi heitä. Hän antoi heille »taidon käsittää kaikki kirjoitukset ja kaiken viisauden; ja Daniel ymmärsi myös kaikkinaiset näyt ja unet». Näin täyttyi lupaus: »Minä kunnioitan niitä, jotka minua kunnioittavat» (1 Sam. 2:30). Kun Daniel luotti Jumalaan järkkymättä, hän sai profeettallisen voiman hengen. Samalla kun hän sai ihmisiltä hovielämän tehtäviä koskevaa opetusta, Jumala opetti häntä tulkitsemaan tulevaisuuden salaisuuksia ja merkitsemään kuvauksin ja vertauskuvoin muistiin tapahtumia tämän maailman historiasta aina ajan loppuun asti tulevia sukupolvia varten.” PK: s. 333.

Siveettömyys ja juopuneisuus

4. Mitä Belsassar, Nebukadnessarin pojanpoika, teki eräänä yönä siveettömien nautintojen ja huvitusten keskellä?

Dan. 5:1-4 Kuningas Belsassar laittoi suuret pidot tuhannelle ylimyksellensä, ja hän joi viiniä näiden tuhannen edessä. Kun viini oli makeimmillaan, käski Belsassar tuoda ne kulta- ja hopea-astiat, jotka hänen isänsä Nebukadnessar oli ottanut Jerusalemin temppelistä, että kuningas ja hänen ylimyksensä, hänen puolisonsa ja sivuvaimonsa joisivat niistä. Silloin tuotiin ne kulta-astiat, jotka oli otettu temppelistä, Jumalan huoneesta, Jerusalemistä, ja niistä joivat kuningas ja hänen ylimyksensä, hänen puolisonsa ja sivuvaimonsa. He joivat viiniä ja ylistivät kultaisia ja hopeisia, vaskisia, rautaisia, puisia ja kivisiä jumalia.

”Ylpeänä ja ylimielisenä huolettomassa turvallisuudentunnossaan »Belsassar laittoi suuret pidot tuhannelle ylimyksellensä, ja hän joi viiniä näiden tuhannen edessä». Tilaisuuden loistokkuutta lisättiin kaikilla viihdytyskeinoilla, joita suinkin rahalla ja vallalla voitiin järjestää. Kuninkaallisessa illanvietossa oli vieraiden joukossa kauniita naisia antamassa omilla viehätyskeinoillaan panoksensa illan tunnelmaan. Siellä oli eteviä ja oppineita miehiä. Ruhtinaat ja valtiomiehet särpivät viiniä kuin vettä ja remusivat sitten juopuneina siinä kuin muutkin.” PK. s. 361.

5. Mitä tapahtui odottamatta? Kuka oli taivaallinen Tarkkailija, jota ei ollut kutsuttu Belsassarin pitoihin?

Dan. 5:5, 6 Sillä hetkellä ilmestyivät ihmiskäden sormet ja kirjoittivat kuninkaan palatsin kalkitulle seinälle, vastapäätä lampunjalkaa, ja kuningas näki käden, joka kirjoitti. Silloin kuninkaan kasvot kalpenivat, ja hänen ajatuksensa peljästyttivät hänet; hänen lanteittensa nivelet herposivat, ja hänen polvensa tutisivat.

”Häpeällisen juopottelun sumennettua järjen ja päästettyä alhaiset mielijohteet ja intohimot valloilleen kuningas ryhtyi itse johtamaan riehakkaita orgioita. Juhlahumun jatkuessa hän käski »tuoda ne kulta- ja hopea-astiat, jotka Nebukadnessar oli ottanut Jerusalemin temppelistä, että kuningas ja hänen ylimyksensä, hänen puolisonsa ja sivuvaimonsa joisivat niistä». Kuningas halusi näyttää, ettei mikään ollut niin pyhää etteikö hän voisi pidellä sitä käsissään. »Silloin tuotiin ne kulta-astiat, ja niistä joivat kuningas ja hänen ylimyksensä, hänen puolisonsa ja sivuvaimonsa. He joivat viiniä ja ylistivät kultaisia ja hopeisia, vaskisia, rautaisia, puisia ja kivisiä jumalia.» Belsassar ei aavistanut, että taivaallinen Todistaja seurasi hänen pakanallisia juominkejaan ja että jumalallinen Tarkkailija huomaamattomana silmäili tuota rienaavaa näytelmää, kuunteli sen pyhää häpäisevää ilonpitoa ja katseli sen epäjumalanpalvontaa. Mutta pian tuo kutsumaton Vieras ilmaisi läsnäolonsa. Kemujen ollessa huipussaan ilmaantui veretön käsi kirjoittamaan palatsin seinille kirjaimia, jotka leimusivat tulen liekkien tavoin — sanoja, joiden kuningas ja hänen vieraansa nyt omantuntonsa syyttämänä uumoilivat ennustavan tuomiota, vaikkei kukaan juhlaväestä niitä ymmärtänytkään.” PK. s. 361.

6. Mitä kuningas ja hänen vieraansa kokivat, kun salaperäinen käsi kirjoitti leimuavia kirjaimia palatsin seinälle? Mikä ajatus kauhistutti heitä?

Dan. 5:8, 9 Silloin tulivat kaikki kuninkaan viisaat, mutta he eivät voineet lukea kirjoitusta eivätkä ilmoittaa kuninkaalle sen selitystä. Kuningas Belsassar peljästyi silloin suuresti, ja hänen kasvonsa kalpenivat, ja hänen ylimyksensä tyrmistyivät.

”Meluisa hilpeys vaimeni, kun miehet ja naiset oudon kauhun valtaamina seurasivat, miten käsi hitaasti piirteli noita salaperäisiä kirjaimia. Aivan kuin panoraamana ilmaantuivat katseltaviksi heidän huonon elämänsä teot; ne näyttivät olevan haastettuja sen iankaikkisen Jumalan tuomioistuimen eteen, jonka valtaa he juuri olivat uhmanneet. Missä vain hetkeä aikaisemmin oli kuultu ilkamointia ja herjaavia sukkeluuksia, siellä olivat kasvot nyt käyneet kalvakkain, ja kuultiin vain pelon kiljahduksia. Kun Jumala saattaa ihmiset pelkäämään, eivät he pysty hillitsemään pakahduttavaa kauhuaan.” PK. s. 361,362.

7. Mitä seinälle oli kirjoitettu? Minkä pelottavan sanoman nämä neljä sanaa välittivät kuninkaalle?

Dan. 5:25-28 Ja tämä on kirjoitus, joka on tuonne kirjoitettu: 'Mene, mene, tekel, ufarsin.' Ja tämä on sen selitys: mene merkitsee: Jumala on laskenut sinun valtakuntasi luvun ja on tehnyt siitä lopun. Tekel: sinut on vaa'alla punnittu ja köykäiseksi havaittu. Peres: sinun valtakuntasi on pirstottu ja annettu meedialaisille ja persialaisille."

”Sitten profeetta kääntyi seinällä olevaan taivaan lähettämään sanomaan päin ja luki: »MENE, MENE, TEKEL, UFARSIN.» Kättä, joka piirsi nämä kirjaimet ei enää

nähty, mutta nämä neljä sanaa välkkyivät vielä kauhistavan selvinä, ja nyt kansa kuunteli henkeä pidätellen iäkkään profeetan julistusta: »Tämä on sen selitys: mene merkitsee: Jumala on laskenut sinun valtakuntasi luvun ja on tehnyt siitä lopun. Tekel: sinut on vaa'alla punnittu ja köykäiseksi havaittu. Peres: sinun valtakuntasi on pirstottu ja annettu meedialaisille ja persialaisille.» Tuon viimeisen yön mielettömällä riehallaan Belsassar ja hänen ylimyksensä olivat täyttäneet oman syntisyytensä ja Kaldean valtakunnan syyllisyyden mitan. Jumalan hillitsevä käsi ei voinut enää pidätellä uhkaavaa tuhoa. Kaitselmuksensa monilla johdatuksilla Jumala oli koettanut opettaa heitä kunnioittamaan lakiaan. »Me olemme koettaneet parantaa Baabelia», hän sanoi niistä, joiden tuomio ulottui nyt taivaaseen asti, »mutta ei hän ole parantunut» (Jer. 51: 9). Ihmissydämen oudon kieroutuman takia Jumalan oli lopulta pakko julistaa peruuttamaton tuomionsa. Belsassar oli kukistuva, ja hänen valtakuntansa annettaisiin toisten käsiin.” PK. s. 364,365.

Lisätutkisteluksi

”Samoin kuin Herra oli yhteistyössä Danielin ja hänen tovereittensa kanssa, hän tahtoo toimia yhdessä kaikkien niiden kanssa, jotka pyrkivät tekemään hänen tahtonsa. Antamalla Henkeään hän tukee jokaista tosi pyrkimystä ja lujittaa jokaista jaloa päätöstä. Kuuliaisuuden polulla tulee vastaan monia esteitä. Väkevät, kavalat vaikutukset saattavat sitoa sen kulkijoita maailmaan, mutta Herra kykenee kumoamaan kaiken sen, mikä pyrkii tuottamaan tappion hänen valituilleen. Hänen voimassaan he voivat torjua jokaisen kiusauksen ja voittaa jokaisen vaikeuden. Jumala toimitti Danielin ja hänen toverinsa Babylonin suurten miesten yhteyteen, jotta he voisivat edustaa hänen luonnettaan tuon epäjumalia palvovan kansan keskuudessa. Miten he tulivat kelvollisiksi niin suuren luottamuksen ja kunnian arvoiseen asemaan? Uskollisuus vähässä, pikkuaasioissa, antoi leimansa koko heidän elämälleen. Pienimmät niin kuin vastuullisemmatkin tehtävänsä he suorittivat Jumalan kunniaksi.” PK. s. 335.

11

Sapattina 18. maaliskuuta 2023

Ahkeruus vai velttous

”Älkää olko velttoja, olkaa innokkaita, palakoon teissä Hengen tuli, palvelkaa Herraa.” Room. 12:11.

”Muistakaa, että missä asemassa hyvänsä te palvelette, niin osoitate innostusta ja kehittäte luonnetta. Mikä hyvänsä teidän tehtävänne onkin, tehkää se ahkeruudella, voittakaa taipumus etsiä helpointa työtä.” –*The Ministry of Healing*, p. 499.

Laiskuus

1. Mitä tessalonikalaiset ajattelivat Jeesuksen toisesta tuleuksesta?

2 Tess. 3:11-13 Sillä me olemme kuulleet, että muutamat teidän keskuudessanne vaeltavat kurittomasti, eivät tee työtä, vaan puuhailevat sellaisessa, mikä ei heille kuulu. Semmoisia me käskemme ja kehoitamme Herrassa Jeesuksessa Kristuksessa, tekemään työtä hiljaisuudessa ja syömään omaa leipäänsä. Mutta te, veljet, älkää väsykö tekemästä sitä, mikä hyvää on.

”Tessalonikassa työskennellessään Paavali oli niin perusteellisesti selvitetty ajan merkkejä — osoittanut, mitkä tapahtumat edeltäisivät Ihmisen Pojan ilmestymistä taivaan pilvissä — ettei hän pitänyt tarpeellisena kirjoittaa pitkään tästä asiasta. Hän viittasi kuitenkin painokkaasti aikaisempiin opetuksiinsa. »Aikakausista ja määrähetkistä ei teille, veljet, ole tarvis kirjoittaa; sillä itse te varsin hyvin tiedätte, että Herran päivä tulee niin kuin varas yöllä. Kun he sanovat: 'Nyt on rauha, ei hätää mitään', silloin yllättää heidät yhtäkkiä turmio.»” ApT. s. 197,198.

2. Millaisia ihmisiä oli tullut seurakuntaan? Mitä apostoli Paavali kirjoitti niille, jotka eivät halunneet tehdä työtä?

2 Tess. 3:5-10 5. Ja Herra ohjatkoon teidän sydämenne Jumalan rakkauteen ja Kristuksen kärsivällisyyteen. Mutta Herran Jeesuksen Kristuksen nimessä me käskemme teitä, veljet, vetäytymään pois jokaisesta veljestä, joka vaeltaa kurittomasti eikä sen opetuksen mukaan, jonka olette meiltä saaneet. Tiedättehän itse, kuinka meidän jälkiämme on seurattava, sillä me emme ole olleet kurittomia teidän keskuudessanne, emmekä ilmaiseksi syöneet kenenkään leipää, vaan työssä ja vaivassa me ahkeroitsimme yöt ja päivät, ettemme olisi kenellekään teistä rasitukseksi; ei niin, ettei meillä olisi siihen valtaa, vaan me tahdomme olla teille esikuvaksi, että te kulkisitte meidän jälkiämme. Sillä jo silloin, kun olimme teidän tykönänne, me sääsimme teille, että kuka ei tahdo työtä tehdä, ei hänen syömänkään pidä.

”Apostoli tunsu olevansa suuressa määrin vastuussa niiden hengellisestä hyvinvoinnista, jotka olivat kääntyneet hänen toimintansa ansiosta. Hän toivoi heidän suhteensa, että he oppisivat yhä syvällisemmin tuntemaan ainoan tosi Jumalan ja Jeesuksen Kristuksen, jonka hän oli lähettänyt. Palvelustoiminnassaan hän tapasi usein pieniä ihmisryhmiä, jotka rakastivat Jeesusta, ja kumartui heidän kanssaan rukoukseen pyytäen Jumalaa opettamaan heille, kuinka he voisivat jatkuvasti elää hänen yhteydessään. Usein hän neuvotteli heidän kanssaan siitä, mitkä menetelmät olisivat parhaita evankeliumin totuuden valon levittämiseksi muille. Ollessaan erossa niistä, joiden hyväksi hän oli näin työskennellyt, hän usein pyysi Jumalaa varjelemaan heidät pahasta ja auttamaan heitä olemaan innokkaita, toimeliaita lähetystyöntekijöitä.” ApT. s. 199,200.

3. Nähdessään joitain tessalonikalaisia, jotka eivät työskennelleet toisten hyväksi, mitä apostoli Paavali sanoi siitä, miten heidän kanssaan tuli

menetellä?

2 Tss. 3:6 Mutta Herran Jeesuksen Kristuksen nimessä me käskemme teitä, veljet, vetäytymään pois jokaisesta veljestä, joka vaeltaa kurittomasti eikä sen opetuksen mukaan, jonka olette meiltä saaneet.

”»Me kehoitamme teitä, veljet: nuhdelkaa kurittomia, rohkaiskaa alakuloisia, holhotkaa heikkoja, olkaa pitkämieliset kaikkia kohtaan. Katsokaa, ettei kukaan kosta kenellekään pahaa pahalla, vaan pyrkikää aina tekemään hyvää toinen toisellenne ja kaikille. Olkaa aina iloiset. Rukoilkaa lakkaamatta. Kiittäkää joka tilassa. Sillä se on Jumalan tahto teihin nähden Kristuksessa Jeesuksessa.» ... Tessalonikan uskovaisilla oli suurta haittaa henkilöistä, joita ilmaantui heidän omasta keskuudestaan esittämään fanaattisia ajatuksia ja oppeja. Muutamat heistä »vaeltavat kurittomasti, eivät tee työtä, vaan puuhailevat sellaisessa, mikä ei heille kuulu». Seurakunta oli järjestetty asianmukaisesti, ja virkailijat oli määrätty toimimaan sananpal veli joina ja diakoneina. Mutta oli muutamia omapäisiä ja kiivasluonteisia, jotka kieltäytyivät tottelemasta niitä, joilla oli arvovaltaisia virkoja seurakunnassa. He eivät vaatineet vain oikeutta tehdä omia yksityisiä päätöksiään vaan myös julkisesti levittää näkemyksiään seurakunnalle. Tämän johdosta Paavali kohdisti tessalonikalaisten huomion siihen arvonantoon ja kunnioitukseen, jota tuli osoittaa seurakunnan arvovaltaisiin virkoihin valituille.” ApT. s. 200,199.

Henkilökohtainen vastuu

4. Mitä hän kirjoitti joistain henkilöistä, jotka eivät hoitaneet omia velvollisuuksiaan?

2 Tim. 2:15 Pyri osoittautumaan Jumalalle semmoiseksi, joka koetukset kestää, työntekijäksi, joka ei työtään häpeä, joka oikein jakelee totuuden sanaa.

2 Tess. 3:12-15 Semmoisia me käskemme ja kehoitamme Herrassa Jeesuksessa Kristuksessa, tekemään työtä hiljaisuudessa ja syömään omaa leipäänsä. Mutta te, veljet, älkää väsykö tekemästä sitä, mikä hyvää on. Mutta jos kuka ei tottele sitä, mitä me tässä kirjeessä olemme sanoneet, niin merkitkää hänet älkääkä seurustelko hänen kanssaan, että hän häpeäisi. Älkää kuitenkaan pitkö häntä vihollisena, vaan neuvokaa niinkuin veljeä.

”Uskovat olivat saaneet työnsä Jumalalta. Pitämällä uskollisesti kiinni totuudesta heidän tuli välittää muille sitä valoa, jota he itse olivat vastaanottaneet. Apostoli kehotti, etteivät he väsyisi tekemään hyvää, ja muistutti heitä siitä esimerkillisestä uutteruudesta, jota hän itse oli osoittanut ajallisissa asioissa työskennellessään herpaantumattomalla innolla Kristuksen asian hyväksi. Hän nuhteli niitä, jotka olivat antautuneet laiskuuteen ja tarkoituksettomaan kiihkoon, ja käski heitä »tekemään työtä hiljaisuudessa ja syömään omaa leipäänsä». Hän myös kehotti seurakuntaa erottamaan keskuudestaan jokaisen, joka itsepintaisesti osoittaisi piittaamattomuutta

Jumalan palvelijoiden antamia ohjeita kohtaan. »Älkää kuitenkaan», hän lisäsi, »pitäkö häntä vihollisena, vaan neuvokaa niin kuin veljeä.» ApT. s. 203,204.

5. Mitä hän sanoi niistä, jotka saarnaavat evankeliumia? Mitä hän kuitenkin itse teki tämän asian suhteen?

1 Kor. 9:13-18 Ettekö tiedä, että ne, jotka hoitavat pyhäkön toimia, saavat ravintonsa pyhäköstä, ja jotka ovat asetetut uhrialttarin palvelukseen, saavat osansa silloin kuin alttarikin? Samoin myös Herra on säätänyt, että evankeliumin julistajain tulee saada evankeliumista elatuksensa. Mutta minä en ole ainoatakaan näistä oikeuksistani hyväkseni käyttänyt. Enkä kirjoitakaan tätä siinä tarkoituksessa, että niitä minuun sovitettaisiin, sillä mieluummin minä kuolen. Ei kukaan ole minun kerskaustani tyhjäksi tekevä. Sillä siitä, että julistan evankeliumia, ei minulla ole kerskaamista; minun täytyy se tehdä. Voi minua, ellen evankeliumia julista! Sillä jos vapaasta tahdostani sitä teen, niin minulla on palkka; mutta jos en tee sitä vapaasta tahdostani, niin on huoneenhaltijan toimi kuitenkin minulle uskottu. Mikä siis on minun palkkani? Se, että kun julistan evankeliumia, teen sen ilmaiseksi, niin etten käytä oikeutta, jonka evankeliumi minulle myöntää.

ApT. 18:3 Ja kun hänellä oli sama ammatti kuin heillä, jäi hän heidän luoksensa, ja he tekivät työtä yhdessä; sillä he olivat ammatiltaan teltantekijöitä.

”Valvova kristitty on toimiva kristitty, halukas tekemään kaiken voitavansa evankeliumin eteenpäinviemiseksi. Mitä enemmän hän rakastaa Lunastajaansa, sitä enemmän hän rakastaa lähimmäisiään. Hänellä on ankaria koettelemuksia, kuten oli hänen Mestarillaankin; mutta hän ei anna vastoinkäymisten katkeroittaa luonnettaan eikä hävittää mielenrauhaansa. Hän tietää, että oikein kestettynä koettelemus jalostaa ja puhdistaa häntä ja saattaa hänet läheisempään yhteyteen Kristuksen kanssa. Jotka ovat osallisia Kristuksen kärsimyksistä, osallisia myös hänen lohdustaan ja lopulta osallisia hänen kirkkaudestaan.... Hän totesi, ettei hän ollut pyrkinyt voittamaan käännyttäisiä petoksella tai vilpillä. »Niin kuin Jumala on katsonut meidän kelpaavan siihen, että meille uskottiin evankeliumi, niin me puhumme, emme, niin kuin tahtoisimme olla mieliksi ihmisille, vaan Jumalalle, joka koettelee meidän sydämemme. Sillä me emme koskaan ole liikkuneet liehakoivin sanoin, sen te tiedätte, emmekä millään tekosyillä voittoa ahnehtineet; Jumala on todistajamme, emmekä ole etsineet kunniaa ihmisiltä, emme teiltä emmekä muilta, vaikka me Kristuksen apostoleina olisimme voineet vaatia arvonantoa; vaan me olimme lempeät teidän keskuudessanne, niin kuin imettävä äiti, joka vaalii lapsiansa; niin mekin, teitä hellien, halusimme antaa teille, ei ainoastaan Jumalan evankeliumia, vaan oman henkemme, sillä te olitte meille rakkaiksi tulleet.» ApT. s. 198,195.

6. Kuinka Paavali ja Barnabas tiesivät, että Jumala oli valinnut heidät saarnaamaan pakanoille?

Apt. 13:2, 3, 5, 42, 45, 46 Ja heidän toimittaessaan palvelusta Herralle ja paastotessaan Pyhä Henki sanoi: "Erottakaa minulle Barnabas ja Saulus siihen työhön, johon minä olen heidät kutsunut." Silloin he paastosivat ja rukoilivat ja panivat kätensä heidän päällensä ja laskivat heidät menemään... Ja tultuaan Salamiiseen he julistivat Jumalan sanaa juutalaisten synagoogissa, ja heillä oli mukanaan myös Johannes, palvelijana... Kun he lähtivät ulos, pyydettiin heitä puhumaan näitä asioita tulevanakin sapattina... Mutta nähdessään kansanjoukot juutalaiset tulivat kiihkoa täyteen ja väittelivät Paavalin puheita vastaan ja herjasivat. 46. Silloin Paavali ja Barnabas puhuivat rohkeasti ja sanoivat: "Teille oli Jumalan sana ensiksi puhuttava; mutta koska te työnnätte sen luotanne ettekä katso itseänne mahdollisiksi iankaikkiseen elämään, niin katso, me käännyimme pakanain puoleen

”Jumala asettui Antiokian seurakunnassa toimivien hurskaitten profeettojen ja opettajien yhteyteen. »Ja heidän toimittaessaan palvelusta Herralle ja paastotessaan Pyhä Henki sanoi: 'Erottakaa minulle Barnabas ja Saulus siihen työhön, johon minä olen heidät kutsunut.'» Apt. 13:2. Sen tähden nämä apostolit vihittiin Jumalalle mitä juhlallisimmalla tavalla paastoamalla ja rukoilemalla ja kätten päälle panemisella, ja heidät lähetettiin työkentälleen pakanain keskuuteen. Sekä Paavali että Barnabas olivat työskennelleet Kristuksen lähettiläinä, ja Jumala oli runsaasti siunannut heidän ponnistuksensa, mutta heitä kumpaakaan ei oltu aikaisemmin muodollisesti vihitty evankeliumin palvelukseen rukouksella ja kätten päälle panemisella. Nyt seurakunta valtuutti heidät, paitsi saarnaamaan totuutta, myöskin kastamaan ja perustamaan seurakuntia, niin että nyt heidät vihittiin täydelliseen papilliseen virkaan. Tämä oli seurakunnalle tärkeä ajankohta. Vaikka erottava väliseinä juutalaisten ja pakanain välillä olikin murtunut Kristuksen kuollessa suoden pakanoille täyden oikeuden evankeliumiin, ei verhoa oltu vielä reväisty pois monien juutalaisten uskovaisten silmiltä, eivätkä he voineet oikein selvästi nähdä loppuun asti sitä, minkä Jumalan Poika oli lakkauttanut. Työtä oli nyt tarmokkaasti jatkettava pakanain keskuudessa, mistä oli johtuva seurakunnan vahvistuminen suuren sielusadon muodossa.” LH. s. 236,237.

7. Mitä Paavali ja hänen toverinsa kokivat niissä paikoissa, joihin he menivät toisella ja kolmannella lähetysmatkallaan?

Apt. 16:21-23 ja opettavat tapoja, joita meidän ei ole lupa omaksua eikä noudattaa, koska me olemme roomalaisia." Ja kansakin nousi heitä vastaan, ja päälliköt revittivät heiltä vaatteet ja käskivät lyödä heitä raipoilla. Ja kun

olivat heitä paljon pieksättäneet, heittivät he heidät vankeuteen ja käskivät vanginvartijan tarkasti vartioida heitä.

Apt. 17:22, 23 Niin Paavali astui keskelle Areiopagia ja sanoi: "Ateenan miehet, minä näen kaikesta, että te suuresti kunnioitatte jumalia. Sillä kävellessäni ympäri ja katsellessani teidän pyhiä paikkojanne minä löysin myös alttarin, johon oli kirjoitettu: 'Tuntemattomalle jumalalle.' Mitä te siis tuntemattanne palvelette, sen minä teille ilmoitan.

Apt. 20:17, 35 Mutta Miletosta hän lähetti sanan Efesoon ja kutsui tykönsä seurakunnan vanhimmat... Kaikessa minä olen osoittanut teille, että näin työtä tehden tulee huolehtia heikoista ja muistaa nämä Herran Jeesuksen sanat, jotka hän itse sanoi: 'Autuaampi on antaa kuin ottaa.'"

”Työskenneltyään jonkin aikaa Antiokiassa Paavali ehdotti työtoverilleen, että he lähtisivät toiselle lähetysmatkalle. »Lähtekäämme», hän sanoi Barnabaalle, »takaisin kaikkiin niihin kaupunkeihin, joissa olemme julistaneet Herran sanaa, katsomaan veljiä, miten heidän on.»

Sekä Paavali että Barnabas tunsivat hellää myötätuntoa niitä kohtaan, jotka olivat äskettäin vastaanottaneet evankeliumin sanoman heidän saarnatyönsä vaikutuksesta, ja he halusivat tavata heitä jälleen. Tätä myötätuntoaan Paavali ei kadottanut koskaan. Etäisilläkin lähetyskentillä, kaukana aikaisemmilta työsaaroiltaan, hänellä oli jatkuvasti sydämessään halu kehottaa näitä käännyttäviä pysymään uskollisina, saattamaan pyhityksensä »täydelliseksi Jumalan pelossa» (2 Kor. 7:1). Alati hän koetti kehittää heidän luottamustaan ja auttaa heitä tulemaan kasvaviksi kristityiksi, vahvoiksi uskossa, palaviksi innossaan ja vilpittömiksi pyhittäytymisessään Jumalalle ja hänen valtakuntansa laajentamiselle.” ApT. s. 154.

Lisätutkisteluksi

”Rannikon kreikkalaiset olivat innokkaita kauppamiehiä. Niin pitkään he olivat harjaannuttaneet itseään tarkkanäköisessä liiketoiminnassa, että olivat alkaneet uskoa voiton saamisen olevan jumalaisuutta ja rahan ansaitsemisen suositeltavaa, olivatpa keinot rehellisiä tai epärehellisiä. Paavali oli selvillä heidän luonteenlaadustaan, eikä hän halunnut antaa heille minkäänlaista aiheutta sanoa, että hän saarnasi evankeliumia rikastuakseen. Hän olisi voinut perustellusti vaatia apua korinttolaisilta uskovilta; mutta tästä oikeudestaan hän oli valmis luopumaan, jottei hänen hyödyllisyyttään ja menestystään sananpalvelijana haittaisi sellainen aiheeton epäily, että hän saarnasi evankeliumia rahasta. Paavali pelkäsi, että jos hän eläisi saarnaamalla evankeliumia, häntä voitaisiin epäillä itsekkäistä vaikuttimista..... Hänen täytyi osoittaa, että hän oli halukas osallistumaan mihin hyvänsä hyödylliseen työhön. Hän ei antaisi kenellekään syytä vahingoittaa evankeliumityötä liittäen itsekkäitä vaikuttimia niihin, jotka saarnasivat sanaa. Hän ei antaisi tarkkasilmäisille kreikkalaisille mitään syytä vahingoittaa Jumalan palvelijoiden vaikutusta. Paavali ajatteli, että miten hän voisi

opettaa käskyjä, jotka vaativat häntä rakastamaan Jumalaa koko sydämeästään ja sielustaan ja voimastaan ja mielestään, ja lähimmäistä kuin itseään, jos hän antaisi mitään syytä ajatella, että hän rakastaisi itseään enemmän kuin lähimmäistään tai Jumalaansa, että hän seuraisi innokkaiden kreikkalaisten kauppamiesten tapoja saada voittoa, sen sijaan että seuraisi evankeliumin periaatteita. Kuinka hän voisi johtaa ihmisiä Kristuksen tykö, jos hän ottaisi heiltä kaiken, mitä pystyy? Paavali päätti, ettei hän antaisi näille tarkkasilmäisille, häikäilemättömille kauppamiehille mitään syytä olettaa, että Jumalan palvelijat työskentelisivät yhtä terävästi ja käyttäen yhtä epärehellisiä keinoja kuin he itse.” –*This Day with God*, p. 214.

12

Sapattina 25. maaliskuuta 2023

Into tai maailmallisuus

”Älkää harrastuksessanne olko veltot; olkaa hengessä palavat; palvelkaa Herraa. .” Room. 12:11.

”Jumalan palvelijoiden ei tule olla velttoja, vaan hengessä palavia ja palvella Herraa. Välinpitämättömyys ja tehottomuus eivät ole hurskautta. Kun ymmärrämme, että teemme työtä Jumalalle, meillä täytyy olla korkeampi käsitys, kuin mitä meillä on koskaan ollut hengellisen palveluksen pyhydestä. Sen ymmärtäminen antaa elämää, valppautta, kestävyyttä ja voimaa jokaisen velvollisuuden täyttämiseen. Uskonto, puhdas, tahraton uskonto on hyvin käytännöllistä. Mikään muu kuin vakava, täysisydäminen työ ei auta sielujen pelastuksessa. Meidän täytyy tehdä jokapäiväiset velvollisuutemme omistautuen, kasvaen jatkuvasti käyttökelpoisuudessa, koska me näemme työmme iankaikkisuuden valossa.” –(Letter 43, 1902) *Colporteur Ministry*, p. 77.

Kielteinen vaikutus

1. Mikä saa ihmisen menettämään hengellisen intonsa? Minkä täytyy muuttua, jos hän haluaa pyhittyä?

Room 12:2 Älkääkä mukautuko tämän maailmanajan mukaan, vaan muuttukaa mielenne uudistuksen kautta, tutkiaksenne, mikä on Jumalan tahto, mikä hyvää ja otollista ja täydellistä.

”Monet Jumalan erityisestä kansasta ovat muovautuneet niin maailman mukaan, että heidän erityinen luonteensa ei erotu, ja on vaikea tehdä eroa sen välillä joka palvelee Jumalaa ja sen, joka ei Häntä palvele. Jumala tekisi suuria kansansa hyväksi, jos he tulisivat ulos maailmasta ja erottautuisivat siitä. Jos he alistuisivat Hänen johdatukseensa, Hän tekisi heistä koko maan ylistyksen. Totinen Todistaja sanoo: 'Minä tiedän sinun tekosi.'” –*Testimonies for the Church*, vol. 2, p. 125.

2. Minkä ansan Saatana asettaa saadakseen Jumalan kansan kadottamaan hengellisen innostuksensa? Kuinka Jeesus kohtasi tämän ansan?

Luuk. 4:5-8 Ja perkele vei hänet korkealle vuorelle ja näytti hänelle yhdessä tuokiossa kaikki maailman valtakunnat ja sanoi hänelle: "Sinulle minä annan kaiken tämän valtapiirin ja sen loiston, sillä minun haltuuni se on annettu, ja minä annan sen, kenelle tahdon. Jos sinä siis kumarrut minun eteeni, niin tämä kaikki on oleva sinun." Jeesus vastasi ja sanoi hänelle: "Kirjoitettu on: 'Sinun pitää kumartaman Herraa, sinun Jumalaasi, ja häntä ainoata palveleman.'"

”Opetettakoon kaikkia tutkimaan Kirjoituksia ja katsomaan jatkuvasti Jeesukseen oppaanaan, eikä ihmisiin. Jumalan sanan tulee olla meidän neuvonantajamme. Sana on ääretön. Jos noudatamme sitä, se johtaa meidät turvallisille poluille. Mutta sana, joka on laimennettu ihmiskuvitelmillä, ei ole turvallinen opas.... Ottakaa Jumalan sana henkilökohtaisesti. Me voimme kohdata Saatanan aseella 'On kirjoitettu: 'Herraa, Jumalaasi, sinun tulee kunnioittaa ja ainoastaan häntä palvella.' Matt. 4:10. Raamattu on suuri totuuden lähde, jota meidän tulee työstää niin kuin ne, jotka etsivät kadonnutta aarretta. Missään tapauksessa maailman ei saa antaa viedä huomiota Sanalta...” –*The Upward Look*, p. 371.

3. Mitä tapahtuu, kun ihminen kadottaa hengellisen palavan intonsa ja tulee maailman ystäväksi? Milloin hän on Jumalan ystävä?

Jaak. 4:4 Te avionrikkokat, ettekö tiedä, että maailman ystävyys on vihollisuutta Jumalaa vastaan? Joka siis tahtoo olla maailman ystävä, siitä tulee Jumalan vihollinen.

Ilm. 12:17 Ja lohikäärme vihastui vaimoon ja lähti käymään sotaan muita hänen jälkeläisiänsä vastaan, jotka pitävät Jumalan käskyt ja joilla on Jeesuksen todistus.

”Minä näin saatana käskävän enkeleitään panemaan ansoja etenkin niiden tielle, jotka ikävöivät ja odottavat Kristuksen toista ilmestystä pitäen kaikki Jumalan käskyt. Saatana kertoi enkeleilleen, että seurakunnat nukkuvat ja että hän voi ne pitää vallassaan lisäämällä voimiaan ja valheellisia ihmeitään. »Mutta», hän sanoi, »sapatinpyhittäjien lakkoa me vihaamme, sillä se toimii lakkaamatta meitä vastaan ja voittaa puolelleen alamaisiamme johtaen heitä pitämään Jumalan vihattua lakia. Menkää ja juovuttakaa tämän maailman huolilla ne, joilla on maita ja rahaa. Jos te saatte heidät kiinnittämään sydämensä tämän maailman rikkauksiin niin me voimme vielä voittaa heidät. He voivat tunnustaa, mitä haluavat, kunhan te vain saatte heidät huolehtimaan enemmän rahasta kuin Kristuksen valtakunnan menestyksestä ja niiden totuuksien levittämisestä, joita me vihaamme. Esittäkää maailma heille viehättävimmässä valossaan, jotta he rupeaisivat sitä rakastamaan ja jumaloimaan. Meidän täytyy pitää hallussamme kaikki varat, jotka voimme saada käsiimme. Mitä

anteliaammin Kristuksen seuraajat uhraavat varojaan hänen palvelukseensa sitä enemmän he tuottavat vahinkoa valtakunnallemme voittamalla puolelleen alamaisiamme.” HK. s. 295, 296.

Korvaamaton menetys

4. Kuinka ihminen voi menettää taivaallisen Isän rakkauden? Mikä sellainen ei tule Häneltä, mikä saa ihmisen kadottamaan hengellisyyden?

1 Joh. 2:15-17 Älkää rakastako maailmaa älkääkään sitä, mikä maailmassa on. Jos joku maailmaa rakastaa, niin Isän rakkaus ei ole hänessä. Sillä kaikki, mikä maailmassa on, lihan himo, silmäin pyyntö ja elämän korskeus, se ei ole Isästä, vaan maailmasta. Ja maailma katoaa ja sen himo; mutta joka tekee Jumalan tahdon, se pysyy iankaikkisesti.

”Jumalan enkelit, jotka toimivat niiden hyväksi, jotka ovat pelastuksen perillisiä, tuntevat kaikkien olosuhteet ja ymmärtävät jokaisen yksilön uskon määrän. Epäusko, ylpeys, ahneus ja rakkaus tähän maailmaan, jotka ovat olleet Jumalan kansaksi tunnustautuvien sydämissä, ovat murehduttaneet synnittömät enkelit. Se, että he ovat nähneet vakavat ja julkeat synnit monien Kristuksen seuraajiksi tunnustautuvien sydämissä ja sen, miten heidän ristiriitainen ja kiero kurssinsa on loukannut Jumalaa, saa heidät itkemään. Ja lisäksi monet, jotka ovat eniten väärässä ja aiheuttavat eniten heikkoutta seurakunnassa ja tahraavat pyhän tunnustuksensa, eivät näytä olevan huolestuneita tai vakuuttuneita, vaan näyttävät tuntevan kukoistavansa Herrassa.” – *Testimonies for the Church*, vol. 2, p. 125.

5. Mitkä kohtalokkaat seuraukset sillä on ihmiselle, jos hän rakastaa maailmaa ja siten menettää hengellisen palavuutensa?

Matt. 16:26 Sillä mitä se hyödyttää ihmistä, vaikka hän voittaisi omaksensa koko maailman, mutta saisi sielullensa vahingon? Taikka mitä voi ihminen antaa sielunsa lunnaksi?

”Minusta näytti, kun nämä asiat esitettiin minun eteeni, että Saatanalla on ollut niin suuri valta sokaista mielet maailman rakkaudella, että jopa kristityiksi tunnustautuvat unohtivat tai kadottivat käsityksen siitä tosiasista, että Jumala elää ja että Hänen enkelinsä kirjoittavat muistiin kaikki ihmislasten tekemiset; että jokainen pahansuopa teko, pienikin, on talletettu muistiin. Jokaisella päivällä on rasiitteena kertomus täyttämättömistä velvollisuuksista, laiminlyönneistä, itsekkyydestä, petoksista. Kuinka paljon pahoja tekoja kertyykään viimeiselle tuomiolle! Kun Kristus tulee 'hänen palkkansa on hänen mukansa, hänen työnsä ansio käy hänen edellensä,' antaakseen kullekin hänen tekojensa mukaan. Mitä asioita silloin paljastuukaan! Mitä hämmentyneitä kasvoja onkaan joilla kuilla, kun heidän elämänsä paljastuu historian sivuilta!” – *Testimonies for the Church*, vol. 2, p. 160.

6. Mitä Herra Jeesus pyysi Isältään ylipapillisessa rukouksessaan? Mikä saa

aikaan pyhityksen Hänen seuraajissaan?

Joh. 17:14-17 Minä olen antanut heille sinun sanasi, ja maailma vihaa heitä, koska he eivät ole maailmasta, niinkuin en minäkään maailmasta ole. En minä rukoile, että ottaisit heidät pois maailmasta, vaan että sinä varjelisit heidät pahasta. He eivät ole maailmasta, niinkuin en minäkään maailmasta ole. Pyhitä heidät totuudessa; sinun sanasi on totuus.

”Me saatamme nähdä ja tuomita toisten virheitä, samaan aikaan kun meillä itsellämme on suurempia virheitä, joita emme ole koskaan tunnistaneet, mutta jotka toiset ihmiset ovat nähneet selvästi. Jumala vaatii teitä näyttämään maailmalle ja seurakunnalle hyvää esimerkkiä, elämää, joka edustaa Jeesusta. On olemassa velvollisuuksia hoidettavana ja vastuita kannettavana. Maailmassa ei ole tarpeeksi todellisia kristittyjä; seurakunta tarvitsee heitä, eikä yhteiskunta tule toimeen ilman heitä. Kristuksen rukous Hänen opetuslastensa puolesta oli: 'En kuitenkaan pyydä, että ottaisit heidät pois maailmasta, vaan että varjelisit heidät pahalta.' Jeesus tietää, että me olemme maailmassa, alttiina sen kiusauksille, mutta Hän rakastaa meitä ja antaa meille armon voittaa sen turmelevan vaikutuksen. Hän haluaa varustaa meidät täydellisellä luonteella, ettei meidän ailahtelevaisuutemme aiheuttaisi siveellistä rappiota toisissa.” –*Testimonies for the Church*, vol. 5, p. 333

Kutsuttuina voittamaan

7. Mikä antaa ihmiselle voiton maailmasta?

1 Joh. 5:4, 5 sillä kaikki, mikä on syntynyt Jumalasta, voittaa maailman; ja tämä on se voitto, joka on maailman voittanut, meidän uskomme. Kuka on se, joka voittaa maailman, ellei se, joka uskoo, että Jeesus on Jumalan Poika?

”Meidän tulee huolellisesti ja rukoillen tutkia Raamattua. Meidän tulee antaa Pyhän Hengen elvyttää ymmärryksemme ja meidän tulee ylentää sydämemme Jumalan puoleen uskossa, toivossa ja alinomaisessa kiitoksessa. Kristuksen ansioitten avulla ja hänen vanhurskautensa välityksellä, joka uskon kautta annetaan omaksemme, voimme saavuttaa kristillisen luonteen täydellisyyden. Seuraavat apostolin sanat esittävät, mikä meidän tehtävämme päivittäin ja hetkittäin on: 'Silmät luotuina uskon alkajaan ja täyttäjään' (Hepr. 12:2). Näin tehdessämme ajatuksemme kirkastuvat, uskomme lujittuu ja toivomme vahvistuu. Käsitys hänen puhtaudestaan, rakkaudestaan ja siitä uhrista, jonka hän antoi sovittaakseen meidät Jumalan kanssa, valtaa mieleemme, niin ettei meillä ole halua puhua epäilyksistä tai masennuksesta.” Ta. 2 s. 339, 340.

Lisätutkisteluksi

”Nykyistä totuutta, joka on se kanava, ei arvosteta, vaan se poljetaan maahan. Ihmiset saattavat huutaa: Pyhyys! Pyhyys! Pyhitys! Pyhitys! Pyhittäytyminen! Pyhittäytyminen! Eikä heillä kuitenkaan ole kokemusta siitä, mistä he puhuvat sen enempää kuin syntisellä, jonka taipumukset ovat turmeltuneet. Jumala on pian riisuva

tämän tunnustuspyhityksen valkaistun viitan, minkä jotkut mieleltään lihalliset ovat kietoneet ylleen peittääkseen sielunsa rujoutta. Ihmislasten teoista pidetään tarkkaa kirjaa. Korkeimman pyhältä katseelta ei mitään voida salata. Jotkut vaeltavat täysin Jumalan lain vastaisesti ja sitten he julistavat olevansa Jumalan pyhittyneitä peittääkseen syntisen vaelluksensa. Tämä pyhyiden tunnustus ei ilmene heidän arkielämässään. Se ei pysty jalostamaan heidän mieltään eikä saa heitä karttamaan 'kaiken kaltaista pahaa'. 1. Tess. 5:22. Meistä on tehty kaiken maailman katseltava, sekä enkelien että ihmisten. Mieleltään lihallisen väärä vaellus tuotta häpeää uskonnolle.” Ta. 1 s. 101, 102.

Julkaisija: Seitsemännen Päivän Adventistien Kansainvälisen lähetyseurakunnan
Uskonpuhdistusliikkeen Pääkonferenssi www.sda1844.org Toimituspaikka
Suomessa: Mastotie 10, 37800 Akaa www.spaup.org info@spaup.org
